

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COURT
of
HEATHENS
COURTS AND KINGS

USA TODAY BEST SELLING AUTHOR
K.A. KNIGHT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAFIRLER MAHKEMESİ

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

SARAYLAR VE KRALLAR DÖRDÜNCÜ KİTAP

K.A KNIGHT

OCEANOFPDF.COM

Kâfirler Sarayı (Saray ve Krallar).

Telif hakkı© 2024 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. K.A.

Knight tarafından yazılmıştır:

Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından düzenlenmiştir.

Düzeltilme Norma's Nook tarafından

yapılmıştır. The Nutty Formatter

tarafından biçimlendirildi. Kapak

Simply Defined Art'tan Jay'e aittir.

Sanat Dily Iola Designs tarafından

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Okuyucu Değerlendirmeleri](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53 Sonsöz](#)

[K.A. Knight Hakkında](#)
[K.A. Knight Yazarının Diğer](#)
[Kitapları Bir hata mı buldunuz?](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

OKUYUCUNUN DİKKAT ETMESİ GEREKENLER

Bu kitap açık şiddet, açık cinsel şiddet, şüpheli rıza, cinayet, kan, işkence, adam kaçıırma ve daha fazlasını içermektedir.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

"Nah, küçük cadı," diye sesleniyor karanlık ses, boğuk tınısı beni titretiyor. Bir tanrı için, o gerçekten sabırlı bir adam. uzun. Onu kurup bir çağırma büyü yaptığımda bunu beklemiyordum ama gidecek başka yerim yoktu. İçimdeki büyü karanlık bir şeyi çağırıyordu ve yardıma ihtiyacım var yoksa meclisimin, sarayımın ve bildiğimiz bu dünyanın çöküşü olacak

Bağdaş kurarak otururken, "Bir kez daha baştan alalım," diye ısrar ediyor.

Birkaç gün önce ortadan kayboldu ve paniğe kapıldım, ama geri döndü, bu da şu soruyu akla getiriyor - eğer gidebiliyorsa, o zaman neden gitmedi?

"Sana söylemiştim," diyorum adımlarken. "Onu nasıl çağırdığımı bilmiyorum, büyümüzden beslenen iblis de bilmiyor. Sen gittiğinde, meclisimi ondan kurtarmaya çalışıyordum. Onlara iblisi kovabileceğimi gösterebilirim, her şeyin yoluna gireceğini ama ben çok daha kötü bir şey çağırdım." Ona bakıyorum. "Yanlış bir şey çağırdım, karanlık bir şey... ölü bir şey. Lütfen Phrixius, lütfen bana yardım et."

Bahsettiğim iblisin gölgelerden itildiğini hissediyorum, sanki dünya böyle bir kötülük ortaya çıktığında duraklıyor. İblisin sıcaklığı sırtımla buluştuğunda içimi soğuk bir ürperti kaplıyor. Tanrı ayağa kalkıyor, iblisin gözleriyle karşılaştığında öfkeden kaşları çatılıyor - hayatım boyunca peşimi bırakmayan iblisin gözleriyle, hepimizi bu karmaşaya sokmadan önce kendimden kurtulmaya çalıştığım iblisin gözleriyle.

"O yapamaz ama ben yapabilirim. Sana söyledim küçük cadı, sadece sinir bozucu küçük bir anlaşma yap ve ben seninim," diye mırıldanıyor kulağıma. Sesi yumuşak ve rahatlatıcı,

On sekiz yaşına girdiğimden beri pazarladığı pazarlığa teslim olmak isteyerek ona doğru sallanmamı sağlıyor.

Asla kabul edemeyeceğim bir şey, ama bir an için duraksıyorum.

"Hayır," diye tersliyor Phrixius, öfkesi beni iblisin etrafımda ördüğü büyüden koparıyor ve kıkırdayan iblise öfkeli bir bakış atan Phrixius büyü çemberinden çıkıp elbisesini düzeltiyor ve önümde durana kadar da durmuyor.

Güçleri içimde dalgalanıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Sana yardım edeceğim. Ne de olsa beni sen çağırdın ve tuzağa düşürdün," diye karşı çıkar. İblis, "Bir tanrı böyle karanlık ve şeytani şeyleri nereden bilebilir ki?" diye karşılık verir.

"Alçak bir yer sürüngeninden daha fazlası," diye cevap veriyor tanrı ve beni onların arasında sallanırken bırakıyor, başım onların gücünden ağrıyor.

Karanlık, şeytani, soğuk ve ölü bir şey bileğimi kavrayıp beni aşağı çekiyor ve bir çığlık atarak iblise ve tanrıya uzanıyorum ama artık çok geç.

Çağırdığım şey beni mağaramdan çıkarıp avucunun içine aldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Altı Ay Önce. .

I Bu lanet şeytandan nefret ediyorum.
Gerçekten istiyorum.

Sadece adını bilmediğim için onu lanetleyemiyorum, çünkü bu bana onun üzerinde güç verirdi, ama o çok ürkütücü bir sapık. Diğerleri onu görmüyor mu yoksa görmek mi istemiyor bilmiyorum ama beni takip etmekten, uygunsuz zamanlarda kulağıma fısıldamaktan vazgeçmiyor, tıpkı şimdi olduğu gibi. "Sence de Hagatha" - baş cadı Agatha'ya taktığı isim - "Bugün özellikle çirkin mi görünüyorsun?"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum ona ve yakınımıdaki bir cadı kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Harika, deli olduğumu düşünen bir kişi daha, bu yüzden arkadaş yok, sadece kulağımda kıkırdayan şeytan var.

Cadı olmak kolay değildir. Ne kadar güçlü olursak, o kadar övülür ve saygı görürüz. Bu erkeksiz bir hiyerarşi, ama bizi yanlış anlamayın, biz rahibe değiliz. Hayır, sık sık ziyaret edilen yerel büyücü toplulukları var, yakındaki kasabadan bahsetmiyorum bile, ama köyümüz kadınlar ve büyü için bir sığınak. Yüzlerce yıl önceki cadı mahkemelerine kadar uzanan soyları ve büyüünün o kadar derinlerindeki kanı ile her zaman öyle olmuştur ki, onu ayıramazsınız.

Aile önemlidir ya da en azından ben sık sık böyle duyuyorum ve bu da çoğunlukla görmezden gelinmemin bir başka nedeni.

Bende hiç yok.

Tamamen yalnızım. Buna bir de kendimi bildim bileli bir iblis tarafından rahatsız edildiğim gerçeğini ekleyince, çoğu kişi benim tuhaf ya da garip olduğumu düşünüyor ve beni olabildiğince görmezden gelmeyi tercih ediyor. İşe yaradığım için beni dışlamıyorlar ya da kovmuyorlar. Çok güçlü değilim ama zayıf da değilim. Kimsenin yapamadığı büyüler ve tılsımlar yapıyorum. Genellikle karanlık türdendirler, bu da onları endişelendirir, ancak dilenciler seçici olamaz. Bu yüzden beni burada, kan çemberinin koruması altında ve büyülü köyümüzde tutuyorlar.

Çoğu kişi buranın beşinci yüzyıldan kalma bir yapıya benzediğini düşünebilir; tarihi dükkân ve evlerin bazılarına benzeyen binalar olsa da, geri kalanı mimari açıdan modern çağdan etkilenmiştir. Olmaması gereken ama olan şeylerin bir karışımı. Aynı zamanda zulüm görmeden dilediğiniz gibi olmakta özgür olduğunuz bir cennet.

Tabii benim gibi sizinle alay eden, size kötü şeyler yapmanızı söyleyen bir iblisiniz yoksa ve size saçma sapan, küçük lakaplar takmaktan vazgeçmesi için size meydan okuduğunda bazen boyun eğebilir ya da eğmeyebilirsiniz.

Şimdi olduğu gibi, Hagatha-Agatha'nın karşısında, aman tanrım!

Hem utançtan hem de kıpırdayan dudaklarımı gizlemek için başımı eğiyorum. "Hemen şimdi git yoksa seninle bir daha asla konuşmam."

"Yalancı." Kulağıma kıkırdıyor. "Bensiz yalnız kalırsın. İtiraf et küçük cadı, sana eşlik etmemden ve yaramaz fısıltılarımdan hoşlanıyorsun, ruhunda yankı bulmadan istediğin şeyleri yapman için seni cesaretlendiriyorum."

"Eee?" Agatha üçüncü kez soruyor, sabırsızlığı sesinden belli oluyor.

Başımı kaldırıyorum, siyah saçlarım hareketle birlikte omuzlarımın üzerine düşüyor. Çok uzun ve kalın olduğu için genellikle arkadan bağlanır ama saç bantlarım sihirli bir şekilde kaybolmaya devam ediyor. Sanırım iblis yüzünden, çünkü saçlarımla oynamayı seviyor gibi görünüyor. Birden fazla kez uyandığımda saçlarım o kadar karmaşık örgüler halindeydi ki onları çözemiyordum. Bir keresinde, onları kafamda boynuzlara bile dönüştürdü ve onları çözmek için günlerce saklanmak zorunda kaldım.

"Kendin için ne söyleyeceksin, çocuk?" Agatha tövbe etmemi beklemekten bıkmış bir halde gürliyor.

Cadılar meclisimize ana reis olarak liderlik eder. Saflarımızdaki en güçlü cadıdır ve aynı zamanda en yaşlısıdır. Kurbağaya ya da daha kötüsüne dönüşmek istemiyorsanız ona karşı gelmeyin.

Huzur içinde yat, Toad Angelina.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum odanın içinde dolaşan büyüünün içinden. Tüm dünyadaki en güçlü büyülerden bazılarını satan dükkânının içindeyiz ve ham büyüünün ve yeteneğin tadını alabiliyorum. Beni çağırıyor, bir koku gibi duyularımı ele geçiriyor.

Her zamanki gibi gözlerim arkadaki camda kilitli duran maskeye takılıyor. Bir ya da iki kez bana şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirim, bu yüzden hızla başka tarafa bakıyorum. Nesneler güç ve anı barındırır ve bazıları sizi ele geçirebilecek kötülükle dolu olabilir. Maske hakkında teorilerim var ama Agatha asla söylemeyecek.

"Pardon? Çocuk, su santralini havaya uçurdun!" Yorgun yüzünü ovuşturarak iç geçiriyor. "Seni korumaya devam edemem, Freya. Hata yapmayı bırakmalısın. Aileni kaybetmiş olman sana böyle davranma hakkı vermez. Bundan daha iyisini biliyorsun. Eğer deneseydin çok iyi bir cadı olabilirdin ama sanki bir pelerin gibi giydiğin karanlığın içine batmaya kararlısın." Gözleri çok şey görüyor. Her zaman gördüler.

Ben doğduğumda Agatha beni dinleyen herkese önümde çatallı bir yol olduğunu söylemiş.

İyi ve kötü.

Seçim yapmak bana kalmıştı.

Çoğu kişi ne demek istediğini anlamadı ama ben anladım, çünkü kötülük benim iblis şeklindeki yoldaşım. Bir gün ya ona teslim olup tamamen delireceğim ve bir cadının olabileceği kadar kötü olacağım ya da kendimi ondan kurtaracağım.

Ellerim arkamda hareket ediyor, parmaklarımı bükerken bir büyü örüyorum ve sonra sadece benim görebildiğim iblisin üzerine fırlatıyorum. Kapıdan duvara savrulurken çıkardığı homurtuyu duyuyorum. Parlayan altın ağ onu sınırlarımızın ötesine hapsedecek ama uzun sürmeyecek. Eskiden aylar, haftalar, sonra günler sürerdi, ama şimdi büyümden kurtulması sadece saatler alıyor.

Onsuz geçireceğim saatler sihrimin bedelini ödemeye değmez ama bazen, şimdi olduğu gibi, çaresiz kalıyorum.

"Özür dilerim, Koruyucu Anne," diyorum ona saygıyla, başımı bir kez daha eğerek.

İç çekişi havayı dolduruyor ve büyüler onunla birlikte canlanıyor. Benim karanlık olduğum yerde, Agatha ışıktır. O mutluluk, sevgi ve doğa. Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı. Bunun yerine, içimde saklı olan karanlık ve mistik şeylere çekiliyorum. Çoğu cadı terazinin bir yerinde durur, ama ben? Ben diğer ucun dışındayım ve bundan nefret ediyorum.

Ayrıca iblisin bir trol çağıramayacağıma dair alaylarına boyun eğdiğimden ve onu geri gönderirken yanlışlıkla su bitkisini havaya uçurduğumdan da nefret ediyorum. Elinde patlamış mısırla kıcıyla güldü.

Şeytani piç.

"Her zaman üzgünsün. Şimdiye kadar bunu aşmışsındır diye düşünmüştüm. Artık ergen değilsin, Freya. Daha iyisini yapmalısın. Bu meclis her üyesine güveniyor."

"Eğer bir çark bozursa, tüm sistem bozuktur," diye tekrarlıyorum. Bu, konuşmaya başladığımdan beri duyduğum bir şey. "Biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Daha iyisini yapacağım."

"Umarım yaparsınız. Meclis huzursuzlanmaya başladı. Senin hatalarından bıktılar." Bunun üzerine başım kalkıyor, gözlerim korkuyla açılıyor.

Meclisiniz tarafından sürgün edilmek ve bir kenara atılmak bir ölüm cezasıdır. Hiçbir cadı yalnız yaşayamaz; bu sizi çılgına çevirir.

"Koruyucu Anne," diye fısıldıyorum.

Bana el sallıyor. "Bunu bir düşün. Şimdi git, yakında seni görmemesi gereken bazı misafirlerim gelecek."

Kaşlarımı çatıyorum ama beni sürgün etmediği ya da daha kötüsünü yapmadığı için şükrederek başımı sallıyorum ve dükkândan aceleyle çıkıyorum. Arnavut kaldırımlı sokağa çıktığımda gördüğüm bakışlar yanaklarımı ısıtıyor, bu yüzden yüzümü gizlemek için kapüşonumu yukarı çekiyorum. Pek bir işe yaramıyor, çünkü burada bile tanınabilirim. Kuzgun rengi saçlarım gece kadar siyahken, diğerlerinin çoğunun parlak ve dudaklarım kan kadar kırmızı.

Kötü olmak için doğmuşum gibi görünüyor ama her gün bununla savaşıyorum.

Agatha fikrini değiştirmeden önce sokaklarda acele ediyorum. O böyle kararsızdır. Yolları avucumun içi gibi bildiğim için başımı olabildiğince eğiyorum. Kasabamızın sokakları çıkmaz sokakları, tünelleri ve hiçbir yere çıkmayan ara sokaklarıyla delilikle örülü bir goblen gibidir. Evler ve dükkanlar gökyüzüne ve yeryüzüne doğru yükselir ve her cadıyı mükemmel bir şekilde temsil eder. Siz reşit olduğunuzda ortaya çıkarlar. Bazılarının arkamdaki tepelerde köşkleri ve sarayları var, güneş vitray pencerelerinden parıldıyor. Bazılarının ağaçların arasında, fokurdayan derelerin kenarında, doğaya yakın, şirin, küçük kulübeleri var.

Ben değil.

Ben o kadar şanslı değilim.

Ben köyün eteklerinde yaşıyorum, kan çemberine girmeden önce olabildiğince uzakta ve benimki toprağa gömülü, karanlıkla dolu. Çoğu

Bunun bir kehanet olduğunu düşündüm ve ilk başta ben de öyle düşündüm, ama burada yalnızlığımı sevdiğimi fark ettim. Kendimi yumuşatmadan olduğum kişi olabiliyorum ve diğerleri onlar için var olmayan bir iblise küfrettiğimi duymuyor.

Belki de deliyim.

İblis ürkütücü bir sırıtışla önümde belirdiğinde çılgılık atıp geriye düşüyorum.

"Beni özledin mi, küçük cadı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

W Beni görmezden gelmek için elinden geleni yapan küçük cadımın yanından mutlulukla geçiyorum ama bir tepki alıyorum. Çılgılık attı, gözlerini çizdi ve ben gülmekten kendimi alamadım. Bazen iradesi o kadar güçlü oluyor ki, ben bile

onu bükemez, ben, daha yüksek bir iblis. Türümün en güçlülerinden biriyim, ama bazen kulağına yeterince fısıldadığımda, hayal kırıklığı ve öfkeden teslim oluyor.

Şu anda, sanki bu beni uzaklaştıracakmış gibi beni görmezden gelmesine geri döndük. Yirmi yıl sonra bunun işe yaramayacağını öğrenmiş olmalı.

Cadım ve ben birbirimize bağlıyız ve bir gün onun ruhu benim olacak.

"Günaydın." Yoldan geçen bir çifte saygıyla başını sallıyor. Erkeklerin gece ziyaretine izin veriliyor ama sabaha kadar gitmeleri gerekiyor. Yaptıkları utanç yürüyüşü çok komik.

Eğilerek hınzırca fısıldıyorum, yakınlığımdan ürpermesinin tadını çıkarıyorum, "Kardeşini becerdiğini biliyor muydun? Oldukça skandal. Geçen gece ayın altında sevişmelerini izledim."

"Sen bir sapıksın," diye tıslıyor ve yoldan geçen bir çocuğun gözleri açılıyor.

Kaçarken iç çekiyor ve kapüşonunu çekiştiriyor, beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ama onu çoktan çözdüm ve o da bunun farkında. Benim küçük cadım son sözü söylememekten nefret eder ve bundan da öte, benim onun yanında olmamdan nefret eder.

Bu oynadığımız eğlenceli bir oyun.

"Sadece kendinle oynamanı izlemediğim için kıskanıyorsun." Büyüsü bana çarpıyor ve beni bariyerinin ötesine fırlatıyor. Kestiğim gibi gülüyorum

atlattı. Gittikçe güçleniyor. Diğerlerinin çoğu bana saldırmaya cesaret edemezdi ama bunu başaramazlardı da. Sadece ben ona izin verdiğim için.

Yanına geri dönüyorum ve o iç çekiyor.

"Bak, senin manga izlediğini kime söyleyeceğim? Ya da dokunaçlı bir dildon olduğunu?" Elini sallıyor ve dudaklarım aniden dikilerek kapatılıyor. Gülerek dilimi büyünün içinden geçiriyorum, çatalı kas derime işlenmiş büyüü keserken bakışlarını üzerine çekiyor. Bakışlarındaki ani şehvetle bedenim ısınıyor ve daha da yaklaşıyorum, dilim havada gezinip onu tadarken benden akan sıcaklığı hissetmesine izin veriyorum. Bu oynadığımız yeni bir oyun. Yakın zamanda başladı ama hızla favorim haline geliyor.

Ben sırtırken yutkunuyor ve pelerinini sallayarak arkasını dönüyor.

Küçük cadı beni istiyor ve bu onun felaketi olacak.

Onun yanında yürürken, yoldan geçen cadılara el sallıyorum ve zıplıyorum, beni görebildiklerinden değil, sadece o görebiliyor. Bu da yaptığım anlaşmanın bir başka avantajı.

"Durabilir misin?" diye mırıldanıyor nefesinin altında. İç çekiyorum. "Beni göremezler."

Yeşil, büyük göğüslü bir cadı kışına şaplak attıktan sonra etrafına bakınırken, "Ama seni hissedebiliyorlar," diye işaret ediyor. Gözleri benim küçük cadıya takılıp daralıyor ve beni güldürerek aceleyle yoluna devam ediyor.

"Çok tatlıydı. Belki de onunla olan yeminini bozmalısın," diye üsteliyorum. "Daha önce de kadınlarla birlikte oldun. İzlemek çok seksiydi."

"İşte tam da bu yüzden yemin ettim. Ben kendimdeyken ortaya çıkmadan bıkmıştım-"

"Kuku yemek mi? Sik emmek? Unutulana kadar sikilmek mi? Yatay mambo yapmak?" Yardımsever bir şekilde tedarik ediyorum. İzlemiş olsam da hiç dokunamadım. Yıllar geçtikçe güçlendim, ama bazen daha fazlası için acı çekiyorum.

Tenini tenimde hissetmek için can atıyorum.

İçinde sakladığı karanlığı ve kötülüğü tatmak için can atıyorum. Bir insana göre çok güzel.

Bu, o büyüdükçe fark ettiğim bir şey. Bu gerçeği görmezden gelmek zorlaştı ve ona arzu, istediğimi almamayı daha da zorlaştırdı. İblisler sabırlı yaratıklar değildir, ama onun için ben öyleyim, bu yüzden kendimi onun zevkini izlemeye ve başkalarıyla ziyafet çekmeye bıraktım, ta ki o bunu da benden alana kadar.

Zalim küçük cadı.

Bakışlarını bana çeviriyor ve her zamanki gibi güzelliğinde kayboluyorum.

Kalp şeklindeki yüzü masumiyet çığlıkları atıyor ve içinde mor parçacıklar bulunan neredeyse siyahla sınırlanan koyu renk gözleri büyüleyici. Uzun siyah saçları her zaman en iyi şekilde ıslak toprak kokuyor ve bu kalın bukleler benim yeni takıntım. Saçlarında doğal mor çizgiler var ki buna bayılıyorum. Yanakları her gülümseyişinde çukurlaşıyor ve yanaklarındaki kırışıklıkları yalamak için can atıyorum. Dudakları dolgun ve her zaman siyaha boyalı, gözleri keskin ve makyajlı. Bir cadıya göre bile ufak tefek, 1.80 boylarında ama kıvrımları ağzımı sulandırıyor; dolgun göğüsleri, kalın beli ve yuvarlak kalçaları.

O, iyi geçirilmiş, terli ve becerilmiş gecelerin özüdür.

Teni ay ışığı kadar solgun, sürekli yakındığı ve büyüleriyle değiştirmeye çalıştığı bir şey, ama onu kanlı bir ayın altında becerirken nasıl parlayacağını bilseydi, bir daha asla şikayet etmezdi.

Ancak onun bakışlarındaki karanlık beni çekiyor, ölümden ve çürümeden bahsediyor. Onun büyüünün, kan ve yıkımın tadı beni saplantılı hale getiriyor.

Benim küçük cadım gerçeği bilmiyor ama yakında öğrenecek ve ben de izlemek için sabırsızlanıyorum.

Muhteşem olacak.

Tanrılar, kurtarın beni.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

I Onu görmezden geliyorum. Onu görmezden geleceğim. Onu görmezden geliyorum-

İblis tezgâhımın üzerinde belirip oymalı ahşap kenar ile bedenim arasına girince geri çekiliyorum. Ağır bir şekilde arkama yaslandım. ona dik dik bak. Bu çok zor, gerçekten öyle. Gözlerimi kısıyorum ve sinirli görünmeye çalışıyorum, ama sırttan yüzünde gezindikçe, onun güzel olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum.

Kıvrımlı siyah boynuzları, dolgun, altın tozlu dudaklarının üzerinden sarkan dişleri ve şu anda malzemelerimi süpüren hınzır bir kuyruğu var, ama bu farklılıkların altında, o çok güzel ve özellikleri sadece iblis olan ötekiliğe katkıda bulunuyor. Müstehcen derecede kötü görünüyor.

Saçları siyah ve kahverengi karışımı, omuzlarına kadar sarkıyor. Bazen saçlarında kızıl tonlar gördüğüme yemin edebilirim ama belki de bu bir ışık oyunudur. Saçları kalın ve uçları hafif dalgalı ve genellikle arkaya doğru yatırarak kullanıyor. Üst kısmı omuzlarına kadar uzanan bir örgüyle bağlanmış. Saç telleri, kemiklerle süslü sivri kulaklarının önünde kıvrılıp kaçıyor. Kaşları karanlıkla aynı renktedir ve simsiyah gözlerinin üzerine eğiktir. İris ya da sklera yoktur. Sadece siyah, hafif kalkık ve sivri. Altınla kaplı olduklarına yemin edebilirim çünkü altınla parlıyorlar. Burnu kalın ve asil, elmacık kemikleri yüksek ve siyah, özenle korunan sakalı olan sert çene çizgisi olmasaydı kadınsı görünebilirdi. Hatta bir keresinde onu peri kanından yapılmış pahalı bitkisel şampuanımla bakım yaparken yakalamıştım.

Havaya rağmen her zamanki kürk mantosunu giyiyor. Kalın kalçalarına kadar iniyor, yıpranmış derisi yara bere içinde. Beyaz uçlu kürkü

Boynunu açıyor ve kocaman, çıplak göğsünü ortaya çıkarıyor. Orada kas üstüne kas yığılmış, kötü bir iblis formunda mükemmellik görüntüsü yaratıyor.

Deri pantolonu, ağaç gövdesi kadar geniş olan kalın kalçalarına yapıyor ve bir keresinde kuyruğunun sığması için bir delik açması gerekip gerekmediğini sormuştum. Oynadığım ahşap oymayı tutarken elleri güçlü ve meme ucu çubuğu ışığı yakalarken bakmadan etrafa fırlatıyor. Yemin ederim kaslarına da altın tozu bulaşmış, gözlerimi alıyor.

Kendime onun şeytan olduğunu hatırlatıyorum.

O bir psikopat, yürüyen bir kırmızı bayrak, ama kırmızı benim en sevdiğim renk ve beni asla yalnız bırakmayan iblisin gerçekten ne kadar çekici olduğunu fark ediyorum.

Şeytani, kafamın içinde tıslıyorum.

İğrenç, sıcak, hınzır bir ses fısıldıyor.

"Dur," diye mırıldanıyorum, o olduğunu bilerek. Aptal iblis.

"Neyi durdurayım, küçük cadı?" diye mırıldanıyor, başını insan gibi eğiyor ama dudaklarında ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren hınzır bir sırıtiş dans ediyor. Kaslarını beğendiğimi fark etti ve tişörtlerin artık gerekli olmadığına karar verdi.

Pislik.

"Yeni piercingimi görmek ister misin?" diye alay ediyor öne doğru eğilirken, ahşap heykel sanki onu orada dondurduğunu fark etmemiş gibi havada süzülüyor. Şeytani gücü onu etkilemeden önce onu kapıyorum ve dikkatlice yere bırakıyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı.

Yanan ateşe ve ısıll ısıll parlayan mumlara rağmen evim kararmış gibi görünürken siyah gözleri etrafımdaki dünyayı gözlemliyor.

"Yeni piercing mi?" Merakla sordum, tam da bu yüzden bahsetti. Bir gün elinde bir göğüs ucu çubuğuyla çıkageldi ve ben de sıkıldığını düşündüm. Piercingciye gitmediği kesin.

"Hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şey gördüm." Masadan kayıyor ve ben itiraz edemeden pantolonunu indiriyor.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ama merakım beni yeniyor ve inancıma rağmen gözlerim ona geri dönüyor.

Yani, ben sadece çok güçlüyüm.

Kıllı kalçaları sikine kadar uzanıyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum. Çok büyük ve sikinin ucu vücuduyla aynı altınla tozlanmış gibi görünüyor. O kadar kalın ki, iki elimi ona sığdırmam bile mümkün değil. O kadar kalın ki

Sert uzunluğu boyunca damarlar şişkinleşiyor, ama baktığım şey bu değil, ne de altında uzanıyor gibi görünen sivri uçlar.

Dikkatimi çeken şey, siki boyunca uzanan sekiz siyah piercing. Daha önce olmadığını biliyorum.

Yumruğu boynunu okşayıp piercingleri benim için ortaya çıkarırken ağzım kuruyor.

"Beğendin mi, küçük cadı? Senin için aldım." Gülümsüyor. "Kızdaki klitoris piercingini sevdiğini fark ettim ve erkek versiyonu olduğunu öğrendim. Zevki ve acıyı çok daha tatlı hale getiriyor. Benim için tadına bakmak ve öğrenmek ister misin? Henüz deneme fırsatım olmadı."

"Acıdı mı?" Elim yukarı kayıyor ve kendimi durduramadan piercinglerin izini sürüyorum. İnliyor ve karanlık bir şekilde kıkırdarken elimi çekiyorum.

"En iyi şekilde," diye yanıtlıyor hiç utanmadan. "Ama daha iyi yalamaktan çekinmeyin."

"Çalışıyorum. Git buradan," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın ısındığını hissederken bile. Kendimi ona dokunmaktan alıkoymak için elimi yumruk haline getiriyorum. Bu kadar çok istememeliydim ama sanki beni kendine çekiyor. Pantolonunu yukarı çekip ortadan kaybolurken bile hayal kırıklığına uğramış görünmüyor, aniden yanımdaki bir sandalyede beliriyor - onu zaten olduğundan daha fazla kalmaya davet etmek istemediğim için orada olmayan bir sandalyede. Uyandığımda onu tepemde havada asılı, beni uyurken izlerken bulmam yeterince kötü.

Sürüngen.

"Peki bugün ne üzerinde çalışıyoruz?" diye soruyor mutlu bir şekilde.

Yutkunuyorum, kafamdaki kirli düşünceleri görür diye ona bakmıyorum. Belki de haklıdır. Belki de içimdeki arzu dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu.

"Küçük cadı, tatlı amının içinde nasıl hissedeceğimi merak ediyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma, kuyruğu önümü sarıyor ve boğazımdan geçiyor. "Eğilip öğrenmeye ne dersin?"

Elimi , o da kıkırdarak arkasına yaslanıyor. Kendi kendime mırıldanarak tezgâha yaklaşıyorum. Yerine getirilmeyi bekleyen siparişlerim var. Çoğu meclis dışından, çünkü biz cadılar böyle para kazanıyoruz. İnsanların kullandığı türden bir para değil ama biz yaratıkların bu dünyada kullandığı türden bir para. Bazen süperler için yerel pazarda bir tezgah açıyorum ve yarın siparişlerimin alınacağı yere gideceğim. Biri, uyarılarıma rağmen aşk büyüsü isteyen bir peri için, diğeri ise bir fae'nin yarasını iyileştirmek için.

Hastalık. Bir siren için kötülüğü saptıran bir büyü çantası bile var. Çoğunu bitirdim ama hepsini değil ve iblis de yardımcı olmuyor.

"Eğer dikkatin dağınıksa, siparişleri doldurmana yardım edebilirim. Sıkıldım," diye sızlanıp büyülerime uzanıyor ama elini geri itiyorum.

"Denediğinizde ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sonunda ölüyorlar ya da lanetleniyorlar. Senin büyüünün niyeti değiştirmenin bir yolu var." İç çektim. Bir müşteriye parasını geri vermek ya da sevdiği biri öldükten sonra ondan özür dilemek zorunda çok oldu.

"Sadece yardım etmek istiyorum."

Suratını astığını görmek için ona baktım.

Sıkılmış bir iblis tehlikeli bir şeydir.

"Bagajda senin için yeni bir hediye var." Yatağımın ucundaki sandığı başımla işaret ediyorum ve o da canlanıyor. Sandalyesiyle birlikte ortadan kayboluyor ve sandığı heyecanla yırtıp açmadan önce dumanla çevrili bir şekilde beliriyor.

Paketlenmiş paketi çıkarıyor ve yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş, tüten boynuzları olan yedi ayaklı bir iblis gibi değil de bir çocuk gibi paketi yırtıyor.

Kâğıtlar havaya uçuyor, ben de dağınıklığa bakıp iç çekiyorum. Bakmadan tıklıyor ve kâğıt cayır cayır yanıyor. Lanet olası iblisler. Sonra kutuyu çekip çıkarıyor, gözleri kocaman. "Bu yeni versiyon mu?" diye soruyor mutlulukla.

Başımı ve önümde beliriyor, bir süre önce aldığım televizyonun önünde cisimlenmeden önce tüm bedenini etrafıma sarıyor. Kendime bunun benim için olduğunu söylüyorum, onun için değil. Halının üzerine bağdaş kurup oturuyor ve yeni oyunu fişe takıp yüklüyor.

Onun mırıldanmasını, bir sınıf oluşturmalarını ve nişancı oyununa başlamasını izliyorum. Kulaklıklarını taktığında gözlerimi kapatıyorum. İnsanlara birden fazla kez küfrettiği için yasaklandı. Tanrılara şükürler olsun ki bunun gerçek bir küfür olduğunun farkında değiller.

" cehenneme, çocuk. Anneni canlı canlı yiyeceğim." "İblis," diye uyarıyorum.

Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Oops." Öne doğru dönüyor, ateş ederken düşmeye basıyor.

Gülümsememi saklamak için başımı çeviriyorum. Gerçekten de tehlikeli bir iblis.

Pazar bugün çok hareketli. Uzun zamandır görmediğim kadar kalabalık. Buraya gelmek günler sürebilir ama ben çoğu kişinin yaptığı gibi seyahat etmiyorum. Sadece bir portal açıyorum ve mallarımla birlikte ortaya çıkıyorum. Kurulumu bir saat kadar sürüyor. Siyah çadır üzerimde yüzen ışıklarla asılı duruyor, ahşap tabelam ön tarafta ve mallarım masanın üzerine yayılmış durumda.

Diğer tezgâhtarlar yeraltı pazarının her katında yol boyunca sıralanıyor. Buraya Conventus Pazarı deniyor ve kelimenin tam anlamıyla buluşma noktası anlamına geliyor - tüm doğaüstü yaratıkların buluşması.

Eğer hayal ediyorsanız, buradan satın alabilirsiniz.

Lanetler, canavar parçaları, genelev ve karanlık unsurlara hitap eden lokantalar da dahil olmak üzere her şey var. Burada hiçbir şey tabu değildir, bu yüzden her şey serbesttir. Yükselen pazar gökyüzüne kadar uzanıyor ve her zaman görüldüğü yer değişiyor, ancak her zaman aynı, kırmızı taştan ve paketlenmiş topraktan yapılmış, sanki doğa onu kendisi inşa etmiş gibi.

Sol tarafımdaki tezgâhta fae iksirleri var ve saç uzatmaktan iktidarsızlık tedavisine kadar her şey mevcut. Sağımda ise lanetli bıçakları olan bir demirci var.

Burada olduğumda rahatlıyorum, çünkü kimse kim olduğumu umursamıyor. Burada tuhaf değilim ve kimsenin göremeyeceği bölmemde asılı duran iblis dışında hemen uyum sağlıyorum. İblisler hoş karşılanmıyor ama onun umurunda değil.

Onu oyalamak için aldığım trol yapımı oyuncakla ısıklık çalıyor, böylece geçmişte olduğu gibi müşterilerimi ürkütmüyor ya da onlara küfretmiyor.

Müzik pazarın içinden süzülüyor, şüphesiz hemen üstümüzdeki barlardan. Tanıdık müşterilere el sallıyorum ve hoş bir trol, bir ejderha değiştiricinin yanında kıkırdıyor. Burada bir ucube değilim ve bunu seviyorum.

Saatler sonra mallarım tükendi, bu yüzden erken kapatıp tereddüt etmeden önce her şeyi portaldan geri gönderdim. Normalde geri dönerdim ama dünkü düşüncelerimi hatırlıyorum ve iblisin gözleri üzerimde olmasına rağmen geri dönüp bir üst kattaki bara yöneliyorum.

Bizi sarhoş edebilecek alkolün bulunduğu karanlık bir sığınak. Parlak ışıklar müzikle birlikte yanıp sönüyor ve ben dans pistini görmezden gelip bara yöneliyorum. Buraya içmeye ya da dans etmeye gelmedim. İblis kulağıma mırıldanırken müşterileri tarıyorum.

"Kendini muhtaç mı hissediyorsun, küçük cadı?" Onu görmezden geliyorum ve o da kulağımy yalıyor. "Senin yerine ben halledebilirim."

Onu görmezden geldiğimde karanlık bir şekilde kıkırdıyor, ama sonunda pes etmeme duyduğu sevinci neredeyse tadabiliyorum. "Bu gece kim olacak? Güzel bir Fae'ye ne dersin? Sevdim

altınızda nasıl parladıklarını. Olmaz mı? Bir vampire ne dersin? Kanla oynamayı seviyorsun ve ben de kanının teninden aşağı süzülüşünü izlemeye bayılıyorum."

Her zaman izler.

Beni heyecanlandırmamalı, göbeğimi sıkmamalı ama heyecanlandırıyor. Kimi getirirsem getireyim beni sikerken izleyeceğini bilmek, gece için hedefimi seçmeme yardımcı oluyor. İzlemeye bayılıyor ve bu gece ona bir gösteri sunacağım. Kalabalığın arasından sıyrılarak hedefime doğru ilerliyorum.

Supe'ler cinsel alışkanlıkları konusunda insanlardan çok daha açıklar ve ben de farklı değilim. Keşfetmeyi ve sınırları zorlamayı seviyorum ve bu gece iblisin umutsuzca istediği şovu ona vereceğim.

Gargoyle ahşap masanın üzerine eğilmiş, onu zarif gösteriyor. Taş renginde, taştan kanatları sırtına yapışmış. Kayadan yapılmış olmasına rağmen yüzü yontulmuş ve yakışıklı; sert dudaklarını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Başını kaldırıyor, ben yaklaştıkça kahverengi gözleri açılıyor ve ona ulaştığımda kirpiklerimi kırıştırıyorum. Küçük olabilirim ama onları büyük seviyorum. Güçlerini hissetmeyi seviyorum.

Onu izlerken "Ben hiç taş yemedim," diyorum. "Göründüğü kadar zor mu?"

Göz kırıyor ve taşın da kızarabildiğini fark ediyorum ama daha koyu gri bir renk. "Neden öğrenmiyorsun?" diye soruyor derin bir sesle.

İyi çocuk. İşini görür.

Sırıtarak dönüp uzaklaşıyorum, geri dönene kadar onun hayal kırıklığını hissediyorum. "Beni takip edin."

İçkisini bırakıyor ve sandalyesinden kalkıyor. Boyu ve eni benim iki katım ama beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Arkama geçtiğinde, barın içinden geçip dışarı çıkıyorum ve onu istediğim yere götürüyorum.

"Adın ne senin, küçük cadı?"

İblisim bunun üzerine tısladı.

"Freya. Bana öyle ya da küçük cadıdan başka bir şey de." Eğer istediğimi elde edeceksem, iblis kızıp onu öldüremez ve bir başkasının bana küçük cadı demesinden hoşlanmaz.

Bu onun için ayrılmış.

"Freya," diye tekrarlıyor, sesinde kayalar çarpıyor. "Çok güzel."

"Teşekkür ederim." Elini tutuyorum ve perdenin altından geçerek bu kadın yan tarafına oyulmuş konuta gidiyorum. Hepimiz kullanıyoruz. Her yere yayılmışlar ve burası boş. Bir yatak var ve başka bir şey yok, ihtiyacım olan tek şey de bu.

"Benim adım-" Ağzını kapatıyorum, bunu yapması için ona tırmanıyorum.

"Buna ihtiyacım yok. Söz yok, sadece sevişmek var," diye mırıldanıyorum, dilimi taş dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Amımı onlara sürme ve o sert taş klitorisimde hissetme fikri içimi ürpertiyor.

"Bana uyar." Beni tutuyor ve havada uçuyorum, yatağa sertçe çarpıyorum ve sonra üzerime çıkıyor.

Kıyafetlerimi yırtıp çıkarırken başım geriye düşüyor, beni sıkıca kavrayıp kıvrımlarımı ezerken kanatları odanın genişliğine yayılıyor. Taş dudakları göğsümden aşağı kayıyor, sert meme uçlarıma sürtünüyor ve gözlerimi açıyorum, odanın köşesindeki duvara yaslanırken bakışlarım ısıltılı iblisinkilerle çarpışıyor.

Beni izlerken dudaklarında aç bir gülümseme var, arzularımla ziyafet çekmeye hazır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

N Gözlerimi ok gibi açarak adamın taştan kafasını tutup yukarı çekiyorum ve iblisin bakışlarını üzerimde tutarken onu öpüyorum. Sihrimi kullanıyorum ve çirkin yarattığı yatağa geri gönderiyorum. Gözleri genişliyor Üstüne tırmanıp artık çıplak olan bacağıma geniş göğsünün üzerine atarken, son giysilerimi de tıkırdatıp çözerken şaşırdım.

İblisimden bir inilti geliyor ama duymazdan .

Daha yukarı kayarak ellerimi duvara bastırıyorum, böylece amım taş canavarın yüzünün üzerinde oluyor. "Dudaklarına sürtünmek istiyorum," diyorum ona. Onu gördüğümünden beri tek düşündüğüm buydu. "Güzelce ıslanmak istiyorum ki seni alabileyim." Omzumun üzerinden, hazır olda duran kocaman, taş gibi alete bakıyorum. Dikkatli olmazsam beni ikiye bölecek.

Çenesi gıcırdarken, kanatları sabitlendiği yatağa doğru çırpınıyor. "O zaman beni kullan Freya ve beni alacak kadar ıslanana kadar yüzümde gezin." Sırtarak tüm ağırlığımı yüzüne bastırıyorum, bunu kaldırabileceğini biliyorum. Onu taştan yüz hatlarında amımı hissetmeye zorlayarak aşağı doğru

bastırıyorum. "Stones, çok güzel kokuyorsun. Ben-"

Kalçalarımı gıcırdatırken onu susturuyorum. "Konuşma. Ben boşalana kadar amımı yala yoksa bunu yapabilecek birini bulurum."

Buna karşılık, taş dudakları ayrılıyor ve klitorisime ve deliğime çarptıklarında inliyorum. Yüzünü utanmadan kullanırken başım geriye düşüyor. Kalçalarımı acıyana kadar gıcırdatıyorum, klitorisim zonklıyor. İblisimin kara büyüünün kıvrımlarımın üzerinde kaydığını hissediyorum ve genellikle onu tokatlayarak uzaklaştırdım, ama şu anda dokunmasına izin veriyorum, ben haykırırken büyüü meme uçlarımı cımbızlıyor.

Bir ıgıkla boşalıyorum, çirkin adamın yüzüne fıskırıyorum ama o tek kelime etmiyor. Yere yıgılıyorum, sonra vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, o inlerken parmaklarımla taş uzunluğunu daire içine alıyorum.

"Sen büyüksün." Dudaklarımı yalıyorum, kendi ıslaklığımın kalçalarını kapladığımı hissediyorum. Eğilip tadına . Tadı toprak ve kaya gibi, ama ben sıktıka, uzunluğunun ucunda sıvı boncuklar oluşuyor ve beni sırttırıyor. Bacağımı kalçasının üzerinden geçirip sikini sikime bastırdığımda başı yatakta sallanıyor.

ve sonra hiç uyarmadan üzerine kyorum.

İnliyor, kalçalarını döndürüyor ve amım onun devasa uzunluğunun etrafında gerilirken kendini daha derine zorluyor. Dizlerim yatağa zar zor değiyor, bu yüzden daha sert itiyorum, onu almak için kaldıracı ihtiyacım var.

"oğu benim hepsini alamaz. Sorun değil," diye başlıyor ama ben gözlerimi kısıyorum.

Zor bir işe benziyor.

Kaldırıyorum ve uzunluğundan aşağı kayıyorum. Acıyor, beni acımasızca acı noktasına kadar geriyor, ama devam ediyorum, her sert santimi alana kadar onu daha derine ve daha derine zorluyorum.

Bağırırken sırtı eğiliyor ve ben bu his karşısında inliyorum. O kadar derin ki onu karnımda hissedebiliyorum. Kalçalarını döndürmeye ve taş gibi sikine sürtünmeye başlarken elimi bastırıyorum. Bükülmez ve çok sert ve soğuk, en iyi şekilde acıtıyor.

Yukarı itiyor, beni aşağıdan beceriyor ve ben güçle zıplıyorum, bu yüzden hırlarken ve amımla savaşırken dayanıyorum. Acı zevkle birleşiyor ama boşalmak için başka bir şeye ihtiyacım var.

Dönüp amımı tekrar onun kaygan taştan sikinin üzerine bastırırken sorularını duymazdan gelerek uzunluğunu çekiyor. Gözlerim iblisime kilitleniyor ve bu şehvet içimde bir cehenneme dönüşüyor. Onun a bakışlarıyla karşılaştığımda iim taş kesiliyor.

Gözlerinin derinliklerinde saplantı ve ateş yanıyor ve beni canavarı becerirken izlerken boynuzlarının arasında alevler tutuşuyor, elleri kendi zonklayan uzunluğunu yumrukluyor.

Sözleri bana doğru szldğnde, saf günah, saf karanlık ve sadece benim içindir.

"Canavar sikini , değil mi kk cadı?" O sikini pompalarken ben inliyorum.

"Yaratıkları sikmeyi seviyorsun, onların büyük yaraklarını seviyorsun." Sesi etrafımı sarıyor, kendi büyüsünü yapıyor.

Taş adama daha sert binerken kalbim hızla çarpıyor, ben iblise odaklanırken onun homurtuları kayboluyor.

"Bana başkasıyla sevişmeni izletmeyi seviyorsun, bana istediğim ve sahip olamadığım şeyleri izletmeyi seviyorsun. Değil mi, küçük cadı?"

Başımı sallıyorum, elinin sikini o kadar sert okşamasını izlerken kalçalarımı hızlandırıyorum ki acıyor olmalı.

"İnsanlık dışı bir yaratık tarafından becerilmenin verdiği hissi seviyorsun. Çoğu karanlıktan uzak durur, bu yüzden bu kadar güzel biri onları istediğinde her zaman çok şaşırırlar, ama sen bundan zevk alıyorsun. Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi ve o kadar sert boşalıyorsun."

Haklı olduğunu bildiğim için iğrenç suçlamaları karşısında içim daralıyor. Canavarları seviyorum ve ne kadar berbat olurlarsa o kadar iyi.

İblisle asla sahip olamayacağı şeylerle alay etmeyi de seviyorum.

Ona parlayan amımı gösteriyorum, deliğim taş horozun etrafında gerilmiş. Gargoyle bana aşağıdan vuruyor, amım onun etrafında çırpınıyor. Yaklaşıyorum. İblisin sözleri beni sınıra doğru itiyor, kiminle olursam olayım.

"Gel, küçük cadı," diye fısıldıyor kulağıma ve ben başka bir şey yapamıyorum.

Bir an için ateş olmasını dileyerek taşın etrafında kenetlenirken serbest kaldığımı haykırıyorum.

Gargoyle gürleyerek beni şimdiki zamana geri getiriyor ve içime boşalırken nefesim kesiliyor. Üzerimden akıyor ve gözlerim iblisimi bulup onun sert sikini serbest bırakmadan uzağa soktuğunu görüyor.

Geriye doğru yığılıyorum ve taşın kollar beni sarıyor. "Çok güzel, Freya. Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

İblisim haklı, onlar her zaman şükrediyor ve ben her zaman sahip olamadığım şeyi istiyorum.

Belki onları kullanmak yanlış ama umurumda değil, damarlarımda mutluluk, kalbimde ateş varken olmaz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

W Küçük cadım ne zaman arzularına boyun eğse ve izlememe izin verse, sonrasında benden saklanıyor. Zorlarsam çıldıracağını bildiğim için ona alan bırakıyorum. Daha iyi oldu ama o kadar da değil.

eve dönerken köyü çevreleyen ormanda kaybolur.

Endişesini buradan hissedebiliyordum, kötüye gittiğini biliyordum ama bu gece farklıydı. Gözlerinde anlayışa benzer bir şeyle beni izledi.

Sonunda beni ne kadar çok istediğini fark etti mi?

Karanlığa teslim olacak, benim için bir anlaşma yapacak ve ruhunun benimle sonsuza dek yanmasını sağlayacak mı?

Belki, ve ben ayrılmadan önce bana attığı bakıştan kesinlikle öyle görünüyordu - gözlerinde hiç görmediğim bir bakış.

Acaba bu dünyada gerçek adımlı söylediğim tek varlığın kendisi olduğunu hatırlıyor mu?

Doğduğunda ona verdim ve o zamandan beri her gece kulağına fısıldıyorum, bir gün konuşacağını umuyorum.

Ne anlama geleceğini bilsem bile, bir kez bile olsa duymayı umuyorum. Onun büyüsünü hissettiğimde bir ağaçta sallanıyorum, bunu tartışıyorum.

Bu dünyadan diğerlerine doğru patlarken güçlü ve karanlık, sendeleyerek geri çekilmeme ve soluk soluğa kalmama neden oluyor. Gözlerim köyün içinde gizlenmiş evine gidiyor.

"Hayır!" Kükredim. "Küçük cadı, ne yaptın sen?"

Evinin önünde beliriyorum, kara kalbim korkuyla çarparak içeri koşuyorum. Kollarını açmış duruyor, dudakları bir çağırma büyü yapıyor. Yerde önümde bir tuzak var ve odayı o kadar çok büyü dolduruyor ki ona ulaşmak için savaşmak zorundayım.

Derimi kemiklerimden sıyrıyor ama ona ulaştığımda onu yakalıyorum. Nefes nefese kaldı ve gözlerini açtı, büyü durmuştu.

"Ne yaptın sen?" Yüzüne doğru kükredim.

Gözlerini kırptırıyor, endişeyle yutkunuyor. Gözlerindeki kızılık kayboluyor, kara büyü yaptığında gözlerinin ne renge dönüştüğünün farkında olduğunu bile sanmıyorum. "Seni büyüünün içine hapsedebileceğimi düşündüm. Neden?"

"O bir tuzak büyüü değildi, Freya," diye hırlıyorum ve onun adını duyunca irkiliyor. "Bu bir çağırma büyüüydü, hem de çok güçlü bir büyü."

"Çağırma ..." Kelimenin üzerinde tökezliyor, gözleri açılıyor.

Gürültülü bir inilti duyduğumuzda ikimiz de dönüyoruz ve benim için hazırlanmış tuzağın içindeki adamı gördüğümde gözlerim açılıyor.

Hayır, bir adam

değil. Bir tanrı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

I Her zaman tanrı olmanın bana bir amaç ve mutluluk getireceğini düşündüm ve uzun bir süre de öyle oldu. Büyü ve ay tanrısı olarak yapacak pek bir şeyim yok. Ayın yeni bir tanrıçası var eğer son bin yılı yeni olarak kabul ederseniz - ve kurtları ve benzerlerini ona bırakıyorum, bu yüzden büyü benim yoldaşım ve büyü her yerde ve kontrol edilemez. Vahşi bir varlık, kendi başına bir yasası olmayan.

Hiçbir sorun olmadı, ki bunu dilememem gerektiğini biliyorum, çünkü sorunlar kötü olurdu.

Ama ben huzursuzum.

Yaptığımız sıradan toplantılar bile artık dikkatimi çekmiyor. Tartışmaları görmezden geliyorum, bitene kadar sadece başımı sallayıp onaylıyorum ve sonra yalnız ve huzursuz bir şekilde adamda dolaşıyorum.

Küçük bir kaos hayal ediyorum, bunu başkasına söyleyecek değilim.

Ben iyilik tanrısıyım ve yardımsever, nazik ve yasalara uyan biri olarak tanınırım. Yasalara, başkalarına yardım etmeye inanıyorum ama adamızın etrafındaki gökyüzüne bakarken, yeniden heyecanlanmanın nasıl bir his olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Hissettiğim çağrıyı normalde yaptığım gibi görmezden gelmememin nedeni bu olabilir. Bu o kadar güçlü ki, göğsüme ulaşıyor ve beni yakalıyor.

Çağırma . . . Biri beni çağırıyor.

Gözümü kırıyorum ve anlık bir karar veriyorum. Karşı koyup kalabilirdim ama bir anlığına teslim oluyorum ve büyü etrafımı sararak beni adadan ve tanrılar diyarından koparıp Dünya'ya çekiyor.

Doğruldum ve göz kırptım. Bir tuzak büyüsünün içindeyim, kafam daha karışık ve biraz da endişeliyim. Beni her kim aradıysa çok güçlü ve biraz karanlıktı - hayır, çok karanlıktı.

Tanrım, karanlık bir cadının çağrısına cevap verdim.

Heyecan dilemekten daha iyisini bilmeliydim, çünkü bu dünya istediğinizi verdiğinde hastalıklı bir mizah anlayışına sahip.

Kendime lanet ediyorum, gitmek üzereyken gözlerim beni çağıran cadıya takılıyor. Nutkum tutuldu ve gözlerinin karanlığında kayboldum.

İlk başta iblisin onu kıştırdığını bile görmüyorum, tek gördüğüm o.

Uzun siyah saçları ve parlak büyülü gözleriyle şaşırtıcı derecede güzeldir. Soluk teni ay ışığı gibi görünüyor ve küçük boyuna rağmen lezzetli, derin kıvrımları var. Gözlerim onu kıştıran iblisin siyah bakışlarıyla çarpışıyor ve sonra anlıyorum.

"Başının belada olduğunu görüyorum. İblis, git buradan," diye bağırdım.

O bir cadı, ben de onun tanrısıyım. Bu yüzden burada olmalıyım.

"Onu görebiliyor musun?" diye soruyor, önce iblise sonra da bana bakarak. "Görebiliyorum," diyorum yavaşça, tereddütle, tekrar konuşup konuşmayacağını merak ederek.

Sesi sihir gibi geliyor ve genelde sakin olan kalbim üzerinde garip bir etkisi var.

"Bir tanrı olduğuna göre bunu yapabilmeli," diye tısladı iblis, bana ters ters bakarak. "Lanet olası aptal cadı, sen bir tanrı çağırdın."

"Ne yaptım?" diye bağılıyor ve ondan bana bakıyor. "Hayır, yapmadım."

"Yaptım." Kesin bir şekilde başını sallıyor.

"Yapmadım," diye tıslayarak adamın yüzüne vuruyor.

"Yaptım," diye tıslayarak karşılık veriyor, onunla burun buruna duruyor, bu beni şaşırtıyor çünkü bir iblisi kızdırırsanız kül ya da hasta, sapkın bir hayvan olma eğilimindesiniz, ancak bu cadı tamamen korkmadan gözlerini ona dikeyiyor.

"Hayır, sen," diye tersliyor. "Sen !" diye kükrer.

Başım ağrıyor. Heyecan istemediğimi biliyordum. Müdahale etmezsem saatlerce böyle devam edeceklermiş gibi bir his var içimde.

"Haklı, ki bir iblis hakkında bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim," diye araya giriyorum. Zarifçe ayağa kalkıyorum, ikisini de sakinleştirmek için onun tuzağında duruyorum ve onları gidemeyeceğime inandırıyorum. İkisi de bakışlarını bana çeviriyor ve ben

sırıtarak ellerimi havaya kaldırdım. "Böldüğüm için özür dilerim. Şimdi, küçük cadı, beni neden çağırdın?"

"Oh, benimle dalga geçiyor olmalısın. Önce lanet bir iblis, şimdi de bir tanrı." Başını geriye atıyor ve çığlık atıyor.

İblis tek kaşını kaldırarak onu izliyor ve karşılıklı bakışıyoruz. Gözlerimde gördüğü endişeyle başını sallıyor. "Bazen dramatik olabiliyor. İçini dökmesi için ona bir dakika ver yoksa bütün gün huysuz olacak."

Beklerken "İlginç," diye cevap verdim.

Çığlık atmaya bıraktığında göğsü kabarıyor ve sanki kaybolmamı umuyormuş gibi tekrar bana bakıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor.

"Oldukça fazla." İblis iç geçiriyor. "Aileye hoş geldin, sanırım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

W Çılgılık atmayı bitirdiğimde, panik içinde nefes alıyorum. Tam bir aptalım. Tuzak büyüsünü denemekten daha iyisini bilmeliydim ama çaresizdim. Geri döndüğümde dehşet içindeydim çünkü bu şeytan ve benim aramdaki şey güçleniyor. Ona direnmek gittikçe zorlaşıyor ve sonunda teslim olduğumda ne olacağından endişeleniyordum.

Bu gece fark ettim ki, o yokken tuzak büyüsü yapmamın nedeni de buydu. Onu tuzağa düşürebilirim, bu bana ondan nasıl kaçacağımı ve bana bağlanmasına neden olan şeyi nasıl çözeceğimi bulmam için zaman kazandırır diye düşündüm. İşlerin bu kadar ters gideceğini hiç ve yanımda iç çeken iblis için yapılan tuzak büyüsünün içinde gelişigüzel duran adama bakarken yutkunmaktan kendimi alamıyorum.

Bir tanrı.

Bir tanrı çağırdım, hem de herhangi bir tanrı değil, çok çekici bir tanrı. Gözlerim sanki güneşi ilk kez görüyormuşum gibi onun üzerinde geziniyor. Benim karanlık olduğum yerde, o aydınlık. Altın sarısı saçları omuzlarından aşağı sarkıyor, bir kısmı düzgün kulaklarını ortaya çıkarmak için geriye doğru örülmüş. Yüzünün sert ve hatta kadınsı görünmesi gerekirken, saçsız ve kirli sakalsız kare bir çene çizgisi, düz bir burnu ve açıkçası kışkırdığım yüksek elmacık kemikleri var. Koyu renk kaşları, daha da parlak bir buz grisine dönüşmeden önce güneş kadar parlak olan canlı gözlerinin üzerinde çatılmış. Sadece başka bir yüzyıla aitmiş gibi görünen bol pantolonlar giyiyor, bu yüzden göğsü ve kolları tamamen çıplak ve kaslarla dolu. Üzerinde bir gram bile yağ yok ve karın kaslarındaki girintilerin sayısını sayıyorum. Agatha'nın boş zamanlarında yazdığı müstehcen kitaplar için kapak modeli olabilir.

Ya da bir melek.

Adamın melek kanatları varmış gibi görünüyor-bekle, meleklerle ilgili tüm referanslar buradan mı geliyor? Bu adamdan mı? Bu beni şaşırtmazdı. Altın güneş ışığı ve dindarlık.

Beni sabırla izliyor, yüz ifadesinden biraz endişeli olduğu anlaşılıyor. Buna neredeyse yüksek sesle kıkırdıyorum. Demek istediğim, iblis yardımcısı olan çılgın bir cadı beni çağırıp tuzağa düşürseydi ben de endişelenirdim.

Tanrım, hayatım ne hale geldi?

İblis kıkırdarken inleyerek yüzümü kapatıyorum. "Gecemizin bu şekilde bitmesini beklediğimi söyleyemem ama beni her zaman tetikte tutuyorsun küçük cadı." Bir tanrıyla yüzleşen bir iblis için o kadar da endişeli görünmüyor.

"Özür dilerim, tamam mı?" Ellerimi havaya kaldırıp tanrıya bakıyorum.

"Sana da, güzel tanrı. Bana vurma. Seni çağırmak istememiştım." "Ben insanlara vurmam." Başını eğiyor, yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. dolgun dudaklar. "Senin kadar güzel olanlar değil zaten."

"Hayır. Benim cadım. Geri çekil Tanrım," diye alay ediyor iblis. Işık ve karanlık.

Aralarında sıkışıp kalsam iyi olurdu - kahretsin, *orada dur!* İkisi de beni izliyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

İblisim kıs kıs gülüyor. "Ne , küçük cadı?" "Hiçbir şey," diye geveliyorum, kelimenin üzerinde tökezleyerek.

Arkamda beliriyor, dumanlı sesi kulağımı dolduruyor. "Güzel yalancı."

Yüzünü işaret ederek geri çekiliyorum. "Sana da bir tuzak büyüsü yaptırtma bana," diye uyarıyorum.

"Belki senin tarafından bağlanmak isterim," diye flört ediyor.

Ben ona ters ters bakıyorum, o bana gülümsüyor ve ancak tanrı boğazını temizlediğinde duruyoruz. İkimiz de dönüp tanrının kaşlarını kaldırdığını görüyoruz.

"Doğru." Ona geri dönüyorum. "Gitmene izin vereceğim ama şöyle bir şey var, aslında nasıl yapılacağını bilmiyorum. Tuzak kurma büyülerinde hiç iyi olmadım," diye itiraf ediyorum. "Diğerlerinden birine sorabilirim ama o zaman bir tanrıyı çağırıp tuzağa düşürdüğümü anlarlar ve ben zaten dışlanmış biriyim ve bir iblis tarafından takip edilmek hiç yardımcı olmuyor. Belki kullanabileceğim bir kitap vardır?" Sadece gevezelik etmemi izliyor, her itirafta kaşları daha da kalkıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bir kitap, evet, bir kitap. Ama içeri girmem gerekecek, çünkü Agatha hâlâ trol olayına kızgın." Nefesim tükenirken sesim yükseliyor.

"Nefes al, küçük cadı," diye emrediyor iblisim gülümseyerek.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallayarak selam veriyorum. "Seni çağırdığım ve hapsettiğim için özür dilerim. Gidip kitabı çalacağım ve seni nasıl serbest bırakacağımı bulacağım, o zaman beni vuramazsın ve her şey normale dönebilir. Hemen dönerim." Neredeyse koşarak uzaklaşıyordum - daha doğrusu hızlı yürüyordum çünkü koşmamın tek yolu beni kovalayan bir şey olmasıydı. Eğlenmek için koşan insanları hiç anlamamışımdır.

İblisimin alaycı kahkahası geliyor. Pislik, hepsi onun suçu.

DEMON

Başımı sallayarak Freya'nın gidişini izliyorum. Gerçekten bana tuzak mı kuracaktı? Yıllar boyunca birçok farklı yolla benden kurtulmaya çalıştı ama bunu aştığımı sanıyordum. Kalmak için burada olduğumu anladığını sanıyordum.

Görünüşe göre hayır. Duygularım varsa bile incinmiş olabilirim.

"Bir cadının etrafında dolaşan bir iblis," diye mırıldanıyor Phrixius. Evet, onun kim olduğunu biliyorum. O kadar çok tanrı kalmadı, ne de böyle altın rengi saçları ve gözleri olan. Bu büyü tanrısı ve benim küçük cadım onu çağırdı. Bunu mahvedecek güce sahip, bu yüzden dikkatli olmalıyım. İlgisini kaybetmesi için ona yeterince cevap vermeliyim. Tanrılar bu yönden iblisler gibidir. Sıkıldıktan sonra umursamazlar.

Uzun yıllar yaşadıktan sonra heyecan istiyorlar.

"Güzel atıştırmalıkları var." Masasının üstüne tünüyorum. "İkimiz de biliyoruz ki o bağlayıcı büyüü bozup gidebilirsin, neden gitmiyorsun?"

"Belki beni neden aradığını merak ediyorum, belki de bir iblisin neden cadımın yanında kalmaya bu kadar kararlı olduğunu merak ediyorum."

"Senin değil," diye tıslıyorum kendimi durduramadan.

Phrixius zarif bir şekilde dizlerinin üzerine çökerken kaşlarını kaldırır. "Pekâlâ. Bana gerçeği söyle iblis. Bana gitmem için bir sebep ver, ben de benimkilerden birinin yanında kalmaya izin vereyim. Ne de olsa o bir sihirbaz."

"Kara büyü," diye belirttim, çünkü zaten biliyordu.

"Karanlık ya da değil, o benim," diye karşı çıkıyor. "Öyleyse bana neden müdahale etmemem gerektiğini söyle."

Tanrı'ya bakıyorum, öylece gitmeyeceğini fark ediyorum.

"Benden kurtulmasına yardım edersen ölecek," diye dürüstçe itiraf ediyorum, bu bir iblis için hiç de kolay bir şey değil. Yalanlar ve aldatmacalarla gelişiriz ama başka bir çıkış yolu göremiyorum. Benim için tasarlanan bağlama büyüsünün kenarına doğru ilerlerken alışılmadık derecede ciddiym. "Onu öldürmüş olursun ve gerçek bu."

"Ne yazık ki onun için, sanırım öyle," diye mırıldanıyor beni izlerken.

Geri adım atarken sırtışım büyüyor. "Güzel, o zaman çek git. Küçük cadıya söyleyecek çok kötü şeylerim var ve kavgalarımız fiziksel olmaya meyilli." Kaşlarımı oynatıyorum ama o sadece beni izliyor.

"İyi, ama sanırım bir süre kalıp bu işin nasıl sonuçlanacağını göreceğim. Ayrıca, bu dünyaya gelmeyeli uzun zaman oldu. Halkımı kontrol etmenin zamanı geldi."

"Şimdi beni dinle-" Bir çığlık sesiyle ikimiz de duruyoruz. İçimden gelen bir çığlıktı ama nerede olsa tanırım.

İç çekerek onu işaret ediyorum. "Yine iksir odasında kapana kısıldı. Ben döndüğümde gitmiş ol." Yanlışlıkla kendi köyünü yok etmeden önce küçük, baş belası cadımı bulmak için buharlaşıyorum.

Benim işim gerçekten zor.

"Freya, kahretsin," diye bağıryorum görüldüğümde. "Ne yapıyorsun orada?"

Agatha'nın evindeki bir kitaplığın tepesinden sarkıyor, bir eli bir kitabın üzerinde, diğeri merdivenler ulaşamayacağı şekilde yere çarparken onu tutuyor.

"Oh, bilirsin, sadece bir büyü için asılı gibi hissettim," diye tıslıyor. "Bana yardım et."

"Hayır. Beni göndermeye çalıştığın için özür dile," .

"Asla."

"Tamam." Yanındaki kitap rafına zıplıyorum, beklerken bacaklarımı sallıyorum. Parmaklarının ve kollarının onu ayakta tutmak için zorlandığını görebiliyorum. Fiziksel egzersiz konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadı ve koşmanız gereken tek zamanın biri sizi kovalıyorsa olduğunu söylüyor - bunu bir kereden fazla test ve üç gün boyunca bir kertenkeleye dönüştüm.

Benim küçük cadım gerektiğinde korkutucu olabiliyor.

"Burası çok tozlu. Agatha'nın temizlemek için bir büyü kullanacağını sanırsın," diye yorum yapıyorum boş boş, yüzünün efordan kızarmasını, bacaklarının rafları öyle bir tekmelemesini izliyorum ki, yaşlı cadının neler olduğunu öğrenmek için aşağı inmemiş olmasına şaşıryorum.

"Ona söylemek için not alacağım." Pufluyor, kendini yukarı çekmeye çalışırken yanakları havayla şişiyor ama bir iniltiyle düşüyor. "Ben hallederim. Ben tamamen iyiyim."

"Öyle görünmüyorsun. Üzgün olduğunu söyle, ben de yardım edeyim," diyorum ona doğru eğilip çatallı dilimi kulağının üzerinde gezdirirken. "Ya da daha iyisi, bir anlaşma yapalım, küçük cadı."

"Asla. Benden korkunç şeyler isteyeceksin." Bir parmağım üstten kayıyor ama inatçı Freya'm sormuyor.

"Senden istediğim tek şey, küçük cadı, eninde sonunda bana vereceğin şey ve ikimiz de bunu biliyoruz, ama savaşımaya devam et çünkü bu teslimiyetini çok daha tatlı hale getirecek," diyorum arkama yaslanırken.

Sonunda elini bırakıyor ve aşağıya, çok aşağıdaki zemine doğru düşüyor. Kızım bir cadı olabilir ama yine de kırılabilir.

Buharlaşıyorum ve havada yeniden belirliyorum, bizi durdururken onu yakalıyorum, böylece yere değiyoruz, kitap göğsüne yapışmış. "İnatçı küçük cadı," diye mırıldanıyorum yaralarını kontrol ederken.

"Sinir bozucu, sinir bozucu iblis," diye cevap veriyor, ama dudakları bir gülümsemeyle eğiliyor - yardım edemediğim ama karşılık verdiğim bir gülümseme.

Hayır, o kadar da kötü değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

T Evime dönene kadar iblis beni yere bırakmıyor. Tanrının orada sabırla oturduğunu görünce biraz şaşırıyorum ve oflayıp pufluyorum, iblisin kollarından kurtulmaya çalışıyorum ve kocaman kitabı yere çarpıyorum Tezgahımın üzerinde.

"Tamam, bir özgürleştirme büyü, hemen geliyor," diye mırıldanıyorum tanrıya bakarken. "İçecek bir şey ister misin?" Bir tekleme duyuyorum ve bakmadan iblisimi işaret ediyorum. "Buna iyi bir ev sahibi olmak denir."

"Bir keresinde battaniye istemiştin ve ağzımı dikip kapatmıştın" diye karşılık veriyor.

"Hoşuna gitti, peki buna ne diyorsun?" Sadece onun için alınmış devasa eğlence sistemini işaret ediyorum ve o da sakinleşiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi iyi bir çocuk ol ve Tanrı'ya bir içki getir. Adın ne senin? Sana tanrı deyip duramam, yoksa şeytanlar gibi bir gücün var da benim gibi bir ölümlüye söyleyemiyor musun?"

"Gergin olduğunda konuşur," diye yardımsever bir şekilde ekliyor iblisim, ama ona fırlattığım vazodan kaçmak için eğilmeyi başarıyor.

"Benim adım Phrixius," diyor tanrı kendinden emin bir şekilde ve ben sadece bakıyorum.

"Phrixius mu?" Tekrarlıyorum ve sanki benim için bir anlamı olmalıymış gibi gururla başını sallıyor. Sanki üzerinde yürüdüğü toprağa tapmam gerekiyormuş gibi.

"Phrixius ne biçim bir isim?" Şak diye söyledim.

"Tanrısal bir tane, gökler tarafından aktarılmış-"

"Bu aptalca. Senden nefret ettikleri çok açık ve ben sana öyle demeyeceğim. Peki ya . . . Bob'a ne dersin?" Cevap veriyorum.

İblisimden gelen kıkırdama beni sırtıtmaya itiyor. "Bana Bob mu demek istiyorsun?" diye tekrarlıyor tanrı ve onu gücendirdiğimden endişeleniyorum, ama dürüst olmak gerekirse, o

Bana vurmayacağını söyledi, kaybedecek neyim var ki? Her gün iblisle uğraşarak hayatımla kumar oynuyorum.

"Ya da Fred?" Ben öneriyorum, o da göz kırptıyor. "Faro'ya ne dersin? Hayır, vay canına, seni memnun etmek çok zor. Yani, Phrixius, gerçekten."

"Bu bana evren tarafından verilen ve tüm büyüleri varlıkların hükümdarı olarak konumuma uygun bir isim," diye mırıldanıyor.

"Evet, ağız dolusu. Peki Todd, seni çağırdığımda ne yapıyordun?" Kitabı açarken soruyorum, öksürüp el sallarken yüzüme bir toz bulutu çarpıyor. "Dur tahmin edeyim, varoluşa hükmediyordum-"

"Ufku izliyordum." Sesi sessiz ve ben dönüp ona bakıyorum, gözleri çok uzakta. "Varlığını ve bunun ne anlama geldiğini tartışıyordum."

"Ah, sıradan Salı varoluşsal korkusu. Tanrıların da bunu hissettiğini bilmek güzel." Ellerimi çırpmadan önce başımı salladım. "Pekâlâ Rodger, hadi şu büyüü bulalım ve seni serbest bırakalım."

"O daha çok Richard'a benziyor, biliyorsun, çünkü o zaman ona Dick diyebiliriz," diye söze karışıyor iblisim.

"İblisler kovulabilir, biliyorsun," diye öneriyor Phrixius kayıtsızca.

Sarsılıyorum ama iblisim gözlerimi kapatıyor. "Boş ver onu. Yalan söylüyor. Piçi serbest bırak ki gitsin ve biz de yaptığımız işe geri dönebilelim."

Kitaba odaklanırken etrafımı saran kükürt kokusunu görmezden gelerek ona dirsek atıyorum ama gözlerim Phrixius'a geri dönüyor. O haklı mı? İblisi kovabilir miyim? Onu yalnız bırakmalı ve serbest bırakmadan önce bunu öğrenmeliyim. Aksi takdirde bana yardım etmesi pek mümkün değil ama görünüşe göre iblisim düşüncelerimi biliyor ve her zaman yanımda olmaya ve bize bir an bile huzur vermemeye kararlı.

Sonraki birkaç saatimi büyüü araştırarak ve iblisimin sıkılıp her zaman yaptığı gibi uzaklaşmasını umarak geçiriyorum, ama tam oturuyor ve sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi tanrıya ters ters bakıyor. Bu dikkatimi dağıtıyor ve arkama yaslanıp başımı ovuşturuyorum.

"Neden bağlama büyüleri serbest bırakma büyülerinden daha kolay?" Mırıldanıyorum.

"Genellikle öldürmek ya da kullanmak istediğin bir şeyi bağlarsın. Serbest bırakma büyüü pek işe yaramaz," diye sesleniyor Phrixius, sesi gayet gerçekçi.

"Bekle, sen büyü tanrısısın. Büyüyü nasıl bozacağını bilmiyor musun?"

Uzun bir süre beni izliyor. "Bu senin büyüün. Başkasının büyüüne müdahale edemem."

Kaşlarımı çatıyorum, onu izliyorum. "Ama sen bir tanrısın-"

"Ve o bir iblis. Ne demek istiyorsun, cadı?"

"Benim adım Freya," diye mırıldanıyorum ve o da gülümsüyor.

"Freya," diye açıklıyor, "büyü kullanıcı ve niyetle bağlantılıdır. Bunu biliyorsun, çünkü güçlü bir varlığı tuzağa düşürmeyi amaçladın ve işe yaradı. Yorgun görünüyorsun. Belki de dinlenmeli ve yarın tekrar denemelisin. Anladığım kadarıyla ölümlülerin bizim gibi yaratıklardan ve cehennem zebanilerinden daha sık uyumaya ihtiyacı var."

"Tanrı az önce şaka mı yaptı?" İblisim ağzı açık kaldı. "Bunu yapabildiklerini bilmiyordum."

"Birçok tanrıyla tanıştın, değil mi?" diye sordum.

"Bir ya da iki." Omuz silkiyor. "Oldukça sıkıcılar, kendilerini çok kaptırmışlar ve kurallara takıntılılar - ölüm tanrısı Mors dışında. O oldukça eğlenceli, eğer kızgınsa."

Phrixius iç geçirir. "O kızgın değil. Ona tüm zamanların en zor görevi verildi-"

"Tabii, tabii." İblis başını sallar. "Her neyse, iblisler ve tanrılar birbirine karışmaz ama biz ölümsüz olduğumuz için arada sırada yollarımız kesişiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bekle, iblisler nasıl yapılır? Hiç sormadım bile. Senin var olduğunu ve türlerini biliyorum ama sen de başka bir doğaüstü yaratık mısın yoksa şuradaki Teddy gibi misin?"

"Gördüğüm kadarıyla T'lere bağlı kalıyorsun. İki iblis birbirini çok sevdiğinde bedenleri bir araya gelir -biliyorsun, onun yerine neden sana göstermiyorum?" Gözlerimi kısıyorum ve iblisim iç çekiyor. "Bir erkeği suçlayamazsın. Daha önce hiç sormamıştın."

"Sanırım bunu," diye itiraf ediyorum arkama. "Eee?"

İblisim iç çekiyor ve geri yerleşiyor. "Teknik olarak, biz yarı tanrıyız." Göz kırpiyorum ve o da sırtıyor. "Küçük, bozulmuş bir parça. Bir zamanlar Luellen adında bir tanrı vardı - sizin halkınız Lucifer'i oradan aldı, gerçi düştüğünde adını değiştirdiğini duymuştum."

"Düştü mü?" Oturduğum yerden kalkarak sordum.

"İnayetten. Eğer kaderimizde yazılı olan rollerimiz tarafından belirlenen kurallara ve yasalara uymazsak, o zaman kendi dünyamızdan sizinkine düşeriz," diye ekliyor Phrixius yardımsever bir şekilde.

"Aynen öyle. Düştü ve çok kızdı. Bir ölümlüye aşık olmuştu ve diğer pek çok şeyin yanı sıra bir reenkarnasyon ustası olarak, öldüğünde onu geri getirdi. Bu onun kurallarını bozdu ve düştü. Onun ölümlü götürüldü, onun ruhu hapsedildi için durdurmak onun dan

cezasının bir parçası olarak tekrar reenkarne oldu. Bu onu biraz delirtti ve tüm bu güç onu yozlaştırdı. Biz onun nefretinden, hesaplaşma ve evrene meydan okuma ihtiyacından doğduk."

"Tam anlamıyla baş belası olmak için yaratılmışsın." Ben sırtıyorum, o da kıkırdıyor.

"Hemen hemen."

"Ona ne oldu?" Mırıldanıyorum.

"Kimse bilmiyor. Bizim türümüz arasında bile onun saklandığı ve ölümlü ruhunu serbest bırakmaya çalıştığı yönünde söylentiler var. Şimdi bile, binlerce yıl sonra, onu hala seviyor."

"Ne kadar üzücü," diyorum. "Hepsi aşk yüzünden."

"Aşk bu evrendeki en tehlikeli şeydir," diyor iblisim, ilk kez ciddi bir ses tonuyla, gözleri üzerimde. "En güçlü yaratıklara bile normalde yapmayacakları şeyleri yaptırır. Tahmin edilemez ve vahşi, tıpkı büyü gibi. Aşk bu evrenin yarattığı en tehlikeli şeydir. Nefretten bile daha tehlikeli."

"İyi ki bu sorunu hiç yaşamayacaksın." Kıkırdıyorum, kitaba bakıyorum ama o sessiz. Ona baktığımda bana bakıyordu, yüzünde herhangi bir eğlence yoktu.

"Gerçekten de," diye mırıldanıyor gözlerini kırpmadan önce ve sonra buharlaşıp beni yalnız bırakıyor, ama göğsümde iblisi üzdüğüme dair korkunç bir his var.

"İblisler aşık olabilir." Phrixius'u görmek için geri çekiliyorum. "Merak ediyorsan diye söylüyorum. Çoğu kişi onların nefretten doğan yaratıklar olduğunu düşünür ama nefret sevgiye yakındır. Yaratıcılarıyla aynı duyguları hissedebiliyorlar - birini o kadar derinden sevmiş bir adam ki şu anda bile onu aramak için Dünya'yı dolaşıyor."

Sanki azarlanıyormuşum ya da odadaki şakayı tam olarak anlamamışım gibi hissediyorum ama sonra gülümsüyor. "Dinlen, cadı. Yarın özgürleştirici büyüü bulman için yeni bir gün olacak."

"Ya sen?"

"Tanrıların ölümlüler kadar dinlenmeye ihtiyacı yoktur."

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için yatağıma yığılıyorum ve gözleri üzerimde olmasına rağmen derin bir uykuya dalıyorum.

"Tanrıların o kadar dinlenmeye ihtiyacı yokmuş," diye mırıldanıyorum, tanrıya bakarak. Çemberin üzerine yayılmış, ağzı açık, yüksek sesle horluyor. Neredeyse normal görünüyor. İç çekip yuvarlanıyor ve horlamaları yeniden başlarken ağzından salyalar aktığına yemin edebilirim.

Etrafa bakınırken bir battaniye alıp üzerine atıyorum.

İblisim görünürde yok, ki bu da başlı başına garip. Beni asla bu kadar uzun süre yalnız bırakmazdı. Onu incittim mi? Phrixius'tan bilgi almak için zaman ayırmalıyım ama kendimi onu bulmak için köye giderken buluyorum ve tanrıyı rüyalarıyla baş başa bırakıyorum.

Dün gece zorla girdiğimi fark ederse diye Agatha'nın dükkânından ve evinden uzak duruyorum. Teknik olarak cadılar meclisindeki tüm bilgiler paylaşılr ama bu kimsenin neden özgürleştirici bir büyü aradığımı bilmesini istediğim anlamına gelmiyor. Zaten başım yeterince belada ve bir hatayı daha kaldıramam.

Köyün içinde yürürken elbisem Arnavut kaldırımlı basamakların üzerinde salınıyor. Saat erken, güneş henüz yeni doğmuş, bu yüzden çoğu kişi hala uyuyor, yani sokaklar boş. Dolambaçlı yollarda amaçsızca bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum, Viktorya dönemi konaklarının ve şirin kulübelerin yanından geçiyorum ama iblisim görünürde yok.

Gidebileceği çok yer var ama köy meydanına adım atıp döndüğümde acaba temelli mi gitti diye düşünüyorum. Tüm endişelerim sona ererdi. Normal bir hayatı olan normal bir cadı olabilirdim, o zaman neden bu fikirle daha mutlu olmuyorum?

Neden neredeyse boş hissediyorum? Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi?

Pentagram şeklindeki çeşmenin kenarında ağır ağır otururken, nerede olabileceğini merak ederek etrafıma bakıyorum, o sırada bir patlama sesi duyuyorum ve sırttan yüzü karşımda beliriyor.

"Beni mi arıyordunuz?"

Sihrimi savururken çılgık atıp geriye düşüyorum. Kırmızı suya sıçırıyorum ve bir çırpınısla dibe batıyorum. Yüzeye çıktığımda gözleri kısılmıştı ve etrafında bir kafes vardı.

"Gerçekten mi?" diye iç geçiriyor.

"Beni korkuttun!" Kendime bakıp inlerken bağıriyorum. Saçlarım ve elbisem sırlıklam. Onu işaret ediyorum. "Bak ne yaptın."

"Seni ıslak seviyorum." Sırıtır ve benim gözlerim kısılıyor. Elim hızla hareket ediyor ve ben büyümü tekrar ona doğru savururken kafesten kaybolurken gülüyor. Etrafta onu arıyorum.

"Defol buradan iblis," diye uyarıyorum, büyü elimde bekliyor.

"Buradayım," diye kulağıma fısıldıyor ve sonra tekrar suyun altına dalıyorum.

Onu gülerken bulmak için çırpınarak yukarı çıktım ve sonra bir kez daha gitti. Aniden bir su dalgası bana çarpıyor ve o gülüyor. Suyu ona geri atıyorum ve su ona çarptığında uluyor.

Peşimde o varken çeşmenin etrafında koşuyorum, ikimiz de sıırsıklam olana ve yüksek sesle gülene kadar birbirimize ellerimizle ve sihirle su fırlatıyoruz.

Nefes nefese ve sırtarak başımı kaldırıyorum ve iki meclis üyesini orada buluyorum, kendi kendimle su savaşı yapmamı ve ince havayla konuşmamı izlerken ağızları açık kalıyor.

"Günaydın." Suçlu bir sırıtış takınıyorum, yüzümden aşağı su damlıyor.

Biri el sallamadan önce "Gittikçe deliriyor," diye mırıldanıyor ve sonra aceleyle uzaklaşıyorlar.

İblisin bacaklarına tekme atıyorum ve ben çeşmeden çıkarken suya çarpıp batarken inliyor. Elimi sallayarak kurulandım.

Üzerinden atladığında bana surat asıyor. "Yap

beni." "Senin kendi iblis büyüün var," diye

çıkışıyorum. "Kastettiğim bu değildi." Göz kırıyor.

"İblis," diye uyarıyorum ama kuru bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor ve bana masumca göz kırıyor. "Evet, küçük cadı?" Bana destek oluyor. "Beni özledin mi?"

"Hayır."

"Hayır, her yerde beni , değil mi?" diye cevap veriyor ben yaptığım kafesin kenarına vururken. Yutkunarak gözleriyle buluşuyorum. "Bence arıyordun. Bence seni terk ettiğim için endişelendin, küçük cadı. İstedğin kadar inkâr et ama ikimiz de biliyoruz ki benim yanında olmamdan hoşlanıyorsun."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldanıyorum onu iterek geçerken. "Geri dönüp büyüye devam etsem iyi olacak."

Beni takip ediyor ve tam meydandan bir bağırış gelirken onun yanımda olmasının doğruluğuna dair gülümsememi gizliyorum. "Tanrı aşkına burada neden bir kafes var?"

Oops.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

"Buldum onu!" Bağıriyorum ve iblis çalışma masamın üzerinde uyukladığı yerden düşüyor. Kitabı kaldırıp Phrixius'a doğru sırtıyorum. "Bu büyü bağlanmaya karşı koyacak ve seni özgür kılacak."

"İyi cadı." Sırtıyor ve bu övgü karşısında içimde bir şeyler kabarıyor.

Yine de okudukça sönüyorum. "Biraz zaman alacak. Bu malzemelerin bazıları ... Artık onları nereden bulabileceğinizi bile bilmiyorum."

"Birkaç gün ya da hafta bir tanrı için hiçbir şeydir," diyor. İblisin aksine mükemmel bir misafir oldu. Yemek konusunda seçici davranıyor ve ben çalışırken iblisle hangi filmi izleyecekleri konusunda kavga ediyorlar ama beni hiç öpmemi mi? Bilmiyorum. Ne olursa olsun, bunu yapmadı ve onu kaçırdığımı düşününce şaşırtıcı derecede sabırlı davranıyor.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye tersliyor iblisim. "Bu salak tuhaf şovlar izlemek istiyor."

"Sürekli porno izlemek istemediğim için mi?" Phrixius karşılık veriyor ve ben iç çekiyorum. Her zaman böyle didişiyorlar ve bu çok sinir bozucu.

"Yeter, Perry ve Demon," diye uyarıyorum. Neden bilmiyorum ama Tanrı'ya güneşin altındaki her ismi takmaya başladım. Bunu eğlenceli buluyor gibi görünüyor ve her birine verdiği tepkiyi izlemenin komik olduğunu kabul ediyorum.

"Picasso'yu tercih ederdim," diyor ben sırtırken.

"Tamam, şimdi bu büyüye başlayacağım ve malzemeleri toplayacağım. Zaten bazılarının demlenmesi en az on gün sürüyor." Ellerimi çırpıyorum ve

ama bir yanımlı isteksiz.

Phrixius'un burada olmasına bile alışmış olabilirim. O bir tanrı, evcil hayvan değil, ama etrafında olmak eğlenceli. Güzel hikâyeler anlatıyor ve bana uygun görünüyor. Aptalca, biliyorum, bu yüzden bu duygulardan sıyrılıp kazanı ısıtıyorum. Tabana biraz meşe kökü sıkıştırıyorum, ay suyunu ve bazı bitkileri ekliyorum, volkanik külle birlikte, çünkü demlenmesi en uzun sürecek olan onlar. Listeyi tararken ve inlerken onu orada bırakıyorum.

"İblis." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Hayır." Yüz ifademi okuduğuna şüphe yok, beni işaret ediyor.

Surat astım. "Dünyanın en yaşlı ağacından bir dala ihtiyacım var. Gidip almam sonsuza kadar sürer."

"Demek şimdi benden yardım istiyorsun," diye alay ediyor.

"Bunu ne kadar çabuk yaparsak, o kadar çabuk gider," diye mırıldanıyorum ve o da el sallıyor.

"Yardımlımı istiyorsan, sen de herkes gibi bir anlaşma yap."

"Ne istiyorsun?" Pes etmeyeceğini bildiğim için iç çekiyorum. İblisler böyle inatçıdır.

"Bir öpücük." Çenesini yukarı kaldırıp sırtıyor. "Bir öpücük ve gidip o aptal dalını alacağım."

Çenemi gıcırdatarak bakıyorum. Daha kötüsü de olabilirdi. O çizgiyi hiç geçmedik ama bir şey kaçınılmaz gibi geliyor. O dala ihtiyacım var. "Peki, dil yok," diye cevap veriyorum.

"Oh, tatlı cadı, dil için yalvaracaksın." Bekler, kaşlarını kaldırır. "Eee?"

Nefesimin altında mırıldanarak yanına gidip boynuzlarını tutuyorum ve onu aşağı çekerek dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum. Bir an kıpırdamadan durdu ve ben uzaklaşmak üzereyken inleyerek kışımı kavradı ve beni kendine çekti, dudakları sertçe dudaklarıma değiyordu.

Benimkini zorla açmaya çalışıyor ve ben nefes almak için soluğumu tuttuğumda dili içeri kayıyor, benimkine karışıyor. Sıcak eli omuzlarımdan yukarı doğru kayarken ateş ve sülfür tadı geliyor. İniltimi yutarken ürperiyorum. Ona doğru eğildiğimi fark ettiğimde, ağzımı elimin tersiyle silip geri çekiliyorum.

İblis şaşkın görünüyor, bana bakarken göğsü kabarıyor.

"Branch," diye hatırlatıyorum ona, sesim kısık.

"Branch," diye tekrarlıyor, bana bakıyor ve sonra birden kayboluyor - ne ukala sözler ne de alay.

Arzu her santimimi yalayıp geçerken ağzımın tadı alev gibi geliyor.
Bu aptalcaydı. Bir iblisle anlaşma yapmamam gerektiğini bilmeliydim.
Bir daha asla.

Malzemeler üzerinde çalışıyordum ki bariyerimi bir şey aştı; güçlü, uhrevi ve karanlık bir şey.

Şimdiye kadar tattığımdan daha fazla güce sahip ve mezar hissi de bununla birlikte geliyor.

"Burası ev gibi değil mi?" diyor derin ve şeytani bir ses.

Evimin girişine gelişigüzel yaslanan varlığa gözlerimi dikerek dönüyorum. Büyüm otomatik olarak tepki veriyor ve bölgemi işgal ettiği için ona doğru uçuyor. Büyü ona çarpıyor ve o da büyüü emiyor gibi görünüyor ki bu imkânsız. Gerçekten uzun boylu ama parlayan adamda beni duraksatan bir şey var.

Bir ses bana bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor.

Bir bakışıyla beni başından savar gibi görünüyor ve yumrukları iki yanında kenetlenmiş halde ayağa kalkmış olan Phrixius'a bakıyor. "Beni diğerleri gönderdi. Onu öldürüp seni serbest bırakayım mı?"

Phrixius'un bu adamla -ya da inanmaya başladığım gibi tanrıyla- bana sırt çevirmesi ihtimaline karşı kendimi korumak için daha fazla büyü yaparken gözlerim aralarında gidip geliyor.

Kollarını süsleyen kafataslarına bakılırsa, hangisi olduğunu bildiğime dair içimde kötü bir his var.

Ölüm tanrısı.

"Hayır!" Phrixius'un keskin sesi paniğimi yarıp geçerek ayağa fırlıyor ve tereddüt ediyor. "Yani, hayır, ben iyiyim."

Panikliyorum. Tamam, bununla gurur duymuyorum ama ölüm tanrısı evimde ve beni öldürmekle tehdit ediyor. Bir kepçe alıp fırlatıyorum, sonra da bir kase.

"Kaçırıldın," diyor ona savurduğum şeylere rağmen sakince.

"Ben kaçırılmadım. Tamam, kaçırıldım ama sorun değil. Her şey kontrolüm altında," diye itiraz ediyor Phrixius fazla sakın bir şekilde.

"Eminim biliyorsundur." Adam sırtıyor, ben kafasına bir kazan fırlatırken eğiliyor. "Ama diğer tanrılar endişeli."

"Onlara yalan söyle. Onlara özgür olduğumu ve geri döneceğimi söyle."

Bu beni duraksatıyor. Phrixius neden onun diğer tanrılara yalan söylemesini istesin ki? Bu tanrının onu serbest bırakmasını istemiyor mu? Yoksa sadece bunu nasıl yapacağından mı endişeleniyor? Büyülü yaratıklar üzerinde hakimiyeti olduğunu zaten kabul etti, bu yüzden belki de sadece bir tanrı olarak görevini yapıyordur.

Bir bıçak fırlatıyorum ve ruhumu soldurup öldüren bir hırıltıyla havada yakalıyor. "Beni kışkırtma, cadı. Eğer bana doğru fırlatılan bir eşya daha beni memnun etme yeteneğimi etkileyecek olursa Başın belaya girer. Anlaşıldı mı?"

Tamam, bir şeyler fırlatmak işe yaramıyor ama benden daha güçlü varlıklarla çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve ilk kuralın korku göstermemek olduğunu biliyorum, bu yüzden meydan okurcasına bakışlarını karşılarken kollarımı kavuşturuyorum. "Beni korkutmuyorsun."

"Yapmalıyım. Sana dokunmadan bile seni öldürebilirim." Bunu bir selam verir gibi rahatça söylüyor. Yapabileceğinden hiç şüphem yok. Gücünü hissedebiliyorum.

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" Phrixius'un gürleyen bağıışı ağzımı açık bırakıyor ve ona dönüp tanrı dostuna ters ters baktığını görüyorum.

Onu hiç görmediğim kadar kızgın.

"Bunu onun için mi yapıyorsun? Bir cadı için mi?" diye yavaşça soruyor ölüm tanrısı, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde. Sadece o değil. Phrixius beni kendi halkından koruyor. Neden?

"Anlamamı beklemiyorum," diye tısladı diğer tanrıya, bana endişeli bir bakış fırlatarak. "Şimdi git buradan yılan, her şey kontrolüm altında." Tanrının bu isim karşısında hafifçe irkildiğini görüyorum, ama daha dik duruyor.

"İyi." Omuz silkiyor. "Onların gazabıyla daha sonra başa çıkabilirsin. Yine de kaos yaratmayı severim, bu yüzden şimdilik yalan söyleyeceğim. Aptal olma, sinir bozucu, küçük, ölümlü bir cadı için değil, hatta çok güçlü biri için bile değil."

Kayboluyor ve bariyerlerimin yeniden oluştuğunu hissediyorum. Geriye doğru yığılıyorum, iri gözlerim Phrixius'a gidiyor. "Bu muydu-"

"Mors, ölüm tanrısı," diye mırıldanıyor Phrixius. "Hayatta olduğun için şanslısın." "Neden beni ondan korudun?" Yumuşakça soruyorum. "Seni tuzağa düşürdüm. O

yardım edebildin ama yine de beni korudun. Neden?"

Beni dikkatle izliyor. "Sihirle doğanları korumak benim görevim."

Başımı sallıyorum. En azından bir cevabım var. Titreyen elimle arkamı döndüğümde, onun sesiyle donup kalıyorum.

"Ve seni herkesten daha çok korumak istiyorum. Neden bilmiyorum ama seni öldürmekle tehdit ettiğinde içimde bir şeyler koptu. Daha önce başka bir tanrıyı hiç inkâr etmemiştim. İstedığınızı okuyun."

Kalbim bu şaşkın itiraf karşısında çarpıyor. Bu durumda ikimizin de kafası karışmış oluyor.

Kesin olarak bildiğim bir şey var, Phrixius buraya ait değil ve dikkatli olmazsam ölebilirim. Sonuçlarıyla yüzleşmeden bir tanrıyı yanında tutamazsın. Onlar bu dünya için yaratılmamışlar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

G nefesimin altında gürleyerek, bu dünyanın en ucunda beliriyorum. Burası insanların bile bilmediği bir yer; büyüünün her zerresinden doğan mistik bir yer. Büyüsü olmayanlardan korunuyor.

ve ondan doğanlar için bir sığınak görevi görür. Burada gerçek büyüülü varlıklar yaşar, hatta bazıları tanrıların kendilerinden ya da ormanın kadim canavarlarından bile daha eskidir. Sessiz olmak ve çabucak girip çıkmak benim için iyi olur. Bir iblis olabilirim, ama onlardan biri beni sabah atıştırmalığı olarak görürse, o zaman mahvolurum, hem de iyi bir şekilde değil.

Burada durmuş, parmaklarımı hâlâ onun dokunuşuyla yanan dudaklarıma bastırıyorum. Tadı günah ve ölüm gibiydi ve o kadar bağımlılık yapıcıydı ki neredeyse başka bir öpücük için yalvaracaktım.

Bu benim ilkimdi.

İblisler ölümsüz varlıklardır ve ben de onlardan biri olmama rağmen bazıları kadar yaşlı değilim. Ayrıca, bedenim günahları ondan önce beni hiç rahatsız etmedi. Ona kadar ölüm ve eğlence için anlaşmalar yaptım. O zevki keşfetmeye başladığında, ben de keşfediyormuşum gibi hissettim, sanki içimdeki bir şeyin kilidini açmış gibi - kendisi bilmesede de kontrol ettiği bir şeyin. Belki de yaptığımız anlaşma bu yüzden, ama küçük cadım o parçamı kontrol ediyor.

Yıllardır onun tadına bakmayı, onu hissetmeyi ve ona sahip olmayı hayal ettim, ancak küçük bir öpücükle çözüldüm, benim gibi iğrenç bir canavarın olmaması gereken bir yerde kaldım, beni reddetmek için savaşılan kadim büyüünün topraklarını kararttım.

Başımı sallayarak, almaya geldiğim şeyi bulmak için etrafıma bakıyorum. Onu ne kadar çabuk alırsam, o kadar çabuk geri dönebilir, o sinir bozucu tanrıdan kurtulabilir ve bununla başa çıkabilirim.

bağımlılığından sonsuza dek kurtulacak. Küçük cadımın son anlaşmasını yapma zamanı geldi. Benim olmak için.

Neyse ki büyülerim, odaklanması zor olsa da ağaca odaklanmamı sağladı. Sık sık, bu dünya var olur olmaz kök salarak burada patlak verdiğini söylerler, sanki bu dünyanın atan kalbiymiş gibi.

Küçük cadım için onu soymak üzereyim. Bu kadar şeytani bir şey yaptığım için neredeyse sırtıyordum.

Sanırım Hagatha yememe izin vermese de biraz eğlenmeme izin veriyor.

Yaşlı kadın bir ısırıkta ölürdü ve bahse girerim o saf, öz-doğru ruh çok lezzetli olurdu. Küçük cadım ne kadar iyi olmaya çalışırsa çalışsın, o da benim kadar karanlık ve onun pes etmesini bekleyemem, bu da önce tanrıdan kurtulmak anlamına geliyor. Önümdeki ağaca odaklanırken dudaklarım hâlâ cehennem çukurları gibi yanıyor.

Onu bir hendek gibi koruyan saf, parıldayan bir büyü nehri var. Ağaç, granit bir adanın üzerinde bulutlara uzanarak uzun ve gururlu duruyor. Çok kolay. Birkaç adım geri atarak koşmaya başlıyorum ve hendeğin üzerinden sıçrayarak granit adaya iniyorum. Büyünün bana ulaştığını hissediyorum, bu yüzden ağaca doğru zıplıyorum ve artık bana dokunmayacağını bildiğim için elimi sert kabuğa vuruyorum.

"Tadım çok lezzetli ama beni sadece bir cadı yiyebilir." Koyu kahverengi ağaca dönüp bakmadan önce parmağımı büyüye doğru sallıyorum. Dallar burada küçük. Daha ihtiyacı olacak mı? Tanrı büyük bir piç ve herhangi bir gecikme istemiyorum.

Ağaç kabuğunu kavrayarak kendimi yukarı fırlatıyorum ve hızla ağacın en tepesine tırmanıyorum. Ona en büyük dalı vereceğim, böylece hiçbir hata ya da yanlışlık olmayacak, böylece tanrı defolup gidebilir ve ben de cadımla tekrar oynayabilirim. Ağaç büyük ve büyük dallara ulaştığımda, daha büyüğünü taşıyamayacağımı bildiğim için bitkin düşünüyorum. İstedğim dala tırmanıyorum ve sonra üstüme uzanıyorum. Bir dala tutunuyorum ve çatlamaya başlayana kadar ayaklarımı tekrar tekrar yere vuruyorum. Burada sihrimi kullanmaya cesaret edemiyorum. İçimde iyi gitmeyeceğine dair bir his var. Birkaç atlayıştan sonra dal nihayet düşüyor ve ben de onu yere kadar sürüyorum. Son anda atlayıp yuvarlanıyorum ve sonra onu yakalayıp nehrin üzerinde sürüklüyorum ve bir kez daha kayboluyor.

Cadı evime geri döndüm.

"Size dünyanın en yaşlı ağacının dalını sunuyorum, aynı zamanda en büyüklerinden biri." Dal mağaranın içinde süzülürken parmaklarımı şıklatıyorum ve masanın üzerine koyuyorum. O kadar uzun ki, iki ucundan sarkıyor ve ödülümü beklerken mutlulukla sırtıyorum. Freya ve Tanrı bana öylece bakınca gülümsemem kısa sürede kayboluyor.

"Ne? Yakışıklı olduğumu biliyorum ama aval aval bakmana gerek yok. Aslında küçük cadı, istediğin kadar bakabilirsin. Hatta ne kadar yakışıklı olduğumu test etmekten çekinme." Göz kırparak yanağıma bir tokat atıyorum. "Neden binip görmüyorsun?"

Sadece iç çekiyor, başını sallıyor ve iksirlerine geri dönüyor, ama sırtı gergin ve omuzları gergin. Gözlerimi ona dikiyorum, sonra Tanrı'ya bakıyorum. Eğer o orospu çocuğu onu incitecek bir şey yaptıysa-

Düşüncelerimi hissetmiş olmalı çünkü mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Mors, ölüm tanrısı, uğradı."

Vücudum donuyor, içimdeki sonsuz ateş sönüyor ve daha önce hiç hissetmediğim saf bir korku içimi dolduruyor. Bu korku olmalı, değil mi? İnsanların bundan bahsettiğini duymuştum ama daha önce hiç hissetmemiştim. Onun yanında var oluyorum, onu kavriyorum ve kabaca çeviriyorum. O beni tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışsa da ellerim her santimini izliyor. Herhangi bir yara ya da şikayet arıyorum.

Ben gitmiştim ve o buradaydı.

Sadece bir bakışla öldürülebilirdi. Benim için sonsuza dek kaybolabilirdi.

Göğsümün içindeki organ o kadar sıkışıyor ki nefes bile alamıyorum ve ancak elleri göğsünün üzerinde benimkini örttüğünde nefes alabiliyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor usulca. "Bob beni korudu."

Boğazımdaki yumrunun etrafında sertçe yutkunuyorum.

Korkunun tadı ağızımda asit gibi, midem çalkalanıyor ve cildim aynı anda hem çok sıkı, hem çok sıcak, hem de çok soğuk hissediyor. Göğsüm ağrıyor ve parmaklarım titriyor.

İnsanların bu kadar zayıf olmasına

şaşmamalı. "Seni öldürebilirdi."

"Ama yapmadı." Yumuşakça sırtıyor. "Ayrıca, ben o kadar kolay dışarı çıkmazdım."

"Bunun şakasını bile yapma." Tıslamam havayı dolduruyor ve ben geri adım atarken gözlerini kırptırıyor, gözleri açılıyor.

O iyi, hayatta ve burada.

Beni dikkatle izliyor, kafası karışmış görünüyor, bu yüzden arkamı dönüyorum, ancak gözlerim tanrınıninkilerle çarpışıyor. Dudakları eğilirken bakışlarını bilmiş bir bakış dolduruyor

Aşağı. Çok fazla şey görüyor.

"Tüm eğlenceyi kaçırdığıma inanamıyorum," diye şaka yapıyorum ama ardından gelen sessizlik uzun sürüyor. "Gidip kan sınırını kontrol edeceğim." Onlar başka bir şey söyleyemeden ortadan kayboluyorum.

Elimi gösterdim.

Hiçbir iblis benim küçük cadımı önemsedim gibi başka bir varlığı önemsemez.

Onun gitmiş olması fikri.

Hayır.

Sonum Phrixius'un hikayesindeki tanrı gibi olacaktı, yaratıcımız, ölümsüz hayatımın geri kalanı boyunca onun ruhunu . Nedenini asla bilemeyecek ya da anlayamayacak. Hiçbiri anlayamaz, ama onu neredeyse kaybederken kök salan o dehşet, içimdeki duygulardan kaçarken bile beni kovalıyor.

Kan sınırı sağlam, ölüm tanrısını durduracağından değil. Bu sadece kaçmak için bir bahaneydi ve sakinleştikten sonra evimize geri döndüm, ama küçük cadım orada değildi. Tanrı uzanmış, gözlerini televizyona dikmiş. Bana bir bakış bile atmadı. "Bir çeşit bitki almaya gitti. Fazla uzağa gitmedi."

"Sormadım," diye karşılık veriyorum kendimi koltuğuma atıp başımı arkaya eğerek tavana bakarken.

"Biliyor musun, anlaşmayı bozarsam onun öleceği konusunda ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. İlk başta onu öldüreceğini ya da anlaşmanın bozulacağını kastettiğini düşündüm. Buraya sadece anlaşmayı tahsil etmek ya da eğlenmek için geldiğini düşündüm, ama buraya herhangi bir anlaşma ya da eğlence için gelmedin, değil mi iblis?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Tanrım," diye tıslıyorum. "Siz varlıklar her şeyi çok fazla okuyorsunuz. Biz aşağılık iblisler sırf yapabildiğimiz için bir şeyler yaparız. Fazla düşünmeyin."

"Bu hareket Freya üzerinde işe yarayabilir, ama ben uzun zamandır buralardayım, iblis-"

"Yok artık. O kadar yaşlısın ki, kemiklerin neredeyse toz olmuş. Bahse girerim örümcek ağları atıyorsundur." Sırıtiyorum, bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum.

Sadece iç çeker. "Dikkatimi dağıtamazsın iblis. Freya benden biri ve şimdi bilmek istiyorum."

Onu bu şekilde iddia etmesinden hoşlanmıyorum, ancak bu noktayı tartışmak sadece onu haklı çıkaracaktır. Bir tanrının haklı olduğunu düşünmesine izin vermek kötü bir emsaldir.

"Neyi biliyor musun?" Konuşmayı kesmeyeceğini bildiğim için doğruluyorum. Bu tanrıların sorunu da bu: kendi seslerini seviyorlar. Kimse onlara sinir bozucu olduklarını söylemeye cesaret edemez, bu yüzden asla susmayı öğrenemezler.

"İkinizin neden ayrılamayacağı ve nasıl bir anlaşma yapıldığı gibi gerçekler. Neden ölecek?"

"Oh, çok değil. En azından beni becermeye çalışmadan önce yemeğe çıkar."

Zarif bir şekilde ayağa kalkarak çemberden çıkıyor. Sahte bir solukla geri çekiliyorum, elimle ağzımı kapatarak onu işaret ediyorum. "Yalancı! Hain! Küçük cadıya burada kalmak için numara yaptığını söyleyeceğim."

Tehdidimi görmezden geliyor ve önüme gelene kadar durmuyor. "Şimdi iblis, gerçeği söyle. Yarım yalanlar ya da oyunlar yok. Ona ne yaptın?"

Bir an için daralmış gözlerine bakıyorum ve neden bilmiyorum ama gerçeğin bir kısmı ağzımdan kaçıyor - belki de bunu yapmazsam onu benden almaya çalışacağından endişelendiğim için. "Onu ben kurtardım."

Bir an sessiz kaldı. "Neyden?"

Neyse ki küçük cadımız beni kurtardı. O da onu duyuyor ve tam o içeri girerken tuzak büyüsünün içinde tekrar beliriyor. Aceleyle kazanına koşmadan önce bize göz kırıyor, demlenirken kendi kendine konuşuyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum.

Eğer bilseydi . . .

Hayır, benden nefret ettiği anlamına gelse bile asla bilmemeli. Tutmam gereken bir anlaşma var.

Benim gibi aşağılık, şeytani bir iblis bile bunu bozamaz - kan ve ölümle yapılan türden değil.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ama onları görmezden geliyorum. O asla bilemez, kimse bilemez.

Bu her şeyi mahveder.

BÖLÜM 11

I iblisin ne demek istediğini anlamak için on günüm var.
Mors ve diğerleri beni arıyorsa geri dönmeliyim. Başım belaya girebilir
ama uzun yıllardır ilk defa
Amaç.

Bu küçük cadı benim büyümden, benim gibi insanlardan doğdu. O benden biri ve onu korumak benim görevim. Yine de bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Onunla ilgili bir şey beni kalmaya ve onu korumaya zorluyor, benim türümden olsa bile. Mors onun önünde durduğum için beni öldürebilirdi. İyi bir ruh halinde olduğu için şanslıydım, ama diğer yandan iblis ...

İblisler sadece iki nedenden dolayı bir
şeyler yaparlar. İlki bir anlaşma.
İkincisi ise eğlenceli olması.

Hangisi onun için? Ortaya çıkmasının üzerinden uzun yıllar geçtiğine göre, bir anlaşma olmalı. Birisi onu kurtarmak için bir anlaşma yapmış. Aralarında bakışırken kaşlarım çatılıyor. İkisi de fark etmese de birlikte sorunsuzca çalışıyorlar, kelimeler olmadan iletişim kuruyorlar. İhtiyacım olmayan büyüü yapmasına yardım ediyor, o yapamayınca bir şişeye uzanıyor ve tek kelime etmeden uzatıyor. Kadın geri adım attığında, adam içgüdüsel bir hareketle kadının takılmasını engelliyor. Sanki aralarında bir dans var. İkisi de diğerinin çok farkında.

Farkında bile değiller mi?

Bu düşünce beni neden rahatsız ediyor?

Hiç kimse benim bu kadar farkında oldu mu? Birine hiç düşünmeden güvenilecek kadar güvendim mi?

Hayır. Kimsenin bu kadar içeri girmesine izin vermemiştim. Birbirlerine güveniyorlar, bu da işi çok daha zorlaştırıyor. Eğer onu kurtarır ve açıkça istediği gibi iblisle yaptığı anlaşmadan kurtarırsam, bu ikisine de zarar verecek, hatta belki de onu öldürecek.

Gerçekten anlaşmadan kurtulmak mı istiyor, yoksa onun varlığıyla o kadar uzun süre savaştı ki artık ne istediğinin farkında bile değil mi?

Harekete geçmeden önce daha fazlasını bilmem gerek. Bu onlar için tehlikeli bir durum olabilir ve ben küçük cadıyı incitmek istemiyorum. Nazik ve komik biri. Düşüncelerime göz kırpyorum ve omzunun üzerinden bana bakıp sırtıttığında kendimi gülümserken buluyorum.

Birkaç bin yıldır ilk kez bir başkasına gülümsüyorum, elimde olmadan o.

İblis haklıydı. Bu küçük cadı benden çok daha tehlikeli. düşündüm.

"Freya, hemen buradan çık!" diye bağırır biri mağaranın dışından. Hem Freya hem de iblis kaşlarını çatarak dönüyor ve sonra bakışıyorlar. İblis kaybolur ve bir an sonra yeniden ortaya çıkar. "Bu Hagatha."

"Neden?" Freya'nın kaşları çatılıyor ama aceleyle girişe doğru ilerliyor. İkisi de beni görmesin diye kendimi koruyarak gizlice takip ediyorum. Freya kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinirli bir ifade olan yaşlı bir kadının önünde yarı eğik duruyor.

Hagatha, "Bana sen olmadığını söyle, çocuk," diyor. Ne tuhaf bir isim.

"Normalde masum numarası yapardım ama bu kez ne yapacağımı şaşırdım. Ben olmayan neydi?" Freya şaşkınlıkla soruyor. Son birkaç gündür evinde bizimle birlikte büyüü hazırlıyordu, başını belaya sokmuyordu ve bu beyaz cadının yüzüne bakılırsa bu onun için olağan bir durumdu.

Hagatha iç çekerek yüzünü ovalıyor. "Freya." Sesi güçle dolup taşıyor ve Freya'nın sararak dışarı fırlıyor, Freya nefes nefese kalıp dizlerinin üzerine çöküyor. Tepki veremedi iblisi yakalıyorum. "Bekle," diye tıslıyorum ona.

Parlayan beyaz bağlar Freya'nın boğazını daha sıkı sarıyor. "Gerçeği istiyorum ve bu büyü bunu sağlayacak. Üzgünüm çocuğum ama başka türlü sözlerine güvenemem. Köken maskesini dükkânımdan mı çaldın?"

"Ne maskesi? Ben hiçbir şey çalmadım," diye homurdanıyor Freya, ipler boğazına saplanırken. Bu onu incitmeyecek, sadece rahatsız edecek ve gerçeklerden başka bir şey konuşmasına izin vermeyecek. Zararlı değil ama ben bile küçük cadımın dizlerinin üzerinde konuşmaya zorlanmasından hoşlanmıyorum.

Hagatha kaşlarını çatar. "Neyin peşindesin Freya? Sessizdin ve sonra masken kayboldu."

İblis hala var, ikimiz de varız. Eğer şimdi gerçeği söylerse, bu onun için iyi olmaz. Hiçbir meclis, bir üyesinin bir iblisle yaptığı anlaşmayı bozmak için bir tanrıyı çağırıp tuzağa düşürmesinden mutlu olmaz.

Onu bir kenara atabilirlerdi.

"Daha fazla hata yapmamak için büyümü kontrol altında tutmaya çalışıyorum." Kendi krallığının dışında hissettiğim en güçlü büyülerden biri olmasına rağmen Freya yalan söylemeyi başarıyor.

Doğruluk büyüyle yalan söylüyor.

Bu küçük cadı ne kadar güçlü?

Büyü aniden çözülür ve Freya nefes nefese kalarak öne doğru düşer. "Özür dilerim çocuğum ama emin olmalıydım." Hagatha iç çeker, çömelir ve elini uzatır.

Freya kendisine uzatılan eli görmezden gelerek ayağa kalkar ve Hagatha'ya ters ters bakar. "Ve sen benim sözlerime güvenemiyor musun? Bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Bunun için bana hiçbir sebep göstermedin." Hagatha'nın sesi yorgun geliyor.

"Ben bu meclisin bir üyesi değil miyim? Aynı saygıyı hak etmiyor muyum? Çocukluğumdan beri hepimiz beni hor gördünüz ve şimdi de sanki bir hainmişim gibi üzerimde büyü mü kullanıyorsunuz?" Freya tıslıyor ve siyah duman etrafını sarıyor gibi görünüyor.

Hagatha fark eder, endişeyle bakar ama şaşırmış görünmez. "Çocuğum, sakın ol. Sen olmadığımı bilmeliydim-"

"Evet, öyle değildi ama yine de buradayız," diye tıslıyor Freya ve bu ses ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Üşütüyor.

Soğuk.

Bu ölüm.

Freya'ya bakıyorum. Nasıl bir büyüye sahip? Bunu yaptığının farkında bile değil gibi görünüyor, sanki kendi kontrolü dışındaymış gibi, ki bu daha da endişe verici.

"Çocuk." Hagatha ellerini iki yana açmış, sihrini izliyor. "O maske, biliyorsun, sana şarkı söyleyen maske." Freya durur, duman da öyle. "O, büyücülerin kökeni ve bu dünyadaki en lanetli nesnelerden biri. O kadar çok kötülük ve acıyla doludur ki, en saf ruhu bile bozabilir. O kayıp ve ben herkesi bu şekilde sorguluyorum. Bana inanmıyorsanız beni takip edin."

Duman yavaşça geri çekiliyor. "Böyle bir şeyi kim çalar ki?" "İyi niyetli hiç kimse," diye itiraf ediyor Hagatha, yüzü neredeyse çöküyor. "Yemin ederim çocuğum, seni ayırmıyorum. Bu işin aslını bir an önce öğrenmeliyiz. O maske ... bu dünyanın sonunu getirebilir."

"Ölü Çağırانların hepsi gitti," diye mırıldanıyor Freya.

Hagatha ona bakıyor. "Ya da öyle olduklarını düşünmemizi istiyorlar." Elini sallıyor. "Aramaya devam edeceğim ama bir şey görür ya da duyarsanız bana haber verin, tamam mı?"

Freya başını sallıyor ve kaşlarını çatarak Hagatha'nın gidişini izliyor. Çok yumuşak ve masum görünüyor ama az önce gördüklerimi unutamıyorum; ruhundan sızan karanlığı.

İblis bana baktığında şaşırmıyor. Onun ne olduğunu biliyor.

İkimiz de biliyoruz.

Asıl soru, öyle mi?

BÖLÜM 12

I Uyuyor olmalıydım ama tek düşünebildiğim Agatha'nın söyledikleri. Birisi maskeyi çalmış, ürkütücü olanı. Bana şarkı söylediğini nereden bildi?

Böyle lanetli bir nesnenin beni çağırması ne anlama geliyor?

İyi bir şey olmadığı kesin ve beni tartışırken gördüğünde ses tonundaki panik her şeyi sorgulamama neden oldu. Yatağında uzanıp tavana bakarken, duygularımın beni boğmaması için her şeyi yeniden düzene sokmaya çalışırken tüm dünyanın döndüğünü hissediyorum. Düzeni sağlamak için duygularımı her zaman dikkatli bir şekilde kontrol altında tutmuşumdur, ama artık daha sık içime sızıyorlar ve bu durumdan hiç hoşlanmıyorum.

Her zamanki gibi iblis yatağıma tırmanıyor, kollarını ve bacaklarını etrafıma sarıyor. Genellikle çok sıkı oluyor. "Nefes al," diye mırıldanıyor kulağıma usulca. "Ben buradayım. Yavaşça girip çık."

Deniyorum, gerçekten deniyorum. Bunun gibi pek çok geceden sonra bana öğrettiği nefes egzersizlerini yapıyorum - diğer meclis üyeleriyle kavgalar, kötü bir gün ya da çok fazla içki içtikten sonra . . .

İçimdeki tüm o parçalar olması gereken yere geri dönene kadar iblis kaç geceyi benimle birlikte nefes alarak geçirdi?

Sayılamayacak kadar çok.

Nedenini bilmiyorum ama bu sadece o parçaların daha fazla dağılmasına neden oluyor, beni yıpranmış ve savunmasız bırakıyor. Kokusunu içime çekerken ellerim çarşafın içine kıvrılıyor ve içimdeki şey zayıflığımı hissetmiş gibi öne doğru fırlıyor. Her zaman sıkı tuttuğum kontrol yumruğu gevşiyor.

Her zaman yaptığı gibi bunu hissediyor.

"Yeter, kontrol et." Tırnakları yanaklarıma batıyor ve acının keskin sızısı içimdeki arzusun alevlenmesine neden oluyor. Gözlerimi birkaç santim ötemdeki dudaklarına dikiyorum ve onun tadını hatırlıyorum.

Yuvarlanıp gitmeye çalışıyorum, gece için bir ortak aramaya karar .

Bu endişeleri ciltlerine boyayacağım ve sabah her şey normale dönecek.

Her zaman yaptığım gibi kullanacağım.

"Hayır." Kollar beni geriye doğru çekip çeviriyor ve birden iblis tepemde, gözleri parlıyor. "Bu gece olmaz, küçük cadı. Eğer savaşmak için birini kullanacaksan, bu ben olacağım. Kontrolden çıkmış durumdasın ve bunu hissedebiliyorsun. Onlar bunu kaldıramaz ama ben kaldırabilirim." Dudakları yanağımdan kulağıma doğru kayıyor ve beni titretiyor. "Öyleyse kullan beni küçük cadı. Hepsini alabilirim. İçindeki her şeyi alabilirim. Oradaki hiçbir şey beni korkutamaz."

"Bu beni korkutuyor," diye itiraf ediyorum usulca.

"Biliyorum." Zıplayan nabzımın üzerinden öpüyor. "Savaş, küçük cadı. Benimle savaş."

Başını kaldırıyor, sadece birkaç santim üstümde. Elleri iki yanımda ve bacaklarımı aşağı doğru bastırıyor. Yüzündeki kararlılığı görüyorum. Beni bırakmıyor, bu gece değil ve anlaşma olmamasına rağmen ona uzanıyorum.

Onu aşağı çekip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve kendimi onun içinde kaybediyorum. İçimdeki karanlığı ona akıtıyorum ve onun da bunu içmesine izin veriyorum.

Onu aynen dediği gibi kullanıyorum.

Dudaklarıma karşı inliyor ve bedenime giriyor, her bir sert santimi beni yatağımdaki kürklere bastırıyor. Ağırlığı boğucu olmalı, ama tırnaklarımla sırtını yırtıyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Zevkle tıslıyor ve ellerim boynuzlarına dolanarak onu çekip çıkarıyor. Onu yatağın üzerine fırlatıyorum ve dudaklarım bir kez daha dudaklarıyla buluşurken onu yere yapıştırıyorum.

Kıyafetlerini yırtıyorum, yırtıldıklarını hissediyorum ama yaklaşmam gerekiyor. Tırnaklarım onu kesiyor ve dişlerimiz çarpışırken kanının tadını alıyorum. Tenindeki karanlığı çıkarırken onun inlemeleri benim inlemelerime karışıyor.

Ellerim aşağıya kayıyor, pantolonunun içine giriyor ve parmaklarımı kocaman sikinin etrafına doladığımda nefesi kesiliyor, sırtı kamburlaşıyor. Bu beni durdurmalı ve bunu yapmamalıyım ama yapıyorum.

Artık beni aşıyor, bizi aşıyor. Bu iş kontrolden çıktı.

Bu ölüm kalım meselesi ve duramam yoksa paramparça olacağım ve geriye ne kalacak bilmiyorum.

Boyunu pompalarken inliyor. "Küçük cadı."

Sadece gördüğüm, hiç dokunmadığım sikin her santimini hissederek onu kızdırıyorum. O kadar büyük ki, elimi tamamen etrafına bile kapatamıyorum. Şimdiye kadar sahip olduklarımdan daha büyük ve o kadar sıcak ki neredeyse elimi yakacak. Ateş, elimde ateş gibi hissediyorum. Yine de sikinin alt tarafı beni miyavlatıyor ve kalçasına sürtünmemi sağlıyor, zevk beni dolduruyor.

Aletin alt tarafındaki sivri uçlar aşağıya doğru uzanıyor ve tabana doğru indiğimde bükülerek avucumu gıdıklıyorlar. İçimde nasıl hissedeceklerdi? Diken gibi batabilirlerdi ama bu düşünce beni daha da azdırıyor ve siki avucumda sarsılırken dudaklarım tekrar onunkini buluyor.

Onun tüm seslerini istiyorum. Ne ve kim olduğuna rağmen teslimiyetini istiyorum. İhtiyacım olduğunu bilerek bunu bana veriyor.

Vücudunu bir oyuncak gibi kullanmama izin veriyor, inlerken içimdeki hisler benden ona akıyor, kalçalarını kaldırıp sikini elime doğru kaydırıyor, ben de her hareketinde klitorisime vurarak kalçasına sürtünüyorum.

Boşalırken ağzına doğru haykırıyorum. Eliyle başımın arkasını kavırıyor, yumruğumun içine girip zevk çılgılığını yutarken beni orada tutuyor. İnlediğinde, kızgın ateş avucumu kaplamadan önce elimde sarsıldığını hissediyorum ve boşaldığını anlıyorum.

Öne doğru yığılıyorum, tüm o duygular bir anda yok oluyor ve beni yalnız, şaşkın ve suçlu hissettiriyor.

Boynuna doğru soluyorum, tenindeki teri tadıyorum. Orada yatarken elim hâlâ pantolonunun içinde, seğiriyor ama başımı kaldırdığımda yüzünde mutlu bir ifade görüyorum. Neredeyse huzurlu, gözleri kapalı ve dudakları gevşek.

Birden az önce yaptığımız şey kafama dank etti ve elimi çekip kot pantolonuna sildim. O sadece homurdanıyor.

Başımı kaldırıp aşağı bakıyorum. Dudaklarım kanıyor ve şişmiş, tırnaklarım kırılmış ve sivrilmiş, derim morarmış. İblis altımda yatıyor, gözleri karanlık ve şehvet dolu, teni ve kasları sergileniyor.

Her santimi günahkâr gibi görünüyor, baştan çıkarıcı ve pis, ve o tamamen benim.

Kahretsin, ne düşünüyorum ben? Ne ben?

Asla geçmemem gereken çizgiyi geçtim.

Yatağın üzerinde kayabildiğim kadar kayarak iblise sırtımı veriyorum.

Karanlıkta bile yanaklarım ısınıyor. Phrixius'un uyanık olup olmadığını ve bizi izleyip izlemediğini görmek için dönmeye cesaret edemiyorum, yine de bir parçam tanrının içimdeki bu şeyi kontrol etmek için bu iblisi kullanmamı izlemesi fikrinden hoşlanıyor.

Beni korkutan şey.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

I dün gece gördüklerim karşısında dehşete düşmeliydim. Freya ne yaptığının farkında mıydı? İblisin içine ölümün ve çürümenin kara büyüsünü akıttı. Başka herhangi bir varlık ona bu kadar çok şey verseydi ölürdü ve iblis bunu biliyordu. İşte bu yüzden ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

Bu büyünün küçük parçaları herhangi biri için iyi olabilirdi ve sadece ertesi gün kendilerini zayıf hissederlerdi, ama bu miktar başka birini öldürürdü.

Dudaklarının arasındaki karanlığın onun içine aktığını görebiliyordum. Ne yaptığının farkında mıydı acaba?

Onları izlediğim için kendimi suçlu hissetmeliyim ve uyandıktan sonra aceleyle banyoya giderken utandığı çok açık. Şüphesiz büyüsü ondan daha fazla kontrol altındaydı, ama tüm bunlara rağmen açlık hissediyorum.

Onu üzerimde, bedenimi kullanırken o kadar çaresiz görmek istiyorum. Ellerinin bana böyle dokunmasını istiyorum.

Siktir, boşalırken çıkardığı ses beynime kazındı. Onu yutmak, ezberlemek istiyorum. Bir şeye hiç bu kadar açlık duymamıştım. Sanki ilkel yanımı çağırıyor ve dün gece onun zevkini bulmasını izledikten sonra, ölümsüz bir varlığın olmaması gereken bir şekilde küçük cadı için sertleştim ve acı çektim.

Elbette onun güzelliğini fark ettim, ama dün gece karanlıkta, sanki en karanlık arzularımız çözülene kadar hepimize bir büyü yaptı ve şimdi hepimiz sonrasında kaldık. Geri dönebilir miyiz?

İstiyor muyum ki?

Çok geçmeden Freya giyinmiş ve güne hazır bir şekilde geri döner. Saçları yüzünün her iki yanından aşağıya doğru örülmüş, gözlerine doğru savururken bile koyu renkli tutamlar kaçıyor. Kıvrımlı vücudu dökümlü koyu renk bir pantolon ve bluzla kaplanmış ve bunun ikimiz üzerindeki etkisinden tamamen habersiz görünüyor. İblis ve ben onun hareketlerini şehvetli ve aç bakışlarla takip ediyoruz, o da iksirin yanına gidip kontrol ediyor. Bir şeye uzanmak için eğildiğinde, iblis aslında inliyor ve sanki bunu görüp görmediğimi kontrol ediyormuş gibi bana bakıyor.

Ciddiyetle başımı sallıyorum ve dayanışma içinde acı dolu, neredeyse kardeşçe bir bakış paylaşıyoruz.

"Tamam, bir sonraki malzemeyi ekledim. Şimdi kaynaması gerekiyor, yani zamanımız var. Ne?" Döndüğünde ikimizin de ona baktığını görünce gözlerini kırıştırıyor. Bacaklarımı yukarı çekerek, uyarılmışlığımı gizlemek için çenemi üstlerine koyuyorum. İblis böyle bir hareket yapmıyor. Hatta, çok bariz olan ereksiyonunu ona göstermek istercesine ellerini kalçalarına bastırıyor.

"Bugün çok iyi görünüyorsun." Gözleri takdirle kızın vücudunda geziniyor. "Hem de çok iyi."

Gözlerini dikip bana bakarken kirpikleri titriyor. "Peki sen neden garip davranıyorsun?"

"Çok iyi." Başımı sallıyorum, gözlerim tıpkı iblisinki gibi onun vücuduna kaymaya devam ettiği için başka bir şey söyleyemiyorum.

Benim bir tanrı olmam gerekiyordu, iyi ve eski - acaba o dolgun eti ısırmama izin verir miydi?

"Erkekler. Tanrı ya da iblis, ne tür olduğu önemli değil, hepiniz aynısınız," diye mırıldanırken bir palto kapıp üzerine geçiriyor ve göğsünü örttüğü için ikimizin de ağıt yakmasına neden oluyor.

"Erkekler ya da kadınlar. Etrafta bu şekilde dolaşırsanız, biz de size bakarız," diyor iblis ciddi bir şekilde. "Nereye gidiyoruz?"

Ona ters ters bakar. "Etrafta dolaşacağım. Çalınan maskeyle ilgili neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

O ve ben bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir," diyorum. Agatha'nın neye benzediğini bilirlerse ya da bundan şüphelenirlerse, onu suçlamak isteyeceklerdir ve bu gibi şeyler hızla yayılabilir. Kendi insanları tarafından incitilmesini hiç istemem, özellikle de nedenini bilmediği için.

Bize ters ters bakıyor. "Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bu benim hayatım, benim evim ve benim meclisim. Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma. İblis ya da tanrı, ben

Umurumda değil. Eğer bu saçmalığı yapmaya başlarsanız, sizi dildoya çevirir ve cadılar meclisine dağıtırım." Sa örgüsünü omzunun üzerinden atıyor ve biz aval aval bakarken mağaradan dışarı çıkıyor.

", değil mi?" İnanamayarak sordum.

İblis başını sallayarak bana bakıyor. "Bir keresinde kutlamalarından birinde beni bir bayrak direğine dönüştürmüştü. Hiç bu kadar ihlal edilmiş hissetmemiştim. İnanılmazdı."

"Benim duygularım farklı olurdu," diye mırıldandım.

Sırıtarak ortadan kayboluyor ve bir kez daha yalnız kaldığım için iç çekiyorum. Onları takip edebilirdim ama beni kurtarmak için bu kadar uğraşırken ona yalan söylediğimden şüphelenmesini istemiyorum. Bunun yerine, kaşlarımı çatarak televizyona dönüyorum. "İblis, kumanda nerede?" Cevap vermiyor, ben de iç çekerek parmaklarımı tıklıyorum ve televizyona büyü gönderiyorum. Duman çıkmaya başlamadan önce fokurdamasını izliyorum. Yüzümü buruşturarak arkamı dönüyorum. Sadece iblisi suçlayacağım.

Freya bana inanacaktır.

BÖLÜM 14

W İksir demlenirken biraz zaman öldürmeye karar verdim. Günlerdir kilit altındaydım, ki bu alışılmadık bir durum değil, ama her şey olup biterken, herkesi kontrol etme ve ne olduğunu görme ihtiyacı hissediyorum.

oluyor. Agatha maskenin çalındığını söyledi, ilk başta kızmıştım ama şimdi sadece merak ediyorum.

Nasıl ve neden?

Cadılar meclisinin kan çemberine girmek şimdiye kadar hissettiğimden çok daha fazla güç gerektirir, tabii onlar bir tanrı ya da ölü falan değillerse. Söylentileri dinlemek için kasabaya giderken aklımda dönüp duran şey de bu.

Bugün ortalık alışılmadık derecede sessiz ve yanlarından geçtiğim birkaç üye beni görmezden geliyor, gözlerini kaçırıyor ya da suçlayıcı bir şekilde bana bakıyorlar. "Muhtemelen Hagatha'nın sana maske hakkında soru sormaya geldiğini duymuşlardır. Söylentilerin ne kadar hızlı yayıldığını ve değiştiğini bilirsin. Eminim sen olduğunu düşünüyorlardır," diyor iblis yanımdan geçerken yardımsever bir şekilde.

"Vay canına, teşekkürler, şimdi hepsi benim hem hırsız hem de tuhaf olduğumu düşünüyor," diye mırıldanıyorum, daha fazlası geçerken başımı eğiyorum, düpedüz bana bakıyorlar.

Tek kelimeyle harika.

Yine de itiraz etmiyorum ve Agatha'nın dükkânında durup pencereden bakarak tıpkı söylediği gibi maskenin açık ve boş durduğu kasayı görüyorum. Neden bilmiyorum ama onu görünce gerçek oluyor ve ürperiyorum. O maskenin çağrısını hatırlıyorum. İyi hissettirmiyordu. Neden biri onu çalsın ki?

"Ne de olsa o bir kara cadı," diye bir fısıltı geliyor ve ben döndüğümde genç cadılardan oluşan bir grup donup kalıyor, gözleri bana kayıyor ve genişliyor

Onlar kıkırdamadan önce.

"Onları takip etmemi ve korkutmamı ister misin?" diye yardımsever bir teklifte bulundu iblisim. "Hayır, bu çok kaba. Tamam, belki biraz."

Sırıyorum ve ben ortadan kaybolurken o da kayboluyor.

Gül.

"Freya?" Ses tereddütlü. Agatha'nın kapı aralığında durup beni dikkatle izlediğini görmek için dönüyorum. Geçen günkü konuşmamızı pek de iyi şartlarda bitirmemiştik.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

Başını sallıyor, biri geçmeden önce ağzı açılıyor. Gitmelerini bekliyor ve kapıyı daha geniş açıyor. "İçeri gel çocuğum. Özel olarak konuşalım."

Yanından geçmeden önce tereddüt ediyorum. Her şeye rağmen o hâlâ bu meclisin lideri ve iyi bir kadın. Acıtmış olsa bile o sadece işini yapıyordu. Ona dönmeden önce bakışlarım boş rafı kesiyor.

"Hiçbir şey yok. Cadılar meclisi içinde hiçbir bağlantı ya da iz yok," diye endişeyle itiraf ediyor Agatha.

"Sence biri dışarıdan kan bariyerini kırıp içeri girdi ve onu çaldı ve yaşlılardan hiçbiri bunu hissetmedi mi?" Kaşlarımı çattım.

"Bariyerde ufak bir değişiklik bile yok," diyor ve endişelendiği çok açık. İblisimi hissetmiyorlar ve Mors'u da hissetmedikleri çok açık ama onlar kadim varlıklar. Bundan bahsedeyim mi? Eğer bariyeri geçebiliyorlarsa, maskeyi çalan kişi de geçebilir, yani büyük bir güce sahipler. "Daha garip olan ne ..." Sözünü kesiyor ve ben bekliyorum.

"Daha mı garip?" O sadece bakınca tekrarlıyorum.

"Sektörün etrafında herhangi bir büyü veya güç izi yok ve Lilly'ye sorduğumuzda hiçbir şey göremediğini söyledi." Kahretsin, Lilly'ye mi sormuşlar? O benden bile kötü bir münzevi. Kehanet ve öngörü güçleriyle doğmak kolay değil ve bir keresinde bana her dünyayı ve her olasılığı aynı anda gördüğünü söylemişti. Bu çok yorucu olmalı.

Lilly asla , asla, ve onun bunu görmemesi?

"Sence birileri bir şekilde onu engelleyebildi mi?" Ben sordum. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Bunu biliyor olmalılar, onun aradığını biliyorlardı. Bilmiyorum. Ya öyle ya da o kadar güçlüler ki, bu da endişelenmek için daha fazla neden demek." Elini omzuma koydu. "Fısıltılara aldırma Freya. Sen

Bu işte iyisin. Bunu sizin yapmadığınızı biliyoruz. Şüphelerimizin size zarar vermesine neden olduğumuz için çok üzgünüm."

"Anladım." Omuz silkiyorum ve geri çekiliyorum. Yaşanan onca şeyden sonra eli artık neredeyse patronluk taşıyor gibi geliyor. "Ben farklıyım ve farklılıklar her zaman sorgulanır."

Bu onun üzüntüyle kaşlarını çatmasına neden oldu. "Dikkatli ol Freya," diye uyarıyor, ikimiz de doğru olduğunu bildiğimiz için söylediklerimi inkâr etmiyor. "Bunun senin için ne anlama geldiği konusunda endişeliyim."

"Neden?" Ben soruyorum.

Bana bakarken dudaklarını büzüyor ve kapı açıldığında bir şey açıklayacakmış gibi görünüyor. İkimiz de boş kapı aralığına dönüp kaşlarımızı çatıyoruz, sonra da bakışıyoruz. İblis miydi? Eğer öyleyse, nerede o?

"Neyse, seni gününe geri dönmek için yalnız bırakayım." Agatha bana gülümseyerek kendini sallıyor. "Daha fazlasını öğrendiğimizde meclisi bilgilendireceğiz, şimdilik endişelenmeyin."

Şaşkınlığıma rağmen başımı sallıyorum ama arkasını dönerken gözlerindeki korkuyu görüyorum. Bize endişelenmememizi söylüyor ama Agatha dehşete düşmüş durumda ve eğer bir şey bu dünyadaki en güçlü cadıyı korkutuyorsa, emin olun ben de altıma sıçıyorum.

Saatlerce cadı meclisinde dolaşıyorum ama herkes baş cadımızın ruh halini hissediyor gibi görünüyor. Herkes ya çalışıyor ya da saklanıyor olduğu için ortalık durgunlaşıyor. Havada yoğun bir korku var, sanki başka bir şey olmasını bekliyorlarmış gibi ve yüzümü gösterdiğimde fısıltılar daha da kötüleşti. Onlara daha fazla dayanamıyorum ve eve gitmeye karar veriyorum. İblis ilk kez yanımda sessiz, bu da beni endişelendiriyor.

"Kimin çaldığını biliyor musun?" Kulak misafiri olmadığımızda soruyorum.

Ben konuşurken irkiliyor, bu da kendi düşüncelerinde kaybolduğu anlamına geliyor. "Hayır, küçük cadı, bilmiyorum."

"Hiçbir şey hissetmedin ya da sezmedin mi?" Adımlarımı hızlandırırken kaşlarımı çatarak soruyorum, arkamda gözlerin olduğunu hissediyorum - bir tehdit değil ama sadece izliyorlar.

"Hiçbir şey, gerçi dikkatim dağılmış olabilir," diye itiraf ediyor ve bana göz kırıyor. "Bunun için endişeleniyorsun."

"Öyle değil ? Eğer birisi cadılar meclisine elini kolunu sallayarak girebilirse-"

"Ben, Phrixius ve ölüm tanrısı gibi mi?" diye şaka yapıyor.

"O zaman her şeyi yapabilirler. Benden şüpheleniyor ve bazen kaba davranıyor olabilirler ama burası benim evim iblis. Bu insanlar benim ailem. Acı çekmelerine ya da korkuya kapılmalarına izin veremem. Zaten beni suçluyorlar, bu da beni bunu gerçekten kimin yaptığını aramadıkları konusunda endişelendiriyor," diye yüksek sesle açıklıyorum.

"Her kimse onun izini sürmek istiyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor. "Bu aptalca, bir iblis için bile."

"Biliyorum ve sen de bana yardım edeceksin." Ona dönüyorum. "Ne yapabileceğini öğren. Bariyeri kontrol et ya da iblis arkadaşlarına sor. Her kim yaptıysa gücü var, hem de çok. Lütfen."

"Peki anlaşma olmadan neden bu konuda yardım edeyim?"

Gözlerimi deviriyorum ve yaklaşıyorum. Onu boynuzlarından tutup aşağı çekiyorum ve sertçe öpüyorum. "Lütfen," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Ellerimin arasında hızla başını sallarken gözleri geniş ve odaklanmamış. "Tabii, evet, kesinlikle. Hemen döneceğim." Gözden kayboluyor.

Başımı sallayarak eve dönmek üzereyken aniden tekrar karşımda beliriyor, kollarını etrafıma doluyor ve beni kendine doğru çekerken inliyorum. Beni derinlere daldırıp öpüyor. "Adil olan adildir," diye fısıldıyor tekrar gitmeden önce ve ben neredeyse kıcımin üzerine düşüyorum, kahrkahası peşimden geliyor.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum, bir gülümseme dudaklarımı bükerken bile.

Eve döndüğümde, Phrixius titizlikle çemberin içinde, kapıya dönük oturuyordu.

"Her şey yolunda mı?" Büyüyü kontrol etmeye gitmeden önce pelerinimi çıkarıp sandalyenin üzerine örttüğümde soruyorum. Burnuma bir yanık kokusu geldi. Kahretsin, ben mi yaktım?

Aceleyle yanına gidiyorum ve fokurdadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Kaşlarımı çatarak dönüyorum, daha derin kokluyorum ve evimin etrafında dolanıyorum, ta ki dumanı tüten televizyonun önünde durana kadar. "Lanet olası iblis!" Kükrüyorum. "Bu yıl bu üçüncü! Senin cebinden çıkıyor."

"İblise mı veriyorsun?" Phrixius sorar.

"Şu anda bu önemli mi Rodger?" Televizyonu işaret etmeden önce ellerimi kalçalarımın altına koyarak soruyorum. "Bu son modeldi. O iblisin kıcımini bronzlaştıracam."

Yanakları kızarıyor ve ben irkiliyorum. "Üzgünüm, dil. Sen bir tanrısın."

Boynunu ovuşturarak ofluyor. "değil. İblisler yaramazlıklarıyla bilinir. Neden sana yardım etmiyorum?"

"Ha?" diye soruyorum ve o da zarıfçe ayağa kalkıp gözlerini kapatıyor. Saniyeler içinde televizyon gitti, yerine kocaman, yepyeni bir televizyon geldi.

"Oh, Willy, bunu yapmak zorunda değildin. Bu senin hatan değildi. İnan bana, iblis yeterince şey kırdı."

"Hâlâ," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Sorun olur mu?"

"Teşekkür ederim. En azından biriniz nazıksınız." Yüzündeki gülümseme sıkılaşıyor. Eminim tanrılar pohpohlanmaya alışıktır ama Phrixius öyle görünmüyor. Ne tuhaf. Bu bana onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi hatırlattı. Zaman öldürmekten başka yapacak bir şeyim olmadığından, biraz çay demleyip bir tabak atıştırmalık hazırlıyorum, bunları çemberin içine itiyorum ve sonra o şaşkın bir kaşla otururken karşısına oturuyorum.

Fincanı kaldırıp kokluyor. "Bu zehir değil, değil mi? Beni bir bayrak direğine mi?"

"Ne var? Neden? Bunu sadece iblis beni kızdırdığında yapıyorum," diye mırıldanıyorum çayı yudumlarırken. "Bu papatya çayı."

Başını sallıyor ama çaya endişeyle bakıyor. "Evet, ben hiçbir şey yapmadım, hem de hiçbir şey."

"Doğru." Çayı yudumlarırken ve rahatlamış görünürken onu şaşkınlıkla izliyorum. "Bana kendinden bahset Sammy."

Kaşları kalkıyor. "Beni tanımak mı istiyorsun?"

"Şimdilik birlikte sıkışıp kaldık ve harika bir ev misafiri olmana ve görünüşe göre sadece nefes alarak iblisimi kızdırmana rağmen, birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz. O yüzden anlat bana."

"Beni basitçe," diye .

"Bunun neresi eğlenceli?" İçimi çektim. "Ayrıca, insanların söylediği ya da yazdığı her şeye inanmıyorum. Gerçeği değil, kendi duygularını yansıtmaya meyilliler. En iyisinin doğrudan kaynağa gitmek olduğunu öğrendim."

"Bu çok derin bir düşünce," diyor ve arkasına yaslanıyor. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Kaç yaşındasın sen?" Sırıtiyorum, o da gülüyor.

"Bu dünyadan kısa bir süre sonra var olmaya başladım." Gözlerim açılıyor ve o kıkırdıyor, yüz ifadesi neşeyle parlıyor. "Evet, o kadar yaşlıyım."

"Yani baba gibi değil, büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbaba gibisin," diye mırıldanıyorum ve az önce yudumladığı çayı tükürüyor.

"Baba?" Göz kırıyor. "Sanki ben bir babaymışım gibi mi? Hayır, benim çocuğum yok."

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı kıvrıyorum. "Bildiğim iyi oldu." Kıkırdıyorum. "Demek çok yaşlısın ve çocuğun yok. Ne tür bir tanrısın sen?"

"Aydan ve büyüden," diye cevaplıyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Gerçi çoğunlukla büyü. Bu geniş bir kategori, biliyorum. Temel olarak, dünyadaki her türlü büyüyü hissediyorum, ama çoğunlukla cadıları." Ben sırtıırken o da bana göz kırpmıyor.

"Yani büyümü hissedebiliyor musun?" Daha uzun oturarak soruyorum. Bir an için sormak isteyerek ona bakıyorum.

"Yapabilirim," diyor dikkatle, bana bakarak.

Zorla yutkunararak kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum, böylece ne olduğum ve sadece beni rahatsız eden karanlık hakkındaki gerçeği öğrenebileceğim, ama sonunda korkuyorum. "Sorun değil," diyorum beceriksizce. "Yani çok fazla coven tanırırsun?"

"Eskiden öyleydim. Son yüzyılda bu dünyadan elimizi eteğimizi çektik. Bu şekilde dengeyi korumak daha kolay. Dürüst olmak gerekirse, çok uzun zamandır halkımı kontrol etmedim. Kovuklar kendi kendilerini yönetirler ve cadılar düzeni sağlamakta çok iyidirler ... biraz kaos serpiştirilmiş. Bu da bana bolca boş zaman bırakıyor. Artık kendimi önemli bir şeyden ziyade bir fikir gibi hissediyorum."

Sözlerindeki hüznün beni daha da yaklaştırıyor. "Öyleyse neden kendini yeniden önemli hissettirecek bir şey bulmuyorsun?" Bana göz kırpmıyor, ben de devam ediyorum. "Yeteneklerimi büyüler ve iksirlerle başkalarına yardım etmek için kullanıyorum. Kendimi başarılı ve ihtiyaç duyulan biri olarak hissetmeyi seviyorum. İblisin, şey... iblisi var. Agatha'nın cadılar meclisi ve dükkânı var. Herkesin bir amaç verecek ve ilham kaynağı olacak bir şeye ihtiyacı vardır ama dahası, bu şey sizi mutlu etmelidir. Neşe olmadan, gerçekten yaşıyor musunuz?"

Bir an bana bakarken başını eğiyor. "Uzun bir süre için değil." Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bu tüm ölümsüz varlıkların bir süre sonra hissettiği bir şeydir - hiç bitmeyen hayatlarımızın durgun doğası. Sevdiğimiz ya da değer verdiğimiz insanların büyümesini ve ölmesini izlemeye mahkumuz. Şehirlerin yükselişini ve çöküşünü, çevremizdeki her şeyin değişimini izlemek için yaratılmışızdır ama bunu asla gerçekten yapamayız."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor," diye mırıldandım. "Ölümsüz olmak istediğimi sanmıyorum. Evet, ölüm bizim için geliyor ve ölme fikri beni biraz korkutuyor, ama bence bu korku bizi hareket ettiren, bizi ölümlü tutan şey, anlıyor musun? Yeni şeyler deniyoruz, elimizden gelen her şeyi deneyimliyoruz ki ölüm bizim için geldiğinde gerçekten yaşadığımızı söyleyebilelim. Yaşam sürelerimiz kıyaslandığında kısa, ama bence yeterince çabalarsanız bir ömür içinde birçok ömür yaşamak mümkün."

"İstedğin bu mu? Birçok hayat yaşamak mı?"

"Mutlu olmak istiyorum. Bu küçük bir hayal, biliyorum, çoğuna kıyasla, ama doğru, sadece mutlu olmak, sevmek ve el üstünde tutulmak istiyorum, böylece o gün geldiğinde

dünyaya döndüğümde, pişmanlık duymadan gidebileceğimi biliyorum. Bu benim en büyük korkum - sonunda sahip olacağım tek şey acı düşünceler ve keşkeler olacak. Ben bunu istemiyorum. Hayatın ne kadar kolay elimden alınabileceğini biliyorum." Omuz silkiyorum. "Belki de bu aptalca."

"Başkalarının ne diyeceğinden korkarak fikirlerinizi ve isteklerinizi asla azaltmayın," diye otomatik olarak yanıt veriyor. "Bu kendi değerini azaltır ve ruhunu küçültür. Hayallerin küçük değil Freya, çok güzeller ve sen de öylesin." Gözlerinde gözümü alamadığım bilmiş bir parıltı var.

"Öyle hissetmiyorum. Şu anda elimde sadece keşkeler ve beni bir yerlere götürecek milyonlarca farklı yol var ve ben hepsinin ortasında duruyorum, yanlış bir seçim yapmaktan çok korkuyorum. Bir gün bir adım atmak istiyorum ama doğru yolda ilerlediğimi bilmek istiyorum" diyorum, bakışlarım parmaklarımın üzerinde. O sustuğunda gözlerimi kaldırıyorum. Bariyerin kenarına dayanmış, sevgi dolu, yumuşak bir ifadeyle beni izliyor.

"Yapacaksın. Ölümsüz hayatım boyunca senin kadar cesur biriyle hiç karşılaşmadım." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İtiraz etmek istiyorum ama bana izin vermiyor. "Ne de bu kadar nazik. Bence Freya, kararını verdiğinde ve her şeyini kabul ettiğinde, eğer bunun için savaşacak kadar güçlüysen istediğin her şeye sahip olacaksın ve öyle olduğunu biliyorum. Seçtiğin yolda yürüdüğünde başına gelecek her şeye dayanabilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum."

"Ama ya yanlış olanı seçersem?" Fısıldıyorum.

"Sonra arkanı dön ve başka bir tane yarat. Hayat o kadar basit değil. Burada geçirdiğim uzun yıllardan öğrendiğim bir şey varsa o da uyum sağlama ve hareket etmeye devam etme becerisidir. Bir seçim yapmış olmanız, sonsuza kadar ona bağlı kalacağınız anlamına gelmez. Her zaman değişebilirsin, her zaman geri dönebilir ya da farklı bir yol seçebilirsin. Asla kapana kısılmazsın Freya, kaderin sana verdikleriyle bile."

Sözlerinde bir şey var, daha derin bir şey, sanki başka bir şeyden bahsediyor gibi. Silkelenip, gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Sanırım haklısın. Her neyse, tanrıların ne gibi hobileri var?" Soruyorum, o da kıkırdayarak arkasına yaslanıyor ve konuyu değiştirmeme izin veriyor ama söylediklerinde bir şey aklıma takılıyor.

Kendimi kabul ediyorum. Değil mi?

Bu yüzden mi sıkışıp kaldım, hiç ilerleyemiyorum?

Yaparsam ne olur?

Sanki bir şey beni hep bu noktada tutuyormuş gibi geliyor ve bir parçam eğer özgür kalır ve ilerlersem bir şeylerin

korkunç şeyler olacak.
Neden?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

"Küçük cadıma bir maske arıyorum, bir maske arıyorum ki bir kaltağı öldürebilelim," diye şarkı söylüyorum cadılar meclisini çevreleyen ormanda ilerlerken. Bariyerin kenarında zayıf bir iz buldum ve bu iz doğrudan onların

kara. Hagatha haklıydı. Alarm zilleri çalmadan .

Hiçbir şey bunu yapamamalı. Ölüm büyüsu dışında hiçbir şey.

Küçük cadıma bunu henüz söylemedim, emin olana kadar. Bu onu sadece endişelendirir ve endişelendiğinde sesi yükselir ve garipleşir. Ayrıca, oynamama izin vermez. "Dünyayı kurtarmamız gerek iblis, öpücüğümüzü düşünecek vaktimiz yok" diyecek.

Öpücüğümüz.

Tek düşünebildiğim tadı, ağzımda çıkardığı yumuşak ve kıvrımlarının ellerime mükemmel bir şekilde oturması. Bildiğim tek şey sıcaklık, yine de onun arzusu altında kavruldum.

İblisler istediğimizi alır, biz de istediğimizi yaparız, ancak küçük cadıma olan arzumu o kadar uzun süre kendime sakladım ki, özellikle de karanlığın ona bindiğini gördüğümde daha fazla dayanamadım. Şu anda hala tadını alabiliyorum, ölüm içime akıyor, beni hayata döndürüyor ve aynı zamanda öldürüyor. Onu becerseydim nasıl olurdu?

Sise dönüşür müydü?

Etrafımı sarıp beni muydu?

Arzuyla ürperiyorum. Ateşler, sadece öyle umabilirim ve bir gün öğreneceğim. Kaderimizde patlamak var, küçük cadı ve ben. Yıllar önce kader beni buraya getirdiğinde bunu bilmiyordum. Ben buraya sadece

Ama bir süre sonra bu onu koruma ihtiyacına dönüştü. Anlaşma unutuldu ve şu anda tek önemsemişim şey o, ama bir iblis için birini sevmek iyi bir şey değil. Sonu hiç iyi bitmiyor ama yine de kendimi durduramıyorum.

Küçük cadım farkında bile olmadan içimdeki tüm karanlık ve ateşli yanları çaldı. Ben onun silahı, kurtarıcısı ve lanetiyim ve bir gün onun sevgilisi olacağım. Başka hiç kimse onun ihtiyaçlarına dayanamaz, bu kadar güçlü olamazlar.

Bencilce ama bir yanım onun gücüne dayanabilecek tek kişinin ben olabileceğimi düşünüyor. Belki eşek Phrixius dayanabilir ama o bir tanrı ve her şeye gücü yeter. Kurallarını çiğneyip benim cadımı almasına izin vermesinin imkânı yok, o yüzden geriye ben kalıyorum.

Bu avı ne kadar çabuk bitirirsem, ona o kadar çabuk dönebilirim ve başladığımız işi bitirebiliriz.

Avlanmamı hızlandıran şey bu, güçlerimin toprakta yayılması. Mecliste sıkışıp kaldığımdan beri bu kadar çok kullanmayalı uzun zaman oldu. Güçlerimin tekrar esnediğini ve kullanıldığını hissetmek beni mutlu ediyor.

Mutlu bir şekilde ılık çalarak ağaçların arasından süzülüyorum ve daha iyi görünmem gerektiğine karar veriyorum. Parmaklarımın bir tıklamasıyla kıyafetim değişiyor ve dramatik bir takım elbise, melon şapka, bıyık ve baston giyiyorum. Ava çıkan bir dedektif için çok daha uygun.

Ölüm büyüsünün soğuk kenarı zayıf, bu yüzden tamamen ona odaklanıyorum ve beni neşeli bir kovalamacaya sürüklemesine izin veriyorum. İzimi kaybetmek ve geri dönmek zorunda kalmak istemediğim için birkaç saat yürüyorum ve sıkılıp acıkıyorum, bu yüzden yol boyunca bir corndog, milkshake ve hamburger hazırlıyorum, gittikçe yiyorum. Tüm bu süre boyunca beni izlediğini hissettiğim vahşi kurtları ve kadim canavarları görmezden geliyorum. Üzerimde benden başka kimsenin görmediği işaret varken bana dokunmayacaklar.

Korunuyorum, en azından şimdilik.

Yine de bu onların ilgisini çekmesine engel değil. Lezzetli bir atıştırma sunmalıyım. İnatçı, vahşi bir kurda parmağımı sallıyorum ve dişlerini gösterdiğinde parmaklarımı şıkatıyorum. "Kötü kurt." Boyut olarak küçülüyor, tüylü küçük bir tavşana dönüşene kadar renk değiştiriyor. Yolculuğuma devam ederken "Bakalım avlanmak hoşuna gidecek mi?" diyorum.

Zihnim cadı ve takip ettiğim ölüm büyüsü arasında bölünmüş durumda. Bu bir tesadüf olamaz, değil mi? Biri onu hissetti mi?

Biliyorlar mı?

Hayır, yapamazlar. Güçleniyor ama kontrol altında. Bundan eminim. Peki neden şimdi? Değişen tek şey o lanet tanrı. Ondan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi. Kötü alametlerden başka bir şey getirmiyor ve sinir bozucu. Ayrıca oyunlarımı kazanmaya ve skorlarımı geçmeye devam ediyor.

Küçük cadıma bakışından da nefret ediyorum. Aynı benim ona baktığım gibi. Tüm bunların üstünde olması, tanrısal falan olması gerekiyor ama ben onun içini görebiliyorum. Onun içindeki büyüü arzuluyor, onu tatmak ve kontrol etmek istiyor. Bütün tanrılar aynıdır. Güç isterler ve hiçbir şey benim küçük cadımdan daha güçlü değildir, o bunu bilmese bile. Belki de bu yüzden buralarda takılıyordur. Ne olursa olsun, bu av bittiğinde ondan sonsuza dek kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Bak, parlak taş.

Parlayan taşı cadıya vermek için cebime atıyorum. Böyle şeyleri sevdiğini biliyorum. Azalan birkaç ot ve kır çiçeğini de topluyorum. Genelde gidip onları alır, ama bunun onu yorduğunu biliyorum, bu sayede büyülerine ve benimle oynamaya daha fazla zaman ayırabilir. Tek sebebi bu. Başka bir nedeni yok.

"Cidden, artık avlanmaktan bıktım. O dedektif programları çok daha eğlenceli gösteriyor!" Kimseye bağırıyorum. "Şu anda cadıya taşaklarımı sokmuş olabilirdim. Tamam, muhtemelen olmazdı, çünkü önce o beni öldürürdü, ama hamlelerimi yapıyor ya da kestiriyor olabilirdim, ama hayır." Büyü kullanarak ses tonumu yükseltiyorum. "Maskenin izini sür, iblis. Yap şunu iblis. O kadar güzelim ki dikkatimi dağıtıyor iblis, bu yüzden her şeyi kabul etmeni sağlıyorum." Homurdanarak, tepenin yamacında ilerlerken iç çekiyorum.

"Anladık, uğursuz ölüm büyüünüz ve muhtemelen dünyayı sona erdirmek için kötü niyetli planlar yaparken çok yaramaz bir maske çalışıyorsunuz, ama bunu daha kolay hale getirebilir misiniz? Mesela dışarı çık ve bana ölümüne monolog yap. "Bu yanına kalmayacak." demeye çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, cadım bunu çok etkileyici bulurdu. Sonunda beni sevdiğini fark eder ve önümüzdeki on yılı yatakta ya da yerde ... ya da duvara karşı geçiririz."

Cevap yok, ben de daha sert basıyorum, Hansel ve Gretel'in berbat bir versiyonuymuşum gibi hiç bitmeyen patikayı takip ediyorum. En azından o şerefsizlerin tatlıları var ve neredeyse ateşin içinde epik bir uyku çekiyorlar. Şu anda bir fırına tıklamak ve bir cadının beni yemesine izin vermek için adam öldürürdüm - özellikle de bir cadının.

Neyse, umarım ona kötü adamı ya da bazı bilgileri götürürsem, her halükarda beni yiyebilir. Kendimi tatlılara bulayabilirim. Mutlu bir şekilde mırıldanarak adımlarımı hızlandırıyorum. Patika, ben yaklaştıkça daha da güçleniyor gibi görünüyor.

Şehir. Ölüm büyüsünün akışı artıyor ve şimdi koşuyorum, yakın olduğumu biliyorum.

İnişli çıkışlı tepeler yerini kadim ağaçlara bırakıyor ve ağaçların arasından geçtikten sonra kendimi uzun zamandır terk edilmiş, büyümüş bir mezarlıkta buluyorum.

"Ürpertici, bayıldım." Başımı sallayıp etrafa bakıyorum. "Buraya yaptığın şeye bayıldım. Berduş şıklığı hissi veriyor. Çok moda."

Kilise yan yatmış, camları kırılmış ve kapıları açılmış, içeride kurumuş kana benzeyen bir iz oluşmuş. En az beş mezar devrilmiş, toprak ve tabut parçaları sanki içeriden bir şey dışarı çıkmak istiyormuş gibi etrafa saçılmış.

"Biliyor musun, eğer bir iblis olmasaydım, şu anda korkuyor olabilirdim," diye mırıldanıyorum mezarların arasındaki patikayı takip ederken, kiliseye doğru ilerlerken açık deliklerden kaçınıyorum.

Kapının eşiğinde içeri bakıyorum. "İçeride saklanan biri varsa hemen dışarı çıksın. Sürprizlerden nefret ederim," diye sesleniyorum ama hiçbir şey kıpırdamıyor ve gökyüzüne bakarken homurdanıyorum. "Eğer içinizden biri buraya girdiğim için beni ateşe verirse, gerçekten çok kızarım. Kız arkadaşım barbeküyü o kadar da sevmez."

İlk basamağa tereddütlü bir ayak koyarak bekliyorum ve alevler içinde kalmayınca kan izlerini takip ederek içeri atlıyorum. Sanırım kutsal topraklar artık o kadar da kutsal değil ya da tanrılar bir iblisin burayı kirletmesini umursamıyor. Ancak bu düşünce cırtlak bir şekilde durdu, çünkü aniden zaten kirletilmiş olduğunu fark ettim.

"Ölülerin buna ihtiyacı olmadığı için biraz mezar soymaya varım ve kiliseyle uğraşmayı anlıyorum çünkü tanrıları sikeyim, ama lanet olsun, mülkün değerini gerçekten düşürmüşsünüz," diyorum. Her duvara kan sıçramış, sanki biri bir kova boya almış ve şehre inmiş gibi.

Devrilmiş ahşap sıraların yanından geçerken, neredeyse her yerde ters çevrilmiş haçlar görürken, "Çok kötü Bob Ross," diye mırıldanıyorum. Kürsüye ulaştığımda kaşlarımı çatıyorum.

Patika burada bitiyor ve etrafıma baktığımda neredeyse inleyeceğim.

Haklıydım ve bu ne bu dünya ne de benim küçük cadım için iyiye işaret değil.

Kanla yapılmış bir pentagram ve kenarlarına yayılmış çok yakından bakmak istemediğim bir şeyin çanakları var, hala ölüm büyüsü ile parlıyor - güçlü ölüm büyüsü. Hepsinin ortasında çürüyen bir el var, derisi dökülüyor ve çürüyor. Garip sarı bir rengi var, parmakları bir şeyi tutuyormuş gibi kıvrılmış. Berbat bir bilek güreşi makinesi gibi orada öylece durmaktadır.

"Kımıldama. Sakın kımıldama. Kıpırdama," diye mırıldanırken, bir hasat çemberi olma ihtimaline karşı kanın üzerinden dikkatlice geçiyorum. Kırık bir sandalye bacağını alıp eli dürtüyorum. Sarsıldığında bedenimden çığlıkla gurur duymuyorum, tahtayı sıkıp çalışıyor.

"Sana kıpırdama demiştim!" Örümcekler üzerimde koşuyormuş gibi titreyerek ona bağıriyorum. "Bu çok ürkütücü ve kaba. Kim hala hareket eden ve ölü bir kolu kilisede bırakır ki? Bu bir uyarı mı yoksa bir iç tasarım tercihi mi?" Bekliyorum ama cevap yok. "Konuşamazsın, sen bir kolsun. Ne kadar iyisin!" Aklıma bir fikir gelmeden önce ofluyorum ve canlanıyorum. "Ama bunu yapanın izini sürmek için seni kullanabiliriz. Cadım çok mutlu olacak. Tamam, güzel kol, benimle gel." Bir çanta büyüü yapıyorum çünkü o şeyi taşımamın imkanı yok. Kızgın görünüyor.

"Güzel kol, işte bu, Demon Amca ile gel. Gittiğimiz yeri seveceksin. Şeytani bir cinayet evi değil, daha rahat bir cadı merkezi. İşte böyle." Tahtayı tutup sarsıyorum, hareket eden elimi çantanın içine sokup hızla kapatıyorum. "Güzel ölümsüz kol."

Kiliseden çıkarken, el çantayı pençeliyor, kurtulmaya çalışırken yanıma ve kıcıma çarpıyor.

"Hey." Yanımdaki çantaya vuruyorum. "Malları kapmak yok. Bunu sadece benim cadı yapabilir."

Günüm yeterince kötü geçmediyse, şimdi de çürüyen bir el tarafından hissediliyorum.

Oh iyi, dilenciler seçici olamaz.

BÖLÜM 16

I Bu gece dolunay olduğunu neredeyse unutuyordum. Büyü tamamlandı, böylece Phrixius'u bağlama büyüsünden kurtarabilirim. Neden üzgünüm? Birbirimize bağlanıyor ve iyi geçiniyorduk ama o bir tanrı, evcil hayvan değil. İblisim hâlâ dışarıda avlanıyor ve umarım iyidir. Onsuz sessizlik çok gürültülü, ama ben buna çok fazla odaklanmak.

Bunun yerine, içinde ihtiyacım olan her şeyin bulunduğu çantamı daha yükseğe kaldırıyorum ve Phrixius'a gülümsüyorum. "Geri döneceğim." İşe yaramazsa ve hâlâ kapana kısılmışsa diye ona nereye gittiğimi söylemiyorum. Onu umutlandırmak istemiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmasını kaldıracılabileceğimi sanmıyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor ve uzanıp kitabını okumaya devam ediyor. Mağaramdan ayrılmadan önce güzel tanrıya son bir kez bakıyorum. Kendime onun benim olmadığını hatırlatıyorum. Doğaüstü varlıkları toplamıyorum. Phrixius bu dünyadaki neredeyse tüm diğer yaratıklardan daha güçlü, ölümsüz bir varlık. Sırf ondan hoşlanıyorum diye alçakgönüllü bir cadıyla kalamaz.

Komik, sevimli, akıllı ve iyi bir dinleyici. Sevimli olduğunu söylemiş ?

Oh iyi, en azından hala şeytanım var, her nerdeyse.

Bu gece burada olmaması muhtemelen iyi oldu. Büyüyü bozabilir ve sonunda daha kötü bir şey yapabiliriz, bu yüzden bunu tek başıma yapmaktan vazgeçiyorum ve cadılar meclisi arazisinden geçip kan çemberinden çıkıyorum. Yapmak üzere olduğum büyüye başka bir büyüün karışmasını istemiyorum, bu yüzden emin olmak için cadılar meclisi topraklarından epeyce uzaklaşıp doğaya bakan güzel bir tepenin üzerine oturuyorum. Ay dolunay, ışığı çimenlerin ve benim üzerime yayılıyor.

Bir an için, Phrixius'u düşünmeden bir daha asla bakamayacağım aya bakarak doğanın güzelliğini içime . Bu

Bu beni biraz üzse de, o öldüğünde hala ona sahip olacağıma dair beni rahatlatıyor. Ben onun hayatının tarihinde bir nottan başka bir şey olmayacağım, ama benim için o benim hayatımda koca bir bölüm olacak.

İç çekerek çantamı açıyorum ve ihtiyacım olan döküm çemberini hazırlamaya başlıyorum. Yerlerine dikkat ederek mumları ve ağaç dallarını ekliyorum, ardından bitkileri ve yağları ekliyorum. Bunlar tamamlandıktan sonra, içeri fokurdayan sıvı dolu kâsenin önünde diz çökmeden önce kendimi temizliyorum.

Görünüşüne rağmen, dokunulduğunda soğuk olduğunu biliyorum ve ellerimi içine daldırıyorum, niyetimi büyüün içine iterken gözlerimi kapatıyorum.

Özgürlük. Özgürlük istiyorum.

Zincirlerin çözülmesini ve bağların kopmasını istiyorum.

Dolunayın altında otururken bunu bir mantra gibi defalarca tekrarlıyorum.

Gözlerimi açıp ellerimi serbest bırakıyorum ve küçük bir tören hançeri çıkarıp başparmağımı keserek kanın ay ışığında akmasına izin veriyorum.

Bağlama bana bağlı olduğu için kanımı ekliyorum, bu yüzden onu kesinlikle serbest bırakmalı. Büyülü sözlerimi tekrarlarken kanımın kâseye damlamasını izliyorum.

Özgürlük. Özgürlük istiyorum.

Zincirlerin çözülmesini istiyorum. Bağların kırılmasını istiyorum.

Büyünün içimden geçerek büyüün içine işlediğini, sonra da dünyaya akarak hedefini aradığını hissediyorum. Artan güce odaklanırken gözlerim kapanıyor. Benden çıkıp yeryüzüne akıyor, arıyor. Bir şeyi çevreleyerek durur gibi olduğunda kaşlarım çatılıyor ve devam etmesi için onu teşvik ediyorum ama beni görmezden geliyor, daha da güçleniyor ve kararıyor. Bir zamanlar parlayan büyü, en karanlık gölgeler ya da en derin mürekkep gibi zifiri karanlığa dönüşüyor.

Gözlerim açılıyor ve panikle ellerimi büyüden çekiyorum. Büyü büyümeye devam ediyor ve kâsenin dönerek içindekilerin çimenlere dökülmesini ve görünüşe göre toprağa karışmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Tanrım, neler oluyor?

Sadece gücü artıyor, artık ayı göremeyene kadar etrafımda karanlıkta dönüyor gibi görünüyor. Tek gördüğüm gölgeler. Etrafımda dönüyorlar, her şeyi engelliyorlar ve kalbim tanıyarak duruyor.

O karanlığın içinde bir şey beni çağırıyor, beni tanıyor.

Karanlık daha da koyulaşıyor, içimizdeki bir şey etrafımızdaki dünyayı sarsan ve susturan ilkel bir kükreme çıkarıyor.

Birdenbire, o karanlığın içinden, havada iki parlak kırmızı küre belirir ve birbirine yaklaşır, neredeyse ... gözler gibi.

Onlar göz.

Gölgeler ayrılıyor ve en kötü kâbuslarınızdan fırlamış bir yaratık ortaya çıkıyor. Her yerde eller ve uzuvlar var ve bir sürü kırmızı, yanıp sönen göz. Uzun ve beyaz, gölgelerden yapılmış, ama bir şekilde içinde oyalanırken ölümü hissediyorum.

Beni izliyor ve aniden küçülüyor, su gibi zahmetsizce şekil değiştirerek insana daha çok benzeyen bir figür oluşturuyor. Derisi siyahın tonlarıyla koyu bir mora dönüşüyor. Gölgeler kocaman göğsü, karın kasları, beli ve bacakları boyunca kıvranarak onu kaplıyor. Kolları doğal olmayan bir şekilde uzundur ve siyah pençeleri vardır. Yüzü bir insaninkine benzer şekilde şekillenmiştir, ancak çok keskindir ve ince kaşları kırmızı gözlerinin üzerinde kemer yapar. Kulakları sivri ve insan olamayacak kadar büyüktür, kıkırdak ve lobların arasından kemikler geçmiştir. Saçları sırtından aşağıya doğru akıyor, benimkinden daha uzun ve gece yarısı kadar koyu, ama bukleler boyunca yalayan alevler gördüğüme eminim. Kolları vücudum kadar geniş, ama kalktıklarında sırtlarından aşağı doğru uzanan sivri uçlar görüyorum, neredeyse köpekbalığı yüzgeçleri gibi, ama keskin ve ölümcül görünüyorlar. Ayrıldıklarında alt dudaklarından sivri dişler çıkıyor.

Gece yarısının, kötülüğün ve ölümün yaratığıdır. Korkunç ve güzeldir.

Ben sessiz ve şok olmuş bir şekilde bakarken ellerinden biri kalkıp bana uzanıyor. "Benim." Sesi hırıltılı.

"Küçük cadı?" diye sesleniyor iblisim ötelerden bir yerden.

Yaratık sesle sarsılıyor, gölgeler onu içine çekiyor, ta ki çimlerin üzerinde önümde durana kadar. Son bir bakışla dönüyor ve hızla benden uzaklaşıyor.

"Küçük cadı?" İblisimin sesi endişeli geliyor ama cevap veremiyorum.

Yaratığın ağaçların gölgelerine doğru koşmasını izlerken inliyor ve yüzümü kapatıyorum. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Freya!" diye bağıyor iblisim önümde dizlerinin üzerine çökerken, elleri vücudumda geziniyor. "Sana ulaşamadım. İyi misin?" Sesindeki panik, önce ona sonra da yaratığın gittiği yere bakmama neden oluyor.

Bakışlarımı takip ediyor, dolunayın altında diz çöktüğümüzde elleri hâlâ yanaklarımda. "O şey neydi, Freya?"

"Kötülük," diye mırıldandım, "ve onu serbest bıraktım."

BÖLÜM 17

I Veda etmek istiyorum ama başka seçeneğim yok. Tanrıların çağırdığını hissediyorum ve bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum. Direnmek, kalmak istiyorum ama yapamıyorum. Burada geçirdiğim zamandan ne kadar keyif alsam da, tüm görevlerimden vazgeçemem.

Belki o eve gelmeden geri dönebilirim ve tuzağından nasıl sorgulamaz. İçimden bir ses Freya'nın büyü için o kadar çaba sarf ettikten sonra istediğim zaman gidebileceğimi fark ederse çok kızacağını söylüyor.

Bir an oyalanıyorum, sürekli değişen bu dünyada bir şekilde sığınağım, mutlu yerim haline gelen mağaraya bakıyorum. Burada amacımı buldum. Bu dünyaya ve büyüye duyduğum heyecanı yeniden buldum. Değer verdiğiniz biriyle film izlemek, bir arkadaşınızla şakalaşmak ya da sadece birlikte olmak gibi en küçük şeylerin bile mutluluk getirebileceğini anladım.

Arkadaşlığı özleyeceğim çünkü nasıl olacağından emin olmasam da içten içe bu gece her şeyin değişeceğini biliyorum. Onu terk etmediğimi anlaması için bir parçamı bile geride bırakmam gerekiyor, bu yüzden tezgâhına doğru yürüyorum, parmaklarımı sallıyorum ve oyma bir heykel belirliyor. Bana sırttan bir heykelcik. O kadar güzel ve nazik görünüyor ki kalbim sızlıyor.

Nereye gidersem gideyim, artık küçük bir cadı tarafından değiştirildiğimi biliyorum.

O arayana kadar pes etmeye ne kadar yakın olduğumu asla bilemeyecek. Ne olduğuna ve neler yapabileceğine rağmen, hala o kadar saf, nazik ve kaygısız ki, bende daha iyi olma isteği uyandırıyor.

Bu şimdi ve çağrıya cevap vermekle başlar. Ne de olsa bu onu etkileyebilir. Etrafa son bir kez baktıktan sonra mağarayı ve cadıyı geride bırakıyorum.

Tam buluşma adamızda belirlediğimde, Dünya'daki büyüü parçalayan bir şey hissettim - karanlık ve şeytani bir şey.

Hiç doğmaması gereken bir şey.

Diğer tanrılar yüzlerini bana dönerken gözlerim açılıyor ama bir şey söylemiyorum.

Ben.

"Sonunda," diye tersliyor Vanessa. "Şimdi bu konuda ne yapacağımızı konuşalım.

Mors."

Başımı sallıyorum ama bakışlarım Dünya'da, endişe kaplıyor. Benim küçük cadım iyi mi?

DEMON

Sertçe yutkunarak solgun cadıma bakıyorum. "Bu hiç iyi değil," diye şaka yapıyorum. "Sen iyi misin?" Tekrar soruyorum.

Başını sallıyor. "Bana zarar vermedi."

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve ikimiz de dönüp içinde kaybolduğu ağaçlara bakıyoruz. "Bence o geri gelmeden ya da daha kötüsü birileri bunu öğrenip bizi suçlamadan buradan defolup gidelim."

"Onu bırakamayız." Bana döndü.

"Nasıl bulacağını biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Hayır, o yüzden evde yeniden toplanalım. Ayrıca her yerden çok uzaktayız, yani Godzilla'ya dönüşecek değil ya."

"Sana televizyonu hiç almamalıydım," diye homurdanıyor ama başını sallıyor, yine de gözleri ağaçlara geri dönüyor. "Neydi peki?"

"Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum ve gerçek de bu. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim ve kimsenin de gördüğünü sanmıyorum, bu beni daha çok endişelendiriyor çünkü o yaratık ona saldırmıyordu, ona uzanıyordu. Bu gece yaptığı büyü her neyse onu çağırdığı çok açık ve yaratık geri gelmeden onu uzaklaştırmam gerekiyor.

"Seni kısa bir süreliğine bırakıyorum ve işte buradasın, yaratıklar doğuruyorsun." Onu tutup ayağa kalkarken başımı sallıyorum. "İşte bu yüzden birbirimize destek olmalıyız." Tam ayağa kalkarken çantam açılıyor ve bir el ona doğru hamle yapıyor.

O ılık atarken havada yakalıyorum ve elinin arkasına vuruyorum. "Kötü şeytani el."

"Bu da ne böyle?" diye ılık atarak çimlerin üzerinden geri çekiliyor.

"Gerçekten mi? O yaratık seni korkutmadı ama bu mu korkutuyor?" Ona el sallamak için kullanırken homurdanıyorum. "Bu bizim maskeyi bulma yöntemimiz. Şimdi gel bakalım."

Elime göz kırpıyor ve ben de onu çantama geri koyup elini tutuyorum. Normalde gösteriş yapmaz ya da güçlerimi kullanmazdım ama onu buradan uzaklaştırmak istiyorum ve bir çırpıda bizi mağarasına geri götürüyorum. Tökezleyerek uzaklaşıyor, bunu yapmamdan nefret ettiği için bana ters ters bakıyor. Onun çantalarını yere bırakıp benimkileri bir çekmeceye koyduktan sonra üzerine bir koruma rünü çiziyorum. Tahtaya batmadan önce parlak kırmızı renkte parlamasını izliyorum, böylece el kaçamıyor ya da bilirsiniz, uykumuzda bizi boğamıyor. Ancak geri döndüğümde Freya, Phrixius'un bulunduğu boş alana bakıyordu.

Şaşırdım. Gitti mi? Neden? Bir yere gidiyor gibi görünmüyordu, kız bunu bilmiyor.

"En azından büyü işe yaradı," diyorum, onu neşelendirmeye çalışarak, ama bakışlarında garip bir hüznle boşluğa bakıyor.

İç çekti. "Sanırım."

"Küçük cadı," diye mırıldandım.

Silkeleniyor ve bana dönüyor, gülümsüyor ama çok gergin. "Sanırım uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız var, serbest bıraktığım şey ya da o el ve maske gibi."

Başımı sallıyorum ama bu konulara girmek yerine ona doğru yöneliyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Üzgün olduğun için üzgünüm." Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, kızım ona giderek daha çok bağlanıyordu ve evet, bencelim ve gittiği için mutluyum ama onun mutluluğu pahasına değil.

Bir daha bir damla bile acı hissetmemesi için her şeyi yaparım.

Kollarımda yumuşuyor ve ben de başını öpüyorum. "Geri dönecek." "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi kaybolmuş ve emin değil gibi.

"Kimse sana karşı koyamaz küçük cadı, bu konuda bana güven. Bu arada, dünyayı kötülükten kurtarmaya ne dersin? Hmm? Kulağa eğlenceli geliyor mu?" O kıkırdarken arkama yaslanıyorum, gözleri bir kez daha parlıyor ve hüznü geri çekilirken nihayet tam bir nefes alabiliyorum.

Başını sallıyor. "Hadi yapalım şu işi."

"Öncelikle," diyorum ciddi bir şekilde, "süper kahraman isimlerine ihtiyacımız var."

GülüŖü kalbimi dolduruyor ve eğer Phrixius geri gelirse, onu üzdüğü için kıcına tekmeyi basacağımı biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

"R Gerçekten mi? Bu bir eşek şakası ya da garip bir şeytan işi değil, değil mi?" Çok eski, terk edilmiş, ürkütücü kiliseye bakarken ellerimi kalçalarıma dayayarak soruyorum. Burası seri katil cenneti gibi görünüyor.

ya da bir iblisin inine.

"Hey, benim bundan daha fazla tarzım var," diye mırıldanıyor yanımda.

"Hmm. Yumuşak battaniyeleri ve büyük televizyonları tercih ediyorsun. İblislerin bu kadar tembel olduğunu kim bilebilirdi?"

"Kesinlikle-hey, ben sadece özel zevkleri olan bir iblisim, tamam mı? Rahat ve sıcak olmayı severim," diye itiraz ediyor yanımda, "ama eli bulduğum yer burası."

"Şu anda iç çamaşırı çekmecemde olan," diye hatırlatıyorum ona. Baştan sona bir tartışma olmuştu ama ihtiyacımız olabilirdi, bu yüzden elim kalıyor.

Phrixius gittiği için üzgündüm, daha doğrusu onu serbest bıraktığım için. Yani, veda etmek için bile burada kalmadı. Ancak iblisimin de bana hatırlattığı gibi, maskeyi bulmak ve sonra da yanlışlıkla çağırıp serbest bırakmış olabileceğim yarattığı durdurmak gibi daha acil meselelerimiz var, bu yüzden burada, kilisedeyiz. Tanrı'ya daha sonra kızabilirim. Yine de aptal değiliz. Sabaha kadar bekledik. Neden bilmiyorum ama daha güvenli geldi. Ne de olsa kara büyü en iyi geceleri işe yarar, ya da ben öyle sanıyorum. Aslında bilmiyorum ama bu doğru geliyor. İkimiz de karanlıkta saklanabilecek şeylerden korktuğumuz için değil.

Hiç de değil.

"O zaman yapalım şu işi." Omuzlarımı geriye atarak kiliseye doğru ilerliyorum, iblis de . Kapıda tereddüt etmiyorum, edersem kaçacağımı biliyorum

bir tavuk gibi uzaklaştı.

Kendime iblis yardımcısı olan belalı bir cadı olduğumu hatırlatıyorum.

Bir sonraki adımda duruyorum, başımı çevirdiğimde onu yanaklarımıza değecek kadar yakın buluyorum. Adımlarımı arkamdan yönlendirirken elleri omuzlarımda. "Beni canlı kalkan olarak mı kullanıyorsun?"

"Senin olman benim olmamdan daha iyi, küçük cadı,"

diye mırıldandı. "Sen bir iblissin."

"Bu, buranın tüylerimi ürpertmediği anlamına gelmiyor," diye mırıldanıyor.

"Heebie-jeebies? Bu pek şeytani değil."

Öfkeyle çıkardığı ses beni gülümsetiyor, ama o düzeliyor ve yanıma geliyor. "Sen nereden bileceksin ki? Sadece bir iblis tanıyorsun, o da benim. Belki hepimiz böyle şeyler söylüyoruzdur."

"Tabii, tabii. Hepsi böyle korkak kediler mi?" Ben soruyorum.

"Kadın, şu yere bak ve bana ürkmediğini söyle. Dediğim gibi, iblislerin bile standartları vardır. Yani, hiç temizlikçi diye bir şey duymuşlar mı? Peki ya kanlı kurban? Hepsi yanlış. Çılgılık atan bakire ve-"

"Tamam, tamam, yeter." Elimi havada gezdiriyorum ve sonunda sunağa doğru ilerlerken tekrar sessizliğe gömülüyoruz. "Yani, biraz perde ve yumuşak bir ışıklandırma olsa ölürleri mi?" Sinirli bir şekilde söylüyorum.

"Biliyorum, değil mi? Belki bir halı? Hatta biraz sanat eseri bile iyi olur." Sinirden gevezelik ettiğimizin farkındayım ama duracak gibi de görünmüyoruz. Kanlı sunağa ulaştığımızda ikimiz de sessizleşiyoruz.

"Gördün mü? Ürpertici," diye

fısıldıyor. "Ürpertici," diye

katılıyorum. "Ne?"

"Bilmiyorum. Yanlış ve karanlık hissettim. Benden farklıydı ama güçlüydü. Onu buraya kadar takip ettim. Her ne iseler, ciddi anlamda güçlü bir kara büyü kullanıyorlar. Bariyeri aşabilecek tek şey-"

"Ölüm büyü," diye mırıldandım. "Sence ..." Tam ona bakıyorum ki büyük bir patlama sesi duyuyoruz ve irkiliyoruz.

Ani gürültü karşısında ikimiz de bir çılgılık ve ben ne olduğunu anlayamadan iblis kollarına atladı ve tehditle yüzleşirken onu tutuyorum.

Bir güvercin, uçarak girdiği ve metal bir direği devirdiği açık kapı aralığında ötüp duruyor.

"Gerçekten mi?" Ağırılığının altında homurdanıp onu yere bırakırken iblisin yüzüne bakıyorum. Havada puflayarak uzaklaşıyor, güvercinin yanında yeniden beliriyor ve bana bakmadan önce okunamayan bir ifadeyle ona bakıyor.

"Hayır," diyorum hemen.

"Neden olmasın? Sevimli bir evcil hayvan olabilir ve sen zaten timsaha hayır dedin," diye . "Bak ne kadar sevimli, hayır! Uçup gitti. Geri gel ve seni sevmeme izin ver!" diye bağırır uçup giden kuşun ardından.

"Akıllı kuş," diye mırıldandım.

"Sadece onu sevmek istedim. Ona uyumlu boynuzları olan küçük bir şapka alabilirdim. Benimle birlikte savaşa uçabilir ya da sevmediğim insanların üzerine sıçabilirdi. Ne olabilirdik ki?" Hüzünle iç geçiriyor.

"Eğer iyi biri olursan ve bildiğimiz dünyanın sonunun gelmesini engellememe yardım edersen, o zaman bir kedi almana izin vermeyi düşünebilirim."

Karşımda belirip kocaman sırtıttığında irkiliyorum. "Gerçekten mi? Kayıtsızlığın zirvesi onlar. Onları çok seviyorum ve çok tatlılar."

"Biliyorum. Onlar hakkında yaptığın sunumu izlemek zorunda kaldım. Geçen yıl beni ikna etmeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Şimdi, bunu bırakan her kimse aniden ortaya çıkıp derimizi kemiklerimizden sıyırmadan ve onu bir pelerin gibi giymeden önce neden burada olduğumuza dönebilir miyiz?"

"Tamam, tamam, iyi, önce dünyayı kurtar, evcil hayvanlar sonra. Her halükarda, bunu yapan her neyse çoktan gitti, ama bu bir şeyi kanıtlıyor" diyor.

"O da ne?"

"Ne yaptıklarını biliyorlardı," diyor etrafına bakarak, "ve o maskeyi nereden ve nasıl alacaklarını biliyorlardı. Eğer bu gerçekse ve bu ölüm büyüsüye, o zaman bunu başarabilecek tek bir insan tipi var." Ben yutkunurken gözlerimiz buluşuyor.

"Necromancer," diyoruz ikimiz de isteksizce, sanki bu kelimeye hayat vermek onları ortaya çıkaracakmış gibi.

Ölü Çağırılar, ölüleri yeniden canlandırmak için kan ve kurban kullanan, genellikle ordular yaratan en karanlık büyü kullanıcılarıdır. Büyülerini kullanarak insanları bile kontrol edebildikleri söylenir, ancak bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim. Soylarının tükenmesi için avlanmalarının bir sebebi var. Eğer bir tanesi şu an buradaysa, hepimiz boku yemiştik demektir.

İnlemeye benzeyen bir ses duyduğuma yemin edebilirim. "Bunu duydun mu?" Tıslıyorum.

"Beni korkutmaya çalışmayı bırak. İşe yaramayacak," diye tersledi, sonra gözleri büyüdü ve ses tekrar geldiğinde arkama geçti. "Bu sefer duydum."

Çabuk, küçük cadı, kurtar bizi."

"Bu iş bittikten sonra beni kalkan olarak kullandığın gerçeğini konuşacağız," diye uyarıyorum ön kapıya gidip dışarı bakarken. İnleme tekrar geliyor, bu sefer daha yüksek sesle ve kilisenin arkasına doğru ilerliyoruz, ancak duruyoruz. Ağzımız açık kaldı.

Burada daha fazla devrilmiş mezar var, ama mezar taşları arasında tökezlemek bir ... zombi.

İblisim inliyor. "Lanet bir zombi."

Söz konusu zombi yaklaşık iki metre boyunda, muhtemelen hayattayken iyi yapılı ve kulaklarından biri eksik. Derisi çürüyen sarımsı bir renkte ve gövdesinden kayıyor gibi görünüyor. "Erimiş jöleye benziyor," diye yorum yapıyorum.

"Birinin en sevdiği çiçekli plastik tabağı yanlışlıkla mikrodalgaya koyduğunuzda olduğu gibi," diye ekliyorum şeytanım.

"Sen olduğunu biliyordum!" Tekrar inleyerek bir mezar taşına çarpıp yere düşen zombiye bakmadan önce ona dönüp ters ters bakıyorum. Düşerken bacak kemiklerinden biri kırılıyor ve ikimiz de irkiliyoruz ama zombi tökezleyerek ayağa kalkıyor ve kemiği hiçbir şey olmamış gibi arkasından sürüklüyor.

"Yani, hakkını vermek lazım, kararlı. Bir keresinde ayak parmağını vurduğunda bütün gün yerdeydin," diyorum. "Ama maskeyi çalan şey buysa, o zaman beklerdim. Bilmiyorum, daha fazlasını mı? Bu nasıl fark edilmeden girip çıktı?"

"Yönünü şaşırmış gibi görünüyor, haritasız kaybolmak gibi," diye yardımsever bir şekilde gözlemliyor iblisim, bir mezar taşının üzerinde kaybolup yeniden ortaya çıkarak bacaklarını tekmeliyor. "Buraya gel, küçük zombi. İşte böyle, iyi zombi."

Zombi sırttan iblisime doğru tökezlerken ağzım açık hayranlıkla izliyorum. "Bir kediden çok bir köpekle daha iyi olursun."

"İşte bu, iyi zombi. Hayır, ısırma yok. Tadım çok lezzetli ama bu o tür bir parti değil." Parmaklarını şıklatır ve etrafında bir ip belirir, yere saplanır ve zombiyi dizlerine kadar sürükler. İnliyor, kafası karışmış gibi etrafına bakınıyor. Bütün zombiler böyle midir?

Ölü çağırانlarla ilgili duyduğum hikâyelerden, ölümsüz orduların zeki, emin ve güçlü olduğunu düşünmüştüm. Bu seferki kokuşmuş ve yavaş. Sanki düşüncelerimi takip ediyormuş gibi, iblisim aşağı atlıyor ve çatallı dili havayı tatmak için dışarı çıkarken başını eğerek etrafında dönüyor.

"Kara büyü olduğu kesin ama çoktan yok oldu. Sanırım efendisi iplerini kesmiş. Hâlâ hayatta olmasının ve hareket etmesinin tek nedeni güç kıvılcımı.

onu geri getirirlerdi," diye düşünüyor, başını eğerek. "Acaba efendisi hâlâ onu etkileyebiliyor mu ya da onun aracılığıyla bizi görebiliyor mu?"

"Öğrenmesek iyi olur. Hadi . . . Bekleyelim." Ben hala. "Neden bizi görsünler ki?"

"İşe yarayabilir," diye başlıyor sinsi bir sırıtışla.

"Bunu tutmayacağız! Derisini her yere dökecek. Banyomda boynuzlarını törpüleyen bir iblis olması yeterli," diye uyarıyorum onu işaret ederek. "Ben zombilerle sınırı çiziyorum. Bir kolumuz var, bu yeterli."

"İyi bir nokta, bunun bir kolu eksik değil."

"Yani . . ." İkimiz de dehşet içinde zombiye bakıyoruz. "Dışarıda onlardan daha çok var." Gözlerim devrilmiş mezarlara takılıyor. "Çok daha fazlası ve burası sadece bir mezarlık. Elli mil yarıçaplı bir alanda yüzlerce olmalı."

Bakıştık ve aynı anda "Siktir" dedik.

"Yani bu bir büyücü ve kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş bir maskeyi çalmak için bir zombi kullandı ve muhtemelen dünyayı ele geçirmeyi planlıyorlar, değil mi? Sadece ikimizin de aynı sayfada olmasını sağlamak için."

"Kulağa doğru geliyor." İblisim zombiye bakarken başını kaşıyor. "Bunun arkasında kim varsa dönmeden önce geri dönmeliyiz. Onu burada öylece bırakamayız, değil mi? Bu çok zalimce."

"Pekâlâ, bakalım büyüü kesebilecek miyim?" Burnumu pis kokuya doğru kırıştırarak yaklaşıyorum. İblisim haklı. Bu çok zalimce. Bu bir insandı.

"Bekle, hayır, bırak gitsin. Yanılmışım." Önümde belirdi, açılmış kolları yolumu kapatıyordu.

"Hayır, haklısınız. Bu birinin sevdiği biriydi. Onları toprağa vermeliyiz." Kolunun altından geçiyorum ama tekrar beliriyor ve fazla yaklaşmamı engelliyor.

"Hayır, bırak onu. Umurunda değil."

"Demon, neler oluyor?" Kollarımı kavuşturup bakışlarımı ona dikerek soruyorum.

Bir kez olsun doğal olmayan bir ciddiyetle. "Sorun değil. Bırakalım kalsın. Neyle oynadığını ya da içindeki büyüün ne yapacağını bilmiyoruz. Riske atmak istemiyoruz."

Başımı eğip onu izliyorum. "Sebebi bu değil. Bana yalan söylüyorsun."

"Ben bir iblisim. Her zaman yalan söylerim," diye karşı çıkıyor ama gözleri başka yöne kayıyor.

"Benim için değil, önemli şeyler hakkında da değil." Yaklaşarak gözlerini tekrar bana çevirmesini sağlıyorum. "Neden o şeyi serbest bırakmamı istemiyorsun?"

"Çünkü korkuyorum," diye itiraf ediyor usulca, sanki ondan gerçeği çekip alıyormuşum gibi gözlerimin içine bakarak. Sesi acı dolu. "Karanlığının o şeye dokunduğunda ne yapacağını bilmiyorum ve bunu öğrenmeni istemiyorum."

"Karanlığım mı?" Fısıldıyorum.

"Sakladığın, çok fazla olduğunda beslendiğim. Tartışmadığımız karanlık, senin korktuğun. Ona ne yapacağını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, iplerinin arkasındakinin seni görmesini de istemiyorum, o yüzden bırak onu," diye yalvarıyor. "Lütfen Freya, bırak gitsin. Eve gidelim ve bu olanları unutalım."

Yapamıyorum. Tökezleyerek geri çekiliyorum, kalbim küt küt atıyor. Tüm vücudum soğuk ve nemli. "Karanlık, ne olduğunu biliyorsun."

Yutkunuyor, bana bakarken kollarını indiriyor. "Freya-"

Bir inilti duyulur ve zombi yana düşer, zavallı ve terk edilmiş bir halde, tıpkı benim gibi. Belki de bu yüzden yapıyorum, ya da belki de ne olduğumu kesin olarak bilmek istiyorum.

İşte bu şekilde bir zombi evlat ediniyoruz.

Zombiye her yaklaştığımda bana odaklanıyor ve sanki daha da güçleniyor. Yatağıma saklanıp onu izliyorum. Onu şeytanımın yoktan var ettiği bir kafese kilitledik. Yakınında olmadığımında, uykuya geri dönüyor gibi görünüyor, ama bundan daha fazlası var. Yaklaştığımda hissettiğim şey bu. İçindeki karanlık sanki ona sesleniyormuş gibi yükseliyor.

Bu beni korkutuyor ama kaçmaktan yoruldum.

Kötü bir şeyi serbest bıraktım ve bir zombi beni tanıdı.

İblisim biliyor ve benim de bilmem gerek.

Kulaklarım uğulduyor ve ruhum bir araba kazasını izler gibi durmamı ve arkamı dönmemi söylüyor ama yapamıyorum. Bilmem gerekiyor. Bilmek zorundayım. Bunca zamandır sadece herkesin içinde olan bir şeyle ya da büyüümün bir etkisiyle savaştığımı sanıyordum ama iblisin konuşma şekli Sanki daha fazlası olduğunu düşünüyor.

Onun korkusu beni geri döndürmeli ve elimden geldiğince görmezden gelmeliyim, ama rol yapmaktan ve gerçeklerden saklanmaktan çok yoruldum. Belki bilirsem, içimde ne varsa durdurabilirim.

"İblis," diye sesleniyorum ama beni duymazdan geliyor, kitap okuyormuş gibi yapıyor. Kitabın baş aşağı olduğunu fark etmiyor. "İblis, beni görmezden gelme." Parmaklarımın bir hareketiyle kitabı cayır cayır yakıyorum ve sandalyeyi önümde duracak şekilde yaklaşıtıyorum. Temkinli bir şekilde bakışlarımı karşılıyor.

"Bize yemek yapmama ne dersin-" Zıplamaya çalışıyor.

"Otur," diyorum ve o da yavaşça sandalyeye çöküyor. "Bana bildiklerini anlat. Şimdi ve ciddiğim."

"Biliyorum, beni korkutan da bu," diye mırıldanıyor yavaşça, beni dikkatle izleyerek. "Bilmek yardımcı olmaz, Freya. Sadece daha da kötüleştirecek, sanki kabul etmek ona güç verecekmiş gibi."

"İçimde bu şeyle yaşıyorum, zaten yeterince gücü var, o yüzden söyle bana. Ne bildiğini bilmek istiyorum. Lütfen," diye yalvarıyorum elini tutarak. "Sürekli deliriyormuşum gibi hissediyorum, içimde asla alt edemeyeceğim bir şeyden kaçıyorum. Ne olacağını bilmem gerek."

"O kadar uzun süre ondan saklandın ki, birikmesini engellemek için onu zevk yoluyla serbest bıraktığını fark etmedin. Tüm hayatını sıkılmış bir yumruk gibi geçirdin, ama o yumruğu bırakırsam ne olacağını bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Seninle ilk tanıştığında bunu hissetmiştim."

"Ne olduğunu biliyor musun?" Bastırıyorum.

"Şüpheleniyorum ama yanıltma ihtimalime karşı sana söylemeyeceğim. Bununla yaşamak istemezsin." Öfkemi durdurmak için elini kaldırıyor. "Bildiğim tek şey güçlü ve karanlık olduğu. Benim büyüm gibi keskin bir yanı var. Karanlıktan ve kötülükten doğuyor ama bu mutlaka kötü olduğu anlamına gelmiyor."

Vücudumun her yeri buz kesiyor, tenim aynı anda binlerce tüyle doluyor. Kalbim göğsümün içinde paramparça oluyormuş gibi ağrımaya başlıyor ve o kırık parçalar beni içten içe kesiyor.

"Şeytani . . . İçimde şeytani bir şey var," diye fısıldıyorum.

"Karanlık her zaman kötü değildir ve kötü olmanız öyle olacağınız anlamına gelmez. Bana bak. Önemli olan onunla ne yapmayı seçtiğimizdir Freya," diyor ve ona bakabilmem için yanaklarımı avuçluyor. "Yine de endişeliyim çünkü karanlık karanlığı hisseder ve bence bunun arkasında kim varsa, zombi üzerinde kullanırsan senin büyüünün onlarınkiyle etkileşime girdiğini hissedebilir. Sadece avlanırken dikkatli olmanız gerekiyor, hepsi bu."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve o da alnını benimkine bastırarak gözlerimin içine bakıyor.

"Biliyorum ama sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim küçük cadı, asla." O kadar içten yemin ediyor ki ona inanıyorum ama en büyük endişem bu değil.

Aramızda en derin korkularımı fısıldıyorum. "Ama ya bu karanlık ortaya çıkar ve başka birine zarar veririm? Ya kötü biri olursam?"

"O zaman birlikte kötü olacağız."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve o da sırıtıyor, beni izlerken dudakları titriyor ve sonra eğilip beni usulca öpüyor. "Bana her zaman sahip olacaksın küçük cadı ve bunu birlikte durduracağız. Her şey bittiğinde, ne kadar güvende olduğumu anlayacağız."

"Birlikte." Başımı salladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

F Yatakta uzanırken Reya sessiz, belli ki biraz şok olmuş. Eli benimkiyle oynuyor ama dikkatini vermiyor. Konuştuğunda, ne kadar ani olduğunu görünce irkiliyorum.

"Neden gerçekten burada benimlesin?" diye soruyor. Bu ilk sorusu değil ama ilk kez kızgın ya da üzgün değil, sadece merak ediyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve ona anlayabileceği bir şey vermem için yalvarıyor.

Geçmişte yaptığım gibi ona yalan söyleyebilir ya da dikkatini dağıtabilirim ama bunu yapmak istemiyorum. Bugünden sonra ona yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden bir kez olsun ona gerçeklerin bir kısmını anlatıyorum.

Derin bir nefes alarak, kendiminkinden daha iyi tanıdığım gözlerine bakıyorum. Böyle olmasını hiç beklemiyordum ama bunu değiştirmezdim. Asla geri dönüp yaptıklarımı geri almazdım, çünkü bana onu verdi.

"Çok uzun zaman önce birisi senin hayatını kurtarmak için bir anlaşma yaptı. O anlaşmayı tutuyorum ve karşılığını veriyorum," diye itiraf ediyorum.

Gözlerini kırıştırıyor. Belli ki beklediği bu değildi ama gerçek bu. O günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum, mühürlemek için kullandığımız kanı ve ruhumu sonsuza dek onunkine nasıl bağladığımızı -bunu bilmese de. Eğer o , bu beni yok eder. Ben , o da ölür. Sonsuza dek bağlıyız, ama yeterince korkuyor, bu yüzden ona tek söylediğim bu.

"Anlaşmayı kim yaptı?" diye soruyor, bakışlarımda gerçekten istemediği cevapları arıyor.

"Hazır olduğunda sana söyleyeceğim," diye söz veriyorum.

Yüzü ve bir huff ile, görmezden gelmeye çalışarak ters dönüyor.

Ben.

Kıkırdayarak yaklaşıyorum, onu kollarımla sararken kaşıkliyorum. "Bir gün, asla değil, küçük cadı. Sana söz veriyorum."

"Her neyse, iblis." Uzaklaşmaya çalışıyor ama onu kollarıma sürüklüyorum.

"Uyumanız gerek. Yarın yaratığını ve maskeli büyücüyü avlayacağız ama bu gece sadece dinlen. Sen varsın."

Biraz zaman alıyor, ama kollarımda rahatlıyor ve sonunda uykuya dalıyor, çok yumuşak bir şekilde horluyor - ezberlediğim bir ses.

O bunu yaparken ben de her gece yaptığım gibi eğiliyorum. "Adder, benim gerçek adım Adder." Adım güç veriyor, ama bu küçük cadı zaten ruhum, bedenim ve kalbim üzerinde güce sahip. Eğer dürüst olursak, her zaman vardı. Ona benden kalan son parçayı vermek hiçbir işe yaramıyor ve bir gün bunu söylemesine ve bana benim demesine tuhaf bir şekilde ihtiyaç duyuyorum.

YARATIK

Ormanda yaşayan, benden daha güçlü ve yaşlı olduklarını hissettiğim yaratıklar mesafelerini korurken bile karanlık beni karşılıyor.

Neyim ben?

Neredeyim

ben?

Bilmiyorum. Daha çok birinin düşüncesi gibi hissediyorum ama gerçeğim. Ellerime bakıyorum. Eller, bu kelimeyi nereden biliyorum?

Bilmiyorum. Tek bildiğim, gözlerimi açtığımda karşımda o kadını bulduğum ve karanlığın etrafımı sararak beni çağırdığı. Kim o kadın? Beni çağıran o muydu?

O muydu?

Neyim ben?

Bilmediğim ama aynı zamanda hakkında her şeyi biliyormuş gibi görüldüğüm bir dünyada dolaşırken bu sorular beni rahatsız ediyor. Şimdi bile onun beni çağırdığını hissediyorum. İçindeki karanlık, damarlarımda aktığını hissettiğim karanlıkla eşleşiyor gibi görünüyor, yine de ... korkmuş görünüyor.

Başka bir çağrı hissediyorum, farklı ve dünyevi bir şey ve ormanda patlıyor, tüm yaratıkları uyandırıyor. Bu bir yardım çağrısı, bir şey

içgüdüsel. Acı, dehşet ve öfke çığlıkları atar.

Kurt. İçimden bir ses bunun bir kurt olduğunu söylüyor.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için dönerek o çağrıya doğru ilerliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

I Mors ve eşinin Dünya'da bir yerlerde, diğer tanrıların gazabından kaçmaya çalışıyor olması konusuna odaklanmalıyım ama umurumda değil gibi görünüyor. Bırak diğerleri . Ne onların bana ihtiyacı var, ne de benim onlara ihtiyacım var.

bunun bir parçası.

Aşık olarak kimi incittiğini anlamıyorum. Mors açıkça onu seviyor ve o da Mors'u seviyor. Sadece gerçek aşk böyle bir fedakarlığa katlanabilir. Kız bizi öldürmeye hazırdı, adam da onun için her şeyden vazgeçmeye hazırdı. Bu tür bir aşk kırılmaz. Benim gibi bir aptal bile bunu bilir.

Tanrılar sevmek için yaratılmamıştır ama Mors bir yolunu bulmuş gibi görünüyor. Kışkandım ama tüm bunlara rağmen umarım kazanırlar. Umarım diğerlerinin önlerine çıkardığı engelleri aşarlar. Bunu yapabilecek biri varsa da Mors ve bize karşı duran kadındır. Ayrıca, diğerlerine karşı duracak olanların sadece onlar olmayacağına dair bir his var içimde.

Kaybolduğumda ve kendi adamda yeniden ortaya çıktığımda kimse fark etmiyor bile. Kendi nefretlerine ve kendilerini haklı gören adaletlerine kilitlenmiş durumdalar. Bundan sonra olacakların iyi olmayacağını biliyorum ama bu savaşı onlara bırakacağım. Odaklanmak istediğim bir şey değil.

Şu anda umursadığım tek şey Freya. O iyi mi?

Şu anda ne yapıyor? İblis onu koruyor mu? Adamı çevreleyen bulutlara bakarken elimde olmadan ona doğru uzanıyorum, onu görmek istiyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ortadan kayboldum ve bir hoşça kal bile demedim. Muhtemelen buna ve ona kapana kısıldığım konusunda yalan söylediğim için çok kızgındır.

Bunu anladıysa, nedenini sorabilir ve onunla neden bu kadar ilgilendiğimi öğrenmek isteyebilir. Onun ne olduğunu bildiğim için ya da onu ihbar edip doğduğu için öldürmem gerektiği halde bunu yapmadığım için böyle davrandığımı kabul edemem. Onu korudum. Umarım bunca zamandır yaptığı gibi ne olduğunu kontrol edebilirse, o zaman bir şansı olur ve ben de ona bunu vermek istiyorum. Hayatta bir şansı hak ediyor. Bu şekilde doğmuş olması onun suçu değil ve bunu yenebilecek biri varsa o da odur.

Ona, bu dünyanın iyiliğine inanmak zorundayım, yoksa her şey boşa gider. Aşka inanmak zorundayım, tıpkı Mors'un yaptığı gibi. Eğer ölüm tanrısı aşk için buna göğüs gerebiliyorsa, ben de gerebilirim çünkü Freya önemli bir şey. Beni hayata döndüren ve uzun zamandır unuttuğum bu dünyanın güzelliğini bana hatırlatan tek varlık o.

Şimdi bile her şey farklı görünüyor.

Sanki her şeyi binlerce kez görmüş olmama rağmen ilk kez görüyormuşum gibi. Onunla tanıştıktan sonra nasıl oluyor da benim için çok önemli olan şeyler şimdi çok önemli görünüyor? Ağaçların çağrısı, etrafımda uçuşan kelebekler ... Dünyayı yeniden görmemi sağladı ve hayatın güzelliğini anlayan biri, gelecekte olabilecekler için yok edilmeyi hak etmez.

Belki aptalca ama umurumda değil. Mors gibi ben de bir inanç sıçraması yapıyorum ve duygularıma güveniyorum.

Güzelliğe sırtımı dönerek zihnimle bir geçit çağırıyorum ve adaya doğru yürürken geçitten geçiyorum. Her ihtimale karşı ona göz kulak olacağım.

Tek sebebi bu.

Evinin önünde yeniden belirlediğimde sabahın erken saatleriydi. Sessizce içeri adım atıp odadaki değişiklikleri inceliyorum. Her şey aynı, büyülerinin otlarıyla karışmış aynı toprak kokusu, ama oldukça belirgin olan yeni bir koku var.

Gözlerim köşedeki bir kafese takılınca burnum kırışıyor. Çok mu geç kaldım?

Çoktan gücün içine battı ve tüketildi mi? Kafesteki yaratığı karanlık savaşlar sırasında birçok kez görmüştüm. Bizim itlafımızı durdurmaya çalışan büyücüler tarafından asker ve top yemi olarak kullanılmışlardı. Güçlü savaşçılar olmalarına rağmen onları kağıt gibi kolayca parçaladık ama daha basit bir şekilde yerlerini değiştirdik.

Ancak bu, o askerler gibi güçten yoksun, eski ve unutulmuş görünüyor. Basitçe mi anlıyor yoksa bunu başkası mı yaptı? Bilmek zorundayım.

Onu yatakta oturmuş, gözlerini ovuştururken buldum.

"Phrixius?" Bu, adımı söylediği tek andı ve ben buna değer veriyorum, uykulu gümbürtü doğrudan kalbime gidiyor.

Kötülük nasıl bu kadar güzel görünebilir?

"Hassiktir!" Ayağa fırlıyor, gözlerini dikmiş bana bakarken tökezliyor. Saçları örülmüş ve kafasında iki boynuz oluşturmuş. "O sensin, ama nasıl? Neden? Seni serbest bıraktım. Büyü işe yaradı. Tanrılar aşkına, intikam almaya mı geldin?"

İblis ayağa kalkarken, "Bakın tanrılar ne " diyor. "Daha sosyal bir saatte gelemey miydi? Küçük cadımın ağzı hakkında harika rüyalar görüyordum-" Gülerken bile duvara doğru fırladı.

Freya beni izliyor. Gözleri hâlâ parlak ve teni aynı. etmiş gibi görünmüyor. Peki bu yaratığın nesi var?

"Zaman için özür dilerim. Burada zaman benim diyarımdakinden farklı işliyor." Gözlerim tekrar zombiye takılıyor. "Görüyorum ki meşgulmüşsün." Bunu dikkatle söylüyorum ve iblis bedeninin açtığı delikten çıkarken bakışlarıyla karşılaşıyorum. Başını sallıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

O değildi.

O değilse, kim?

"Daha yarısını bile bilmiyorsun," diye sesleniyor iblis, "ama bu saçmalık için çok erken. Eğer dünyanın sonunu tartışacaksak, kahveye ihtiyacım var."

. "Bekle, dünyanın sonu mu?"

"Evet, sadece başka bir Salı-bekle, Çarşamba, değil mi?" Kıkırdıyor.

Freya'nın ağzından tek çıkan "Dönmüşsün," oluyor.

"Kafein iyi gelir sanırım," diye cevap veriyorum, kafam her zamankinden daha karışık bir halde başımın arkasını ovuşturarak.

Tek insani yardımcım olan kahvemi yudumlarken -bir de karşımda oturan küçük cadiya duyduğum arzu- derin bir iç çekmekten kendimi alamıyorum. "Yani bir büyücü maskeyi çaldı, sen de onu zombiye kadar takip ettin ve şimdi de görmek için mi saklıyorsun?"

"Elini unutma," diye hatırlatıyor iblis bana.

Freya hızla başını sallıyor, hâlâ bana bakıyor ve eğiliyor. "Neden geri döndün?" Bilerek homurdanan iblisle bakışlarını paylaşıyor. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil, ama-"

"Beni gördüğüne sevindin mi?" Daha uzun oturarak soruyorum.

"Şey, evet." Kızardı. "Her neyse, geri döndün. Neden döndün?"

"Seni kontrol etmek için." Omuz silkiyorum. "Peki, karanlık savaşları yeniden başlatmak ve bu dünyadaki gücü ele geçirmek isteyen bir büyücüden başka yeni bir şey var mı?" İkisi de suçlu bir bakış atıyor ve ben iç çekiyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Şey, seni serbest bırakırken yanlışlıkla ... başka bir şeyi serbest bırakmış olabilirim," diyor Freya gergin bir gülümsemeyle.

"Başka ne var?" Ben soruyorum.

"Emin değilim. Bir yaratıktı, pençeleri vardı, gölgelerle sarılmıştı ve kırmızı gözleri vardı," diyor hızlıca.

"Daha önce gördüğüm bir şey değil," diyor iblis yardımsever bir şekilde. Burnumun kenarını sıkarak onlara bakıyorum. "Başka bir şey var mı?" "Hiçbir şey," diyorlar hep bir ağızdan.

"Tamam, yaratık nerede?" Ortaya çıkacakmış gibi etrafıma bakıyorum. "Şey, şey, kaçtı," diye cevaplıyor Freya.

"Yani bir büyücünün yanı sıra bilinmeyen karanlık bir yaratık da serbest mi?" Özetliyorum.

"Oldukça fazla." İblis başını sallayarak bana kadeh kaldırıyor. "Kafeine ihtiyacın olacağını söylemişim."

Arkama yaslanıp Freya'ya endişeyle bakıyorum. Eğer bu yaratığı o büyüttüyse, bu onun kontrolünün elden gittiği ve karanlık güçlerinin kontrolü ele geçirdiği anlamına mı geliyor? Sadece bu da değil, eğer bu büyücünün izini sürmeye kararlıysa, kontrolünü sürdürebilir mi? Sonsuza dek olduğu şeyle savaşamayacağından endişeleniyorum ve o zaman görevimi yapıp onu öldürmek zorunda kalacağım. Ölümlü bir varlığın öleceği düşüncesi beni hiç Freya'nın öleceği düşüncesi kadar üzmemiştir.

"Ruh çağırını durdurmanıza ve bu yaratığı yakalamanıza yardım edeceğim. Büyü tanrısı olarak en azından bunu yapabilirim." Ayrıca, eğer orada olursam, belki onun içindeki karanlığa düşmesini engelleyebilir ve onu hayatta tutabilirim. İpte yürümek gibi bir şey ama denemek zorundayım.

"Gerçekten mi? Bize yardım edecek misin?" Parlıyor. "Bu harika olur. Pek iyi gitmiyorduk."

"Hey!" diye itiraz eder iblis ama kadın ona bir bakış atar. "Evet, tamam, o zombi yemi olabilir. Demek takım bu, ha? Bir iblis, bir cadı ve bir tanrı."

Ne yanlış gidebilir ki?"
Gerçekten ne olabilir?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

"S "Bir büyücüyü nasıl takip edebiliriz?" İblis ve Phrixius'un arasına bakarak soruyorum.

"Geçmişte, sadece onların yıkım izlerini takip ettik.

Ancak, genellikle gücümüze sahip çıkmak için bizi bulurlardı," diye itiraf ediyor Phrixius. "Büyük karanlık savaşımlardan sonra, doğanlar saklanmaya başladı ve sonra biz onları takip ettik. Yeterince yakın olursak güçlerini hissedebiliyoruz ve dünyanın her yerinde izler bırakıyorlar. Ölüm yere indiğinde, her şey soluyor."

İblis homurdanıyor. "Yani temelde, hiçbir fikri yok." "Ben öyle bir şey söylemedim." Phrixius huffs.

"Hayır, ama bunu düşünüyordun, büyücü adam," diyor iblis. "Büyülerinin izini sürmek demiştin, peki ya Bobby'nin eli?"

"Bobby?" diye sorduk ikimiz de kuşkuyla.

"Evet, adını ben koydum. Ona sadece 'el' demek garip hissettirdi. Peki ya şuradaki Teddy?" İblis inleyen zombiyi işaret ediyor.

"Teddy ve Bobby mi? Zombilerin adını sen koydun." Başımı ovuşturarak inliyorum. "Bazen kafanın içinde neler döndüğünü merak ediyorum."

"Genellikle göğüslerinin ya da inlemelerinin fotoğraflarından oluşan bir montaj." İblis omuz silkiyor, Teddy'ye bakıyor - hayır, kahretsin, yani zombiye. Ona öylece bakıyorum, o da göz kırpmıyor. "Yani zombiyi kullanacağız, kötü adamın izini süreceğiz, onu öldüreceğiz, canavarı yok edeceğiz ve sonra da bol bol seks yapacağız. Kulağa bir plan gibi geliyor."

"İblis-"

Bir ses duydum ve Phrixius'un elini kaldırdığını görmek için döndüm. "Evet?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bol bol seks kısmına ben de dahil olacak mıyım?"

İblisle bakışlarını değiş tokuş ederken ağızım açık kaldı.

"Biliyor musunuz? Burada çok fazla testosteron var. Birinizin bir süreliğine gitmesi gerekiyor," diye emrediyorum kollarımı kavuşturarak. "İkinizi de kısırlaştırılmış kedilere dönüştürmeden önce."

Bu işe yarar. İkisi de aletlerini kapar. "Taş, kağıt, makas?" diye sorar iblis.

"Bu da ne?" Phrixius sorar. "Bir tuzak mı?"

"Bir oyun, seni moron. Tamam, sadece bir de. Üç, iki, bir . . . Kağıt!"

"Makas." Phrixius kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Büyü yapmam gerekiyor mu?"

"Lanet olası tanrılar." İblis benden ona doğru işaret ediyor. "Yine de geri döneceğim." Birden gitti, bu beni şaşırttı. Daha fazla kavga bekliyordum ama belki de onları dönüştürmeye ne kadar yakın olduğumu görebilir. Yalnız kalmaya alışık değilim, hele de burada iblis varken, Phrixius'u da ekleyince çok fazla. Başımı ağrıttıyor.

"Tamam, bir düşüneyim. Bir zombideki büyüün izini nasıl sürebilirsin?" Kontrol etmek için yaklaşarak mırıldandım. Bir süredir hareket etmedi. Ölmüş mü?

-Daha mı ölü? Parmaklıklara yaslanmış, neredeyse çökmüş gibi. Belki de içindeki sihir sonunda tükenmiştir?

"Freya, hayır!" Elimi başının üstündeki çubuğa bastırıp onu kontrol etmeye niyetlenirken Phrixius bağılıyor ama elim çubuğa değeri değmez çılgılık atıyorum.

Karanlık içimde patlıyor, derinlerde kafeslenmiş olan şey içimde bir fırtına gibi esiyor. Benden bara doğru akıyor, zombiye ulaşmaya çalışıyor ama ben kopup gidiyorum.

Düşüğümü hissediyorum, sonra biri etrafımı sarıyor ama hiçbir şey göremiyorum.

"!" Bağıyorum. "Phrixius, göremiyorum!"

Yapamıyorum. Her şey siyah, sanki karanlıkta boğuluyorum. Beni tüketiyor, içten dışa doğru yiyor.

"Buradayım, Freya. Buradayım." Sesi sert ve sıcak elleri yanaklarıma bastırarak ne kadar üşüdüğümü fark etmemi sağlıyor.

"Göremiyorum!" Hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Uzuvarımı hissedebiliyorum ama sanki kendi içime düşüyormuşum gibi hissediyorum ve bir parçam karanlığa dalarsam bir daha asla geri dönemeyeceğimi biliyor. "Phrixius, durdur şunu. Lütfen, lütfen bana yardım et."

"Dayan bebeğim, seni tuttum." Birdenbire dudaklarıma sıcaklık doluyor, içime yeniden hayat üflüyor.

Phrixius.

Dudaklarımı açmaya zorlarken onun tadını alabiliyorum, elleri yanaklarımı o kadar sert kavıyor ki morardıklarını hissediyorum ama daha fazlasını istiyorum. Beni öperken dili benimkine karışıyor.

O bunu yaparken, karanlık çekilmeye başlıyor. Görüşüm netleşiyor ve vücuduma ısı geri geliyor. Sanki buzun içine dalıyormuşum gibi hissettim. Ölümün nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Göremiyor ya da hissedemiyordum. Buz gibiydim ama beni öperken vücuduma ısıyı geri veriyor, göğsüm gevşeyene kadar karanlığı kovalıyor. Ellerimi titreyerek kaldırdım ve onu daha yakın tuttum.

Görüşüm hala bulanık olsa da tekrar görebiliyorum. Yerde onun kollarındayım, yüzü benimkinin üzerinde ve ben gözümü kırpmaya devam ederken o görüş alanıma giriyor. Gözleri kapalı ve o kadar yakın ki dudakları dudaklarıma değiyor. Gözlerini açıyor ve benimkileri tutuyor, ama durmuyor ve beni sadece öpmediğini fark ediyorum.

Beni o karanlıktan kurtarıyor.

Aramızda hareket ettiğini görebiliyorum, dudaklarımızın arasından karanlık bir sis geçiyor. Geri çekilene kadar beni öpmeye devam ederken gözlerim açılıyor ve bir kez daha onunla buluşuyorum. Karanlığın gölgesinin gözlerinin arasından geçtiğini ve gözlerini kırpana kadar onu kör ettiğini görebiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzüme bakarak. "Freya, konuş benimle."

"Ben iyiyim." Sesim boğuk, sanki çığlık atıyormuşum gibi.

Öyle ?

Bilmiyorum. Son birkaç dakika sanki bir sis kafamın etrafını sarmış, o iğrenç karanlıktan başka her şeyi gizlemiş gibi geliyor. Bu hissi hatırlayınca ürperiyorum, başımı sallarken sertçe yutkunuyorum. "Ben iyiyim," diye ondan çok kendime tekrarlıyorum.

Sonra rahatlıyor, iyileşmemi izlerken yanaklarımı okşuyor.

Artık karanlık yok. Nefes nefese ve halsiz kalıyorum, ama karanlık yok, yine de gözleri dudaklarıma düşüyor ve bir iniltiyle eğilip beni tekrar öpüyor. Ben de onu öpüyorum.

Elim altın sarısı saçlarına doğru kayıyor ve onu daha yakına çekiyor. Tüm korku ve endişelerim arzuya dönüşüyor - onun körüklediği arzuya. Buz , ama şimdi sıcaktan yanıyorum, yeterince yaklaşamıyorum. Ona tırmanıyorum ve onu yere düşürüyorum.

Ellerim açlıkla vücudunda gezinirken o da isteyerek ağzımın içinde inliyor. Kalçalarımı döndürerek üzerine tünüyorum. Arzu fırtınaları

İçime işliyor ve duramıyorum. Tüm bedenim hislerle tutuşuyor, dudaklarındaki canlılığın tadını ve sıcaklığını arzuluyorum.

"Seni yakaladım." Dudaklarım yanağından geçip boynuna inerken inliyor ve nefesi kesiliyor. "Sorun yok, Freya. Bu normal. Bu senin büyüünün bedenine yeniden hayat vermeye çalışması-" Ben ısıırken sözleri bir iniltiyle son buluyor. İyi olmaya ve bana yardım etmeye çalışıyor ama iyiliğe ihtiyacım yok.

Bana sıcak ve ağır lazım.

Hayata ihtiyacım var, tıpkı onun dediği gibi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

Daha sert ısııyorum, içimdeki arzu yanana kadar büyüyor, dudaklarımı teninden ayıramıyorum. Ellerim dolaşüyor, göğsü çıplak kalana ve tüm parlak, altın teni altımda olana kadar gömleğini yırtıyor.

Dudaklarım aşağıya, göğsüne doğru kayıyor. Göğüs ucunu ısııyorum ve o da ellerini kalçalarımaya koyarak bağırıyor.

İblisim aniden orada, eli saçlarımda. Onu görene kadar başımı geriye itiyor. "Yaramaz küçük cadı, bensiz mi oynuyorsun?"

"Lütfen." Kalçalarımı Phrixius'a doğru kıvrıyor, tırnaklarımı onun açıkta kalan göğsüne geçiriyorum.

İblisimin gözleri Phrixius'a kayıyor ve aralarında bir şey geçiyor. "Şşş, küçük cadı, seni yakaladık. Bırak, biz buradayız."

"İhtiyacım var . . . I need . . ." Düzgün düşünemediğim için sızlanıyorum.

"Biliyorum," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor, ben inlerken dudaklarımı yalıyor.

"Bizi yakaladın," diye söz veriyor Phrixius, ellerini daha yukarı kaydırıp yanlarımı okşarken iblisim dudaklarımı yalayarak benimle alay ediyor. Phrixius'un elleri daha da cesaretleniyor, önümde kayıyor ve elbisemin üst kısmını çekiştirerek belime kadar indiriyor, göğsümü açıkta bırakıyor. Arzu içinde titriyorum ve soğuk hava aşırı ısınmış tenime değerken, elleri göğüslerime masaj yapıyor. İnliyorum ve şeytanımı geri öpüyorum. Okşamalar sert ve muhtaç bir hal alıyor. Sütyenimi çekiştiriyor, sonra meme uçlarımla oynuyor ve doğrudan zonklayan klitorisime elektrik gönderiyor.

"Lütfen, lütfen," diye mırıldanıyorum ve iblisim yalvarışlarımı yutarak öpücüğü derinleştiriyor. Sıcak ağız göğsüme inerken çatallı dili benimkini yalıyor. Phrixius'un otururken altımda kaslarının gerildiğini hissediyorum, dudaklarını köprücük kemiklerimde gezdiriyor ve sonra aşağıya, tam da ona ihtiyacım olan yerde.

Sıcak dudakları meme uçlarımdan birinin etrafını sararak onu ağzının derinliklerine çekiyor. Diğer göğsümü kavıyor, meme ucumu acımasızca büküyor. İnliyorum

Beni daha da geriye yatırırken iblisimin ağzı, böylece neredeyse ona doğru uzanıyorum ve Phrixius'a daha iyi erişim sağlıyorum.

Eğer sağlıklı düşünebilseydim bunu durdurabilirdim ama onlara ihtiyacım var. Kendi ellerim elbisemi çekip kaldırmaya çalışıyor ama iblisim kuyruğuyla onları tokatlayıp uzaklaştırdıktan sonra bileklerime doluyor, onları birbirine bağlıyor ve başımın üzerinde sallandırıyor.

Phrixius inleyerek diğer meme ucumu da ağzına alıyor ve ani zevk sırtımın kavislenmesiyle haykırmama neden oluyor. Arkamdan kıkırdayarak, iblisim aşağı uzanıyor ve elbisemin iki yanını kavırıyor.

"Bunu çıkarmak ister misin, küçük cadı?" diye fısıldıyor kulağıma, başımı salladığımda ürperiyorum. Meme uçlarımı yalarken bakışlarım Phrixius'unkilerle çarpışıyor ve beni çılgına çeviriyor.

"Kelimeler. Bize ne istediğini söyle. Bizi ne kadar çok istediğini söyle. İblis ve Tanrı'yı. Bunun için yalvar. Günahkar ve aziz için yalvar."

"Lütfen, lütfen dokun bana. Becer beni. İkinize de içimde ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum utanmadan. Bana yaşadığımı hatırlatmaları için onlara ihtiyacım var. Sadece onların yapabileceği şekilde her şeyi daha iyi yapmalarına ihtiyacım var.

"Aferin kızıma," diye övüyor Phrixius, elbisemin kenarıyla oynamak için karnımı yalıyor. "Bence küçük cadımızın istediğini yapmalıyız, değil mi iblis?"

"Hmm, çok tatlı bir şekilde yalvardı ve ben de onu bir sikin üzerinde görmekten hoşlanıyorum." Kıkırdadı ve aniden elbisem gitti. Onların önünde çırılçıplaktım. İblis sırtıma, tanrı önüme bastırıyor. İyi ve kötü, günahkâr ve aziz arasında sıkışıp kaldım ve bu hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

İblisimin kuyruğu ellerimi yukarıda tutarak beni hapsederken, tanrım ellerini daha da aşağı kaydırarak kalçalarım dokunuyor. Boynumun arkasını ısırırken iblisimin boynuzlarını hissediyorum. "Yalvardın, Freya. Artık geri dönüş yok. Sana verdiğimiz alacaksın. . . yıllardır sana vermek istediğim şeyi. Bu gece, senin içine gömülüp benim olanı alana kadar durmayacağım."

İstesem bile itiraz edemem. Bu istekle savaşmaktan çok yoruldum.

Kendimi ona bırakıyorum ve tanrım beni kaldırırken onun beni yakmasına izin veriyorum. "Onu havada tut. Bunu başarabilirsin, değil mi iblis?"

"Lütfen, Tanrım." İblisim beni kuyruğuyla kaldırırken , böylece bileklerimden havada sallanıyorum. Bacaklarımı tekmeliyorum ama Phrixius onları yakalayıp omuzlarına atıyor ve gözleri bir kez daha benimkilerle buluşurken tenime nazik bir öpücük konduruyor.

"Bu amcığın büyüünü tatmak istiyorum, bu yüzden iyi ol ve binlerce kişinin sunağında ibadet ettiği gibi sana ibadet etmeme izin ver."

Ben kimim ki protesto edeyim?

Ağzı amımın üzerinde istesem bile yapamazdım ve hayatımı emiyormuş gibi emiyor. Haykırıyorum ve iblisimin elleri önümde kayıyor, ağır göğüslerimi kavıyor ve sertçe sıkıyor. " bak, benim kabus terbiyecim. Sihir tanrısı onun üzerinde

diz çökmüş, amının tadına bakmak için yanıp tutuşuyor. Bize ne yaptığına bir bak."

İnleyerek kalçalarımı yuvarlıyorum, gözleri benimkilerle buluşurken amımı Phrixius'un yüzüne doğru sürüklüyorum. Aç bakışları nefesimi kesiyor ve sonra amımdan aşağı doğru uzun bir çizgi yalıyor.

"Bu dünyanın sunduğu her şeyi tattım, ama sen? Senin tadın tanrıların nektarından bile daha muhteşem," diye mırıldanıyor, sonra dilini açgözlü amımın içine sokmadan önce tekrar üzerimde gezdiriyor.

İblisim boynumu ısıyor ve tatlı, yumuşak dokunuş ile sert iddianın yan yana gelmesi beni ağlatıyor.

"İblisin seni saklamasına şaşmamalı." Amcığma karşı inliyor. "Bir tat ve dünya senin olurdu. Uyluklarının arasında bir an ve her şeyi ayaklarının altına serecekler."

Nefes nefese, ona dokunmaya çalışmak için ellerimi çekiştiriyorum ama daha yükseğe kaldırılıyorum. Bacaklarımı Phrixius'un başının etrafına daha sıkı sararak, içindeki yaşama ihtiyaç duyarak onu daha derine bastırıyorum.

Bunu görüyor ve merhametli bir tanrı gibi bana veriyor, hızlanmadan önce diliyle beni yavaşça beceriyor. Onu daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kullanıyor ve içimde büyüyor, sihirle titreşiyor gibi görünüyor. Ondan besleniyorum, beni hayata döndürürken onu içime çekiyorum.

Parmakları dağınık amımın üzerinde kayıyor ve çok fazla olana kadar klitorisimi ovuyor ve geceye serbest bırakıldığımı haykırıyorum. İkisi de beni cesaretlendiriyor, gezinen elleri kıvrımlarımı sıkıyor. Phrixius'un dili benden ayrılıyor ve parmakları içime girip orgazmım boyunca beni becerirken kıcımı daire içine almak için aşağı kayıyor.

Gözlerim kapanıyor ve dili kıcımın içine girdiğinde kendimi kaybediyorum, parmaklarına ve ağzına sürtünürken göğsümü iblisimin ellerine doğru eğiyorum. Bana bir an bile rahat vermiyorlar, arzum bir kez daha yükseliyor. Karanlığın yerini o kadar güçlü bir ateş alıyor ki içinde yanıyorum.

Büyüyor ve Phrixius üçüncü bir parmağını içime sokup dilini derinlere ittiğinde, bir çığlıkla o sıcaklığın içine düşüyorum. Tanrımın yüzüne fıskırıyorum. İnliyor, parmaklarıyla beni beceriyor.

Dilini benden çekerek parmaklarını amımdan kaydırıyor ve onları yalayarak temizliyor. "Bir tanrıyı öldürmeye yetecek kadar."

Düşüyorum, iblis beni serbest bırakıyor ve neyse ki Phrixius beni yakalıyor. Ellerime kan geri dönerken bileklerim acıyor ama kendime gelmek için bir dakikam bile yok. Aniden koparılıyorum, döndürülüyorum ve iblisimin üzerine çekiliyorum. Onun parlayan gözleriyle karşılaştığımda gözlerim açılıyor ve içlerindeki ateşi görüyorum.

Kuyruğu sırtımdan aşağı iniyor ve kırım tokatlıyor. "Bana bindiğini görmek istiyorum. Tek düşündüğüm bu, küçük cadı." Aletin kendi kendine hareket ettiğini, ateşimi aradığını hissetmeden önce aldığım tek uyarı bu. Kanalıma bulduğunda gözlerim dehşet ve hayranlıkla açılıyor ve hınzır bir sırıtışla beni üzerine bırakıp sikiğin üzerine oturtuyor.

Çığlık atıyorum. O çok büyük, çok farklı ve ben kıpırdandıkça, kaçmaya , aleti sadece büyüyor gibi görünüyor, daha derine gömülüyor, sanki olabildiğince uzağa gitmeye niyetliymiş gibi. İçimde hareket ettiğini hissetmek garip, ama iyi hissettirmedeğini söylersem yalan söylemiş olurum.

kıvrılırken nefes nefese kalıyorum. O şeytani gözlerle izlerken elleri beni teşvik ediyor. "Mükemmellik," diye övüyor. "Beni nasıl aldığına bak, küçük cadı. Sen benim için yaratıldın, karanlık için yaratıldın, farklı olmak için yaratıldın." Ayağa kalkıyorum ama beni tekrar aşağı çekiyor, beceriyor.

İçime girerken sikiğin sivri uçları sinirlerimin üzerinde sürükleniyor gibi görünüyor, acı ve zevk beni onun için çığlık attırıyor.

Kötü olabilir ama içimde çok iyi hissediyorum.

Bir keresinde bana canavarların dokunuşunu arzuladığımı söylemişti ve haklı olduğunu biliyorum. Ucubeleri istiyorum. Garip olanı istiyorum. Hepsini istiyorum.

Onu istiyorum.

Kuyruğu aşağı kayıyor, yanaklarımı ayırıyor ve ben onun için çığlık atana kadar kık deliğimi ovuyor.

Anormal siki bir dal gibi derinlere, rahim ağzıma kadar kayıyor, beni kaldırıp üzerine bırakırken içimi tıka basa dolduruyor. Kuyruğu kalçamın etrafında ve yukarı kayıyor ve Phrixius'un yumuşaklığına rağmen, iblisim onu göğüslerime vuruyor ve beni onunla kırbaçlıyor.

Nefesim kesiliyor ve ben ona yapışıp damlarken o tekrar yapıyor.

"Acıyı seviyorsun, değil mi? İzlerimi taşımak istiyorsun. Seni döllerimle doldururken parçalamamı istiyorsun." Kuyruğu tekrar göğüslerime çarpıyor, meme uçlarıma vuruyor. Kuvvetin etkisiyle kırmızı yaralar oluşurken haykırıyorum. "İtiraf et, kollarımda uyurken düşündüğün şey bu. Ne zaman gidip bir başkasıyla sevişsen, beni izlerken, içinde benim olduğumu hayal ediyordun. Bu seni azdırdı, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum eğilip kuyruğunun ucunu ağzıma alırken. Gözleri kısılıyor ve kuyruğunu çekip kurtarıyor ve hızlıca göğsümde gezdiriyor. Kocaman kırmızı yaralar oluşuyor, ona daha hızlı binerken bile acıdan çığlık atıyorum.

"Daha fazla," diyorum nefes nefese.

"Senin için her şeyi yaparım, benim küçük cadım." Göğsüme tokat atarken sırtıyor ve ben de kırmızı izlere bakıp parmaklarımı üzerlerinde gezdirirken inliyorum. Bu acı beni onun sikinin üzerinde acı noktasına kadar sıkılaştırıyor.

Kuyruğu aşağı kayıyor ve tekrar göt deliğimin üzerinde geziniyor. "Hayatımın her günü sana sahip olmayı hayal ettim, ama hiçbir şey seni üstümde, benim için damlarken görmekle kıyaslanamaz. Çok uzun süre bekledim, küçük cadı. Hepinize ihtiyacım var."

Kuyruğunu kıcımın içine sokup, olabildiğince derine sokmaya çalışırken gözlerim parlıyor. Anormal sikine eklenen gerginlik beni çığlık attırıyor ve hareket ettiğimi zar zor hatırlıyorum, ama ani bir orgazm içimden geçerken çaresizce ona biniyorum. Beni daha yükseğe zorluyor, daha sert beceriyor ve içimdeki ateş azalmıyor.

Sadece büyür.

Boynuzlarını kavıyorum ve tutuşumu sıkılaştırıp onları hem kuyruğunu hem de sikini sismek için kullandığımda inliyorum.

" bu, küçük cadı. Bana bin, bu iblisi senin yap. Geceyi ve alevleri sahiplen." İnliyor, yaralarımı yalarken beni teşvik ediyor.

Çatallı dilini göğsümde gezdiriyor ve ben onu sıkarken canımı acıtıyor. Ona doğru eğilerek boynuzlarını okşuyorum, hassas olduklarını biliyorum. Homurdanıyor, içime daha derinden giriyor, kuyruğu içimde daha fazla bastırırken beni almaya zorluyor.

"Benimsin, sen benimsin." Isırmadan önce göğsüme doğru pantolonunu indiriyor. "Benimsin," diye kükrerken tenime öyle sert vuruyor ki canımı yakıyor.

Arkama yaslanıp onu zevkten kıvranırken izlerken inliyorum.

Beni dölleriyse doldururken içimde ateş yanıyor, teni altımda kırmızıya dönüyor. Bu manzara beni tekrar uçurumun kenarına yuvarladı,

onu takip ederek serbest bıraktım.

Yere yığılıyorum, vücudundan sıyrılıp yanına sırt üstü uzanıyorum, ter içindeyim ama kafam o kadar iyi ki ellerim üzerime inene kadar kıkırdıyorum. Phrixius bana sırttırırken gözlerim açılıyor.

"İşinin bittiğini düşünmedin, değil mi? Günahkârı , şimdi de azizi yakaladın."

Phrixius vücudumu öpüyor, iblisimin yaralarını yalıyor. Aradaki fark beni haykırmaya itiyor. Sertlikten sonra gelen acı, zevk ve yumuşaklık kafamı karıştırıyor ama yine de çok muhtacım. Sahip oldukları her şeye ihtiyacım var. Sanki nefes almak için onların özlerini boşaltmam gerekiyor.

"Tadın ham sihir gibi Freya," diye mırıldanıyor vücudumda yukarı doğru kayarken, bacaklarımı beline dolayana kadar kalçalarımı kaldırıyor.

Gözlerim açılıyor ve içime giriyor, kocaman, sert siki dolduruyor. Ağzı benimkiyle bir öpücük telaşında buluşurken kalçalarını yuvarlıyor. Dilindeki saf büyüü tadararak inliyorum. Ellerimi kaldırarak omuzlarını kavıyorum, iblisim tarafından sikilmiş olmasına rağmen onun itişlerine kendi ellerimle karşılık veriyorum. Ateş daha sıcak yanıyor ve onun gücünü yutuyorum, kalçaları hızlandıkça ondan besleniyorum.

Nefes almak için ara vermek zorunda kalıyorum ve bana bir şeyler yapan ukala bir sırtışıla arkasına yaslanıyor.

Büyü tanrısından ne beklediğimi bilmiyorum ama bunun normal olduğunu varsaymamam gerektiğini bilmeliydim.

Bir şey klitorisimi sıkıştırınca çığlık atıyorum. Dişler hassas etime saplanıyor. Ani acı yakıcı bir zevke dönüşüyor ve bedenlerimizin arasına baktığımda orada parlayan bir kıskaç görüyorum. "Tanrım," diye hatırlatıyor bana. "Bütün gece senin vücudunla oynayabilirim, cadı. Zevkini arttırmak ve uzatmak için istediğim her şeyi yaratabilirim ve bunu yapmaya niyetliyim."

"," diye mırıldanıyor iblisim.

"Hayır, bu gösteriş." Tek kelime bile etmeden, meme uçlarımda iki kelepçe daha beliriyor ve çığlıklarım duvarlarda yankılanıyor ve sonra parlayan bir zincir vücudumdan aşağı kayıyor, klitorisimdekine bağlanmadan önce onlara takılıyor ve gergin bir şekilde çekiliyor. Phrixius'un kalçalarını her sallayışında daha da sıkılaşıyor. Acı o kadar aşırı ki, gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissediyorum, yine de ağzım daha fazlası için yalvarıyor, tanrımın o ukala sırtışıyla beni izlerken içtiği övgüleri söylüyor.

Zincir gittikçe sıkılaşıyor, ta ki acı beni bir kez daha uçurumun kenarına itene kadar. Bayılacak mıyım yoksa boşalacak mıyım bilmiyorum ama

Vücudu benim için karar veriyor, sikini o kadar sert sıkıyor ki, ben etrafına fişkırırken inliyor. Boşalmam o kadar güçlü ki, altında kıvranıyorum. Kalçalarını yavaşlatıp beni beceriyor ama bu çok fazla.

Ona bir sihirle vuruyorum ve ben takla atıp sürünerek uzaklaşmaya çalışırken o da bedenimden kayıyor -beni yok etmeye ve kendisinin yapmaya niyetli bir avcıdan kaçmaya çalışan bir av.

Eller beni geri sürüklediğinde çığlık atıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun, cadı?" Phrixius beni tekrar sikine gömüp ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırırken soruyor, o parlayan zincirler klitorisimi ve meme uçlarımı çekiştirirken içime giriyor.

Tekrar patladığımda çığlık atıyorum.

Arkamdan gürlüyor, beni coşkuya sürüklüyor ve sonunda bayılana kadar beslendiğim sihirli spermiyle beni dolduruyor.

BÖLÜM 22

I Aslında bayılmıştım.

Kendime geldiğimde ikisi de beni tutuyordu, amım dölle yapış yapış olmuştu ama o kadar iyiydi ki, beni başka bir canavar için mahvettiklerini biliyorum. Temizlenmeme yardım ettiler ve bana su verdiler. Phrixius iyileşmeye çalışıyor

ama iblisimin gidecek şekilde onları saklamaya karar verdim.

Hem iblisle hem de Phrixius'la seks yapmayı gerçekten istememiştim - tamam, belki de istemiştim. Yine de planlı değildi. Sonrasında işlerin garipleşmesini bekliyorum, ama eğer bir şey olursa, iblisimi ve tanrıyı birbirine yaklaştırmış gibi görünüyor. Henüz kavga etmediler, bu da bir şeydir. Yine de beni zombiden uzak tutuyorlar ve bunu takdir ediyorum. Hatırladıkça ürperiyorum. Bunu tekrar hissetmek istemiyorum. Ayrıca olanları tartışamayacak kadar çiğ hissediyorum ve onlar da bunu anlıyor gibi görünüyor.

Verdiğim tepkiden ya da ikisini de kabul ettiğim gerçeğinden utanmayı reddediyorum. Seks doğaldır ve hepimiz bundan zevk aldık. Pişman olmayacağım. Şansım olsa yine yapardım. İblis ve Tanrı'nın beni her zamanki bağlantılarım için mahvettiğine dair hiçbir endişem yok. Canavar ne kadar tuhaf olursa olsun, hiçbiri bu gece nasıl becerildiğimle kıyaslanamaz.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek, ağrıyan amımın hissine değil şimdiki zamana odaklanmaya çalışıyorum ama her zamanki gibi iblisim biliyor ve göz kırıyor. Neyse ki Phrixius'a odaklanıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Tanrı zombinin önünde oturmuş, parmaklıkların arasından ona dokunuyor. Büyünün izini sürmeye çalışırken gözleri kapalı. Kalıntılar eski ve kalıcı olduğu, taze ve temiz olmadığı için biraz zaman alabileceğini söyledi. Bu

Onun benim gibi tepki vermemesi garip ama belki de büyü tanrısı olduğu içindir.

En azından onu izlerken kendime böyle söylüyorum.

Gözleri açıldı ve bize döndü, gözleri hâlâ parlıyordu. "İz bende. Elimi tutun."

İblis, "Erkeklerle işim olmaz, üzgünüm," diye cevap verir.

İçimi çekerek iblisimi yakalıyorum ve Phrixius'un uzattığı elini tutarak onu kenara çekiyorum.

"Ne olacak-" diye bağıriyorum koparıp alınırken.

Bu iblisin beni ışınladığı zamanki gibi değil. Sanki sihir etrafımızı sarıyor ve bizi zaman ve mekândan koparıyor ve sonra aniden tekrar yere iniyoruz, hala birbirimize sarılıyoruz ama tamamen farklı bir yerdeyiz.

Gece mi

oldu?

Nasıl?

Gökyüzü karanlık - hayır, gece değil, dehşetle fark ediyorum. Karanlık, yangınlardan çıkan duman. Alevler binaların duvarlarını yalıyor.

Önümüzde uzanan bir köy ile küçük çimenli bir tepenin üzerinde duruyoruz. Nerede olduğumuzu bilmiyorum ama köy çok eski görünüyor. Yapılar sazdan çatılar ve kil duvarlardan oluşuyor ve ateş hepsini yakıyor. Yine de çığlık yok, kaçış ya da panik belirtisi yok ve sadece küçük bir köy olmasına rağmen, birilerinin olması gerektiğini biliyorum.

"Herkes nerede?" Fısıldıyorum, içimde kötü bir his oluşuyor.

"Kimseyi hissetmiyorum," diye mırıldanıyor iblisim, ben ileri doğru adım atarken elimi tutuyor. "Dikkatli ol Freya. Ne avladığımızı unutma. Hâlâ burada olabilirler."

"Değiller. Gittiler ve izler gittikçe soğuyor." Phrixius iç geçiriyor ve uzaklaşıyor. Sessiz, yanan köye adım atarak onu takip ediyoruz. Donmuş gibi hissediyorum. Yerde bir oyuncak var ve tahta oyuncaklar düşürüldükleri yerde unutulmuş halde yatıyor.

Giysiler hala evlerin arasına gerilmiş iplerde uçuşuyor ve kuyunun yanındaki kovalar devrilmiş ve su sızdırıyor, ancak ceset yok ... insan yok.

Umarım büyücü gelmeden önce kaçmayı başarmışlardır.

İblis klik sesi çıkarıyor ve alevler kayboluyor, geriye dumanı tüten küller ve kömürleşmiş ev kalıntıları kalıyor. Duman hala havayı dolduruyor ve görmek için dumanı uzaklaştırıyorum, gözlerim yanıyor.

"Dur." Phrixius bizi durduruyor, kolunu önüne açıyor ve dönerek görüşümü engelliyor. "Bakma, Freya."

Gözlerimi kırıştıtırıp dumanı temizlemeye çalışıyorum. "Ne?" Arkasındaki duman dağılıyor ve gözlerimi kapatmaya çalışıyor ama ne yaptığını görerek yanından geçip gidiyorum.

Köyün ortasında gördüğüm manzara karşısında kalbim duracak gibi oluyor, içimi bir korku kaplıyor.

. Kaçamadılar. Hepsi öldü.

Dehşet içinde soluk soluğa kalıyorum, sahneyi ürkütücü bir bulmaca gibi bir araya getirip anlamlandırmaya çalışırken tökezleyerek geri çekiliyorum.

Köyün ortasında kalan ağaç, bükülmüş dallarına yayılmış cesetlerle korkunç bir manzara oluşturuyor. Yaşları yaşlıdan gence kadar değişiyor ve hatta dallardan birine sarılmış bir bebek görüyorum, uyuyor gibi görünüyor ama göğsünü kan kaplamış ve ağzı gevşemiş.

Hepsi öldü. Öldürüldüler ve bulunmaları için bu şekilde asıldılar.

Dönerken kusuyorum, çimlerin üzerine kusuyorum. Gözlerimden yaşlar süzülürken bir el sırtımı ovuyor. "Bunu kim yapabilir? Neden?"

"Kötülük," diyor Phrixius. "Saf kötülük. Ölmeleri gerekmiyordu ama o kişi ölmelerini istedi. Köylerini yok ettikten sonra gitmelerine izin vermek yerine, onları bir uyarı olarak öldürmeyi seçtiler."

"Kime?" Ağzımı silerek soruyorum.

"Bizim için," diye mırıldanıyor Phrixius, gözleri ağaca kilitlenmiş. "Bu köy karanlık savaşların son savaşının gerçekleştiği yer. Ataları tarafından inşa edildi ve bu ağaç son büyücü öldürüldükten sonra büyü ile dikildi. Yaşamın, yeniden doğuşun bir işaretiydi. Bu bir uyarıdır." Dönüyor ve köyün içinde ilerliyor.

Ağaçtan ve ciğerlerimi dolduran ölüm kokusundan uzaklaşmak için peşinden sendeleyerek gidiyorum. Yolunu biliyor gibi görünüyor ve kendimizi köyün arkasında, eski bir mezarlığın bulunduğu yerde buluyoruz.

Şimdi, tüm mezarlar devrildi.

"Bir suç daha işlediler," diye fısıldıyor. "Ağacı yaktıktan, öldürdükten ve saygısızlık ettikten sonra, kaybettikleri sevdiklerini orduları için çaldılar - sunabilecekleri son saygısızlık. Bunu her kim yaptıysa, karanlık savaşların hikâyelerini bilecek ve bu konuda öfkelenecek kadar güçlü ve yaşlı." Bize bakıyor, endişeli görünüyor. "Ölümün tüm topraklara yayıldığı karanlık geceleri geri getirmeye çalışıyorlar. Güçlerini ve bölgelerini geri almaya çalışıyorlar ve çaldıkları maskeyle bunu yapabilirler. Bu maske

geçmişten gelen büyücülerin ruhları. Onları kanalize ediyorlar ve güçlerini birleştiriyorlar. Bu artık tek bir kişi değil. Bu bir ordu. Karanlık savaşlar yeniden başladı ve hepimiz ölene ya da köleleştirilene kadar durmayacaklar."

Köylüleri bu şekilde bırakamayız.

Olanları değiştiremem ve bunun benim hatam olmadığını biliyorum, ancak muazzam bir suçluluk duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ya onları durdurabilseydik? Geçmiş değiştiremem ama bugünü değiştirebilirim.

İblisimin yalvarışlarına aldırmadan ağaca tırmanıyorum ve bebeği dalından dikkatlice kaldırıp iblisimin benim için büyülediği hasırın üzerine nazikçe bırakıyorum. Sonra ağaca geri tırmanıyorum ve her bir yüzü ezberlediğimden emin oluyorum. Aklımdan çıkmayacaklarını biliyorum ama çıkmalarını istiyorum. Bu küçük bir kız, saçları örgülü. Göğsüne bir dal saplanmış. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde onu çekip kurtarıyorum ve kollarıma düşerken yakalıyorum. Homurdanarak onu kaldırıyorum ve aşağı inip bebeğin yanına yatırıyorum.

Phrixius ve iblisim sessizce bana yardım ediyor, benden daha yükseğe tırmanıyor ve daha büyük bedenleri alıyorlar. Onlar büyü kullanmıyor, ben de kullanmıyorum. Bu insanlar üzerinde yeterince büyü kullanıldı. Hayatta katlandıkları şeylerden sonra saygı ve sevgiyi hak ediyorlar. Ölerken onları kirletmeyeceğim.

Hepsi dışarı çıktığında, Phrixius'a dönüyorum. "Onları gömmeliyiz."

"Yapamayız," diyor onlara hüznle bakarak. "İstiyorum ama onları öldürmek için kullanılan kara büyü'nün kalıntıları içlerinde hissedebiliyorum. Eğer onları gömersek, yıllar sonra bile bedenlerini mezardan geri çağırabilir. Onları onurlandırmak ve ölümlerinde huzurlu olmalarını sağlamak için yakmalıyız ki bunu yapamasın."

"Bundan nefret ediyorum. Gömülmeyi hak ediyorlar," diye çıkışıyorum, "evlerini çalan alevlerin içinde yanmayı değil."

"Bırak beni," diye sesleniyor iblisim, elimi tutarak. "Çabucak yapacağım. Hiçbir şey hissetmeyecekler, benim küçük cadım ve bu onların ruhlarını ve huzurlarını koruyacak. İzin ver sana yardım edeyim."

Başımı sallayarak ona dönüyorum. Elini tutuyorum ve ileriye doğru adım atıyoruz. Bir kez olsun ciddiyetini bozmadı, hatta olanlardan dolayı kızgın ve tiksiniş görünüyordu.

Şeytanlar kötülüğün yaratıklarıdır, ama bu kadar kötü değiller.

Bir klik sesiyle elinde alevler beliriyor ve onları cesetlerin üzerine üflüyor. Orada duruyoruz, ısı cesetleri emerken bizi yalıyor ve sihirli alevler onları hızla yutarak mümkün olduğunca saygılı hale getiriyor.

Alevler çekilip söndüğünde geriye kalan tek şey yanmış toprak olacak ve biliyorum ki sonsuza kadar öyle kalacak, burada olanların izi kalacak. Güzel.

"Huzur içindeler," diye mırıldanıyor Phrixius.

Başımı sallıyorum ve onlar köyün etrafında dolaşıp başkalarını ararken ben ağaca dönüyorum, kanlı dalların önünde duruyorum.

Biri bunu nasıl yapabilir?

Biri nasıl olur da eski bir kin yüzünden masumları öldürebilir? Bu insanlar hiçbir şey yapmadı. Atalarının yaptıkları yüzünden öldürüldüler. Bu nasıl adil olabilir?

Ölü çağırانların doğar doğmaz öldürölmesi gerektiğine katılmıyor olabilirim, ancak bazılarının neden böyle düşündüğünü anlamaya başlıyorum. Eğer bir tanesi bu kadar ölüm ve yıkım yapabiliyorsa, onlardan oluşan bir ordu ne yapabilir ki?

Phrixius yanımda beliriyor ama ağaca bakamıyorum, içimde öfkeye benzer bir şey tutuşuyor. Tanrılar bunun olmasına izin verdi.

Tanrılar.

"Diğer tanrılara söylemen gerekmez mi?" Hâlâ ağaca bakarak mırıldanıyorum. "Henüz değil, emin olana kadar değil," diye cevap veriyor ve ben ona bakıyorum

Yanağımı okşarken kafam karıştı. "Bunu yaparsan seni tehlikeye atmış olurum. Buna izin vermeyeceğim. Bana güven, Freya, bunu halledeceğim."

"Bu ne anlama geliyor?" Parlayan gözlerine bakarak fısıldıyorum. Tek söylediği "Güven bana," oluyor ve iblisim geri dönerken başımı sallıyorum.

"Başka bir şey kalmadı." "O

zaman terk edelim."

Tekrar başımı sallıyorum ve Phrixius bizi dehşetten uzaklaştırıyor, ama yemin ederim beni eve kadar takip ediyor.

Yemin ederim ki hâlâ dumanın ve kanın tadını alabiliyorum ve bundan asla kurtulamayacağımı biliyorum.

Ben de o toprak gibi değiştim ve yaralandım.

BÖLÜM 23

S Haklı, diğer tanrılara söylemeliyim ama Dünya'ya gelip büyücünün peşine düşecekler ve onu bulacaklar. Nedenlerim ya da umutlarım umurlarında olmayacak.

Onu katledecekler.

Bunun olmasına izin veremem. Bencilce ama onu korumak zorundayım. Bu büyücüyü tek başıma avlayabileceğimi biliyorum ve bunu tanrıların dikkatini çekmeden önce çabucak yapacağım. Hiç şüphe yok ki Mors zaten bir şeylerin ters gittiğini seziyor. Freya'yı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Gözlerim ona takılıyor. Ayakta duruyor, sessiz ve kaybolmuş gibi görünüyor. Gördükleri karşısında üzgün ve dehşete düşmüş. Bu beni mutlu etmemeli ama ediyor. Bana bunu neden yaptığımı gösteriyor. O kötü değil. O karanlık değil, öyle değil. Önemsiyor ve bu gece bunu gösterdi. Karanlık onu daha önce ele geçirdiğinde bile, onu yakaladı ve bana seslendi. Sesindeki paniği hâlâ hatırlıyorum. Onu geri getirmek için burada olduğum için mutluyum, ama çok yakındı.

Daha dikkatli olmalıyız çünkü bu kişiye ne kadar yaklaşırsak güçleri o kadar tepki verecektir. Yol boyunca onu kaybedemeyiz.

Dönüyor ve yatağına doğru yürüyor, kendini sarmadan önce içine düşüyor. Birkaç dakika sonra yumuşak hıçkırıklarını duyuyorum ve kalbim onun için kırılıyor ama iblisin gözleriyle karşılaştığımda bunu hissetmesine izin veriyorum.

"Onu güvende tutmalıyız."

"O zaman bırak gitsinler, bırak öldürsünler. Onu riske atmayacağım," diye .

Keşke ben de onun gibi onun için dünyanın geri kalanından vazgeçebilseydim. fark bu. Bu iblis onun için bu dünyadan vazgeçebilir,

umursamazca yakıyor, ama yapamam. Yapabileceğim en iyi şey onu korumaya çalışmak.

Gözlerim onu tekrar bulduğunda, elimde olmadan daha da yaklaşıyorum, bir şey zihnimi dürtüyor.

"Phrixius?" diye tersledi iblis.

Büyüm çılgık atıyor ve elimi onun üzerine koyduğumda nefesim kesiliyor, rüyanın içine atılıyorum - hayır, bir kabus onu ele geçiriyor. Sanki daha önce yaşamışız gibi gerçek ve kaderin bir dokunuşuyla cınlıyor.

"Şimdi, küçük cadı," diye sesleniyor karanlık ses, boğuk tınısı beni titretiyor.

Bir tanrıya göre, bu kadar uzun süre tuzağımda tutulduğu için gerçekten sabırlı bir adam. Tuzağı kurduğumda ve çağırma büyüü yaptığında bunu beklemiyordum ama gidecek başka yerim yoktu. İçimdeki büyü karanlık bir şeyi çağırıyordu ve yardıma ihtiyacım var yoksa meclisimin, sarayımın ve bildiğimiz dünyanın çöküşü olacak.

Bağdaş kurarak otururken, "Bir kez daha baştan alalım," diye ısrar ediyor.

Birkaç gün önce ortadan kayboldu ve paniğe kapıldım, ama geri döndü, bu da şu soruyu akla getiriyor - eğer gidebiliyorsa, o zaman neden gitmedi?

"Sana söylemiştim," diyorum adımlarken. "Onu nasıl çağırdığımı bilmiyorum, büyümüzden beslenen iblis de bilmiyor. Sen gittiğinde, meclisimi ondan kurtarmaya çalışıyordum. Onlara gösterebilirim, iblisi kovabileceğimi ve iyi olacağımızı düşündüm, ama çok daha kötü bir şey çağırdım." Ona bakıyorum. "Yanlış bir şey çağırdım, karanlık ve ölü bir şey. Lütfen Phrixius, lütfen bana yardım et."

Bahsettiğim iblisin gölgelerden itildiğini hissediyorum, sanki böyle bir kötülük ortaya çıktığında dünya duruyormuş gibi. İblisin sıcaklığı sırtımla buluştuğunda içimi soğuk bir ürperti kaplıyor. O zaman tanrı ayağa kalkıyor, iblisin gözleriyle -hayatım boyunca peşimi bırakmayan iblisin gözleriyle- karşılaştığında öfkeden kaşları çatılıyor.

"O yapamaz ama ben yapabilirim. Sana söyledim küçük cadı, sadece sinir bozucu küçük bir anlaşma yap ve ben seninim," diye mırıldanıyor kulağıma. Sesi yumuşak ve rahatlatıcı, beni ona doğru sallıyor. On sekiz yaşına bastığımdan beri bana pazarladığı ve asla kabul edemeyeceğim pazarlığa boyun eğmek istiyorum ama bir an için duraksıyorum.

"Hayır," diye tersliyor Phrixius, öfkesi beni iblisin etrafımda ördüğü büyüden koparıyor ve kıkırdayan iblise öfkeli bir bakış atan Phrixius büyü çemberinden çıkıp elbisesini düzeltiyor ve önümde durana kadar durmuyor.

Güçleri içimde dalgalanıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Sana yardım edeceğim. Ne de olsa beni sen çağırdın ve tuzığa düşürdün," diye karşı çıkar. İblis, "Bir tanrı böyle karanlık ve şeytani şeyleri nereden bilebilir ki?" diye karşılık verir.

"Alçak bir yer sürüngeninden daha fazlası," diye yanıtlıyor tanrı, güçlerinden başım ağrıyor.

Karanlık, şeytani, soğuk ve ölü bir şey bileğimi kavrayıp beni aşağı çekiyor ve bir çılgılık atarak iblise ve tanrıya uzanıyorum ama artık çok geç.

Çağırdığım şey beni mağaramdan çıkarıp avucunun içine aldı.

İkimizi de rüyadan çekip çıkarıyorum. Nefes nefese, sarsılarak ayağa kalkıyor, gözleri kocaman. "O da neydi?" diye soruyor.

"Bu sihirdi. Geçmişin gelecekle karışmasıydı - bir kehanet, bir uyarı ... senin de ja vu'n gibi," diye mırıldanıyorum gözlerinin içine bakarak. Eğer bu rüya onu sanıyeler içinde ele geçirdiyse, o zaman onu bekliyordu demektir.

"Bu yerin etrafına bazı savunmalar yerleştirmeliyiz." Ayağa kalkıp iblise dönüyorum. "Çağırdığı yaratık onun için geliyor. Bana yardım et."

Mağara girişine doğru ilerliyoruz, ikimiz de onu en iyi nasıl koruyacağımızı tartışıyoruz. "Bir bariyer oluşturmak için sihrimi kullanabilirim. Diğer tanrıları bile dışarıda tutar." Bu daha önce yapmam gereken bir şeydi. "Yine de sana nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Kanımı eklersek, girmeme izin vermesi gerekir. Her iki durumda da Freya'ya bağlıyım, bu yüzden beni tanıyabilir," diye cevap veriyor. Ellerimi kaldırarak koruyucu kalkanı yerleştirmeye başladım. Benden bile eski kadim bir büyüden doğuyor ama bunu yaparken bir şey duyularımı gıdıklıyor ve donup kalmama neden oluyor.

Bir şey havayı karıştırıyor, karanlık, kadim ve güçlü bir şey. İkimiz de dehşet içinde döndük.

Freya yatağının önünde kollarını kendine dolamış bir şekilde durmaktadır. İkimiz de dönerken başını eğiyor. "Ne?" diye soruyor endişeyle.

Aniden, uzun, gece yarısı siyahı bir el yatağın altından uzanır, ayak bileğini sarar ve onu aşağı çeker. Kadın çılgılık atıyor ve sürüklenmeden önce yeri tırmalıyor.

Sıçrayıp yarattığı durdurmak için büyülerimi savuruyorum ama artık çok geç. Artık onu hissetmiyorum. İblisle birlikte yatağı çeviriyorum ve ikimiz de donup kalıyoruz, gözlerimiz kocaman.

Orada, hâlâ parlayan, iyileşmekte olan bir yara izi gibi, kapalı bir geçit var. Yaratığın gelip Freya'yı çalmak için kullandığı şey bu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

I Bir çığlıkla sert bir şeye çarpıyorum, çarpmanın etkisiyle sarsılıyorum ve ciğerlerimdeki hava boşalırken sesim kesiliyor. Büyü doluyor ve önüme düşen yaratığa doğru fırlatıyorum. Yaratığın üzerinde oluşturduğu geçit tavan kapanıyor. Fırlatıldığı gibi ayağa kalkıyorum ve geçide sıçrayarak geri dönmeye çalışıyorum. Eğer onu çağırmadıysam, tekrar açamam, o yüzden buna ihtiyacım var.

Kocaman ve sert bir şey çarptı bana, yaratık.

Beni yakalıyor ve tekrar kayalık zemine çarptığımda çığlık atmama neden oluyor. Beni kısıtırken taşların elbisemi ve derimi kestiğini hissediyorum ve kaçışımın elimden alınışını, geçidin kapanışını izlemek zorunda kalıyorum.

Beni çok kolay bir şekilde çalan yaratıkla kapana kısıldım.

Gözleri kıpkırmızı parlıyor ve canavar o kadar büyük ki, ben burada yatıp bir büyü yaparken zayıfımışım gibi davranarak üstümdeki tüm alanı kaplıyor.

"Lütfen beni yemeyin," diye ağlıyorum, ellerimle yüzümü siper ederek.

"Seni yemek mi?" diye cevap veriyor karanlık ses, etrafımı sarıyor ve pençeli eller kalçalarımı kavrarken bir ağ gibi geriliyor. "Sanırım yiyeceğim."

Yaratığın altına itildiğimde çığlık atıyorum ve büyüü fırlatıyorum. Büyü ona isabet ettiğinde kükrüyor ve geniş gözlerle, büyüünün bir çizik bile olmadan derisine emilmesini izliyorum.

Sihrimi emdi.

Bunu yapamamalı. Sadece ben kendi büyülerimi emebilirim. Bunun onu saatlerce bayılması gerekirdi. "Nasıl?" Fısıldıyorum.

"Ben senin bir parçanım." Beni kokluyor. "Benimki gibi kokuyorsun."

"Hayır, kötü yaratık." Kasıklarımı koklarken kafasına şaplak atıyorum. Hırladığında ciyaklıyorum ama sonra kafasını kasıklarına gömmeye çalıştığında onu tokatlıyorum.

Tekrar kasıklarına. "Hayır," diyorum yüzünü işaret ederek. Muhtemelen aptalca bir seçim ama bana fazla seçenek bırakılmıyor. "Ne demek benim bir parçamsın?"

Dürüst olmak gerekirse, beni henüz yemedi ve ancak bu kadar uzun süre korkabilirim. Beni yanlış anlamayın, hâlâ korkuyorum ama giderek daha cesur oluyorum. Ayrıca, bu yarattığı ne zaman bir şey olarak düşünmeyi bırakıp bir erkeğe dönüştürdüğümü bilmiyorum, ama bacağıma bastıran uzantı kesinlikle onun bir erkek olduğunu ve bulunduğu yerden çok mutlu olduğunu gösteriyor.

Harika, sapık bir yaratık. Gerçekten sorunlarım var. Cinsel sapkınlıklarım şeytani bir yarattığı bile sikkem için ateşli hale getirdi. İblisim haklıydı.

Beni izliyor ve tehditkâr, ürkütücü görünüşünü görmezden gelirim, neredeyse ... canavarca bir şekilde yakışıklı, devasa olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Benim için neden önemlisin?" diye soruyor, başını eğerek. "Neden seni her zaman hissediyorum? Neden seni hissedebiliyorum? Neden sensiz acı çekiyorum?"

O konuşurken gözlerim açılıyor. "Evet, kötü bir büyü yaptım. Düzeltebilirim ve seni geri koyabilirim."

"Neden geri dönmek isteyeyim ki?" diye mırıldanıyor, gözlerimi kocaman açtığımda üzerime uzanıp bedenimden aşağı kayıyor. "Hayır, geri dönmek istemiyorum. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Sen benimsin."

"Sanırım iblisim ve tanrımın söyleyecek bir şeyleri var-hey!" Elbisemi üstümden yırtarken ona tekme atarak bağırıyorum. Midem panik içinde çalkalanıyor ama o bacağıma yakalayıp yere yapıştırıyor. Parlayan kırmızı gözleri, bir dantel parçasının zar zor örttüğü amıma takılıyor.

"Sakın buna cüret etme!" .

İç çamaşırlarımı da aynı kolaylıkla yırtıyor ve onları ağzına tıkmadan önce kokluyor. Onları yerken sessiz bir dehşet içinde izliyorum.

"Az önce iç çamaşırlarımı mı yedin?" Tersliyorum. "Pahalıydılar-" "Tadı senin gibiydi," diye mırıldanıyor, havayı kokluyor. "Bir şey kokuyor lezzetli."

"Hayır, kötü. Yapma." İnlememi durdurmak için gerçekten çok uğraşıyorum ama başını eğiyor ve amımı yalıyor. Dili sert ve üzerinde iyi hissettirse bile neredeyse acı veren bir tür sivri uç var.

Hayır. Kahretsin. Ne oluyor lan?

"Lütfen." Onu tekrar tekmelemeye, bacaklarımı kapatmaya, herhangi bir şey yapmaya çalışıyorum ama o çok büyük ve güçlü. Kendini bana yaslıyor, yanaklarım utanç ve arzuyla ısınırken kalçalarımın arasından nefes alıyor.

Gerçekten berbat durumdayım.

"İşte burada. Çok lezzetli kokuyor. Bu yüzden mi seni yememi teklif ettin?" diye mırıldanıyor ve cevabımı beklemeden dilini amımda gezdirip deliğimde duruyor. "Bu da ne?" Onun beceriksiz masumiyeti sıcak olmamalı. Dehşete düşmeliyim.

Donup kalıyorum, kelimeler kekeliyor. "," diye fısıldıyorum. "Vajina." Kelimeyi test ediyor. "Ne için?"

"Eee, yani Tamam," diye kekelıyorum o beni izleyip beklerken. "Biliyor musun? Hayır, bu konuşmayı yapmayacağım. Bırak beni." Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Sihrimi ona fırlatıyorum ama sadece derisini emiyor. Bir insan kadar zayıf ve işe yaramazım ve onun merhametine kalmış durumdayım. Bu hoşuna gitmiş gibi görünüyor, dili içimde kayarak keşfe çıkarken dişlerini bir gülümsemeyle ortaya çıkarıyor.

İçime o kadar derin sokuyor ki, rahmime çarptığını hissediyorum. Çığlığım havayı yırtıyor ve acı değil zevk çığlığı olduğu için utanıyorum. Dili o kadar kalın ki, bir horoz gibi, sivri uçları bir masaj aleti gibi duvarlarıma baskı yapıyor.

Nasıl oldu da kaçırılmaktan, daha bir hafta önce doğmuş bir yaratık tarafından dilimle becerilmeye geçtim?

"Dur," diyorum. "Kes şunu." Sesimi sertleştirmeye çalışıyorum ama dilini çıkarıp yutkunurken beni tamamen görmezden geliyor.

"Tadı çok lezzetli." Kalçalarımın arasına iniyor, ani ağırlık homurdanmama neden oluyor ve sonra dilini tekrar içime sokuyor.

İnleyerek, korku dolu dokunuşunun içimde yarattığı arzuyla savaşımaya çalışıyorum, ama kanalımın her santimini tadarken ve sonra dilini dışarı ve aşağı kaydırırken yapamıyorum. Kıcıma sokarken çığlık bile . Keskin acı bir an için bayılmama neden oluyor.

Kendime geldiğimde, dili tekrar amıma girmişti, tepkisiz olduğumu umursamadan. Gerçekten savaşımaya çalışıyorum, ama dili klitorisimin üzerinde kayarken, arzu içimde spazmlar geçiriyor. Utanç verici derecede sert boşalırken duvarlarım sıkıştı.

Kıpırdamadan duruyor, bir saniye sonra daha da alçalarak kanalımdan kayan kremimi yalıyor. "Nedir bu?"

"Serbest bırak," diyorum, utanç sesimi dolduruyor. "Beni sen ."

"Tekrar yap," diye emrediyor. "Daha fazlasını istiyorum." Döllerimin her damlasını yalıyor.

"Yapamam, lütfen." Kıvrandım, altımdaki taşa vurdum.

"Yine!" diye kükrüyor, boşaldığımda yaptığı gibi klitorisime diliyle vuruyor. Acıtıyor ama umurunda değil. Ben boşalana kadar dili klitorisimin üzerinde geziniyor, bir kez daha çığlık atıyor. Gücün etkisiyle bağırıyorum ve o da inliyor, ben yere yığılırken mutlu bir sesle amımı yalıyor. Bitkinim ve çok utanıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Yaratık mırıldanarak başını kaldırıyor, parlayan gözlerle beni izliyor ve sonra yukarı doğru hareket ediyor. "Tadı da o kadar lezzetli mi? Pek çok deliğin sızdırıyor." Dili dışarı fırlıyor, yanağımda ve gözyaşlarımda geziniyor. "Farklı." Kaşlarını çatıyor.

Başımı sallıyorum, onu izliyorum. Aletinin bana doğru bastırıldığını hissettiğimde gözlerim kısılıyor. O şeyin nasıl bir şey olduğunu Tanrı bilir, ama neyse ki yanaklarımı yalamaktan mutlu oluyor, ben gülümserken gözyaşlarımı zorluyor. Tekrar hareket ettiğinde bana sürtünüyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye mırıldanıyor. "Açım. Bir şeylere ihtiyacım var."

Bu çok masum, arzuyu açıklamak için çok naif bir yol, ama bu. Gelmesi gerekiyor.

"Beni yukarı çıkarırsanız, yardım edebilirim," diye yalvarıyorum.

Kaşlarını çatıyor, amıma yabancı, hayatta kalabileceğimi sanmadığım bir şeyle sürtünürken beni daha da sıkıyor. "Yardım edeyim mi?" Yumuşakça soruyorum.

"Açım," diye .

Başımı salladım. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Yavaşça doğrulup arkasına yaslanıyor, dizlerimin üzerine çökmeme izin veriyor ve gözlerim vücudundan çıkan sikine takılıyor. Bu orospu çocuğu beni öldürebilirdi, o zaman neden kanalıma istek içinde sıkılıyor?

Kolaylıkla kolum büyüklüğünde ve tam bir canavar. Uzunluğu teniyle aynı renkte, ancak ucunda daha parlak bir mor var ve bir çiçek gibi genişçe açılmış, hareket ediyor ve arıyor gibi görünüyor. Aletinin tabanı bir ahtapotunki gibi dallarla çevrili ve emiciler havada sallanıyor.

Sertçe yutkunarak dizlerimin üzerinde daha da yaklaşıyorum ve ona bakıyorum, ama beni izlerken başı sadece eğiliyor. Uzanacak kadar yaklaştığımda duruyorum, elim sikinin üzerinde geziniyor. Sıcaklığımı arıyor gibi görünüyor, bana ulaştıkça kıvranıyor ve büyüyor. Dallar bileğimi sarıyor, emicileri tenimi tadarken beni daha yakına sürüklüyor ve inliyor, sikinin çiçek başı avucuma bastırıyor. Siyah yağ, precum gibi, bulaşıyor

Elimde geziniyor ve sanki tenime işliyor. Tadı büyü ve zevk, karanlık ve kötülük gibi.

"Açım," diye homurdanıyor ve kalçaları masumca hareket ediyor.

"Biliyorum, yardım edeceğim," diye mırıldanıyorum, onu sakın tutmaya çalışıyorum, böylece bana çarpıp beni öldürmesin. Gözlerimi onun yabancı uzunluğunda tutarak elimi etrafına sarıyorum ve sıkıyorum.

Kükruyor, sırtı eğiliyor, ben de tutuşumu sıkılaştırıyorum ve elimi sert sıkımlarla aşağı yukarı kaydırıyorum. O emiciler tenimi koparıyor ve kafasından daha fazla siyah yağ dökülüyor. Çiçeğe benzeyen ucunu ovuyorum ve kükreyerek kafasından daha fazla dökülüyor. Elimi kaldırarak karanlığın tadına bakıyorum ve tadı ağzıma dolduğunda amım coşkuyla sıkılıyor.

"Sorun değil, bu yardımcı olacak," diye söz veriyorum, şimdi onun horozunu daha sert çekerken nefes nefese kalıyorum, o karanlığın sürekli bir serbest bırakma gibi elime ve koluma dökülmesini izliyorum. Emiciler tenimi kavıyor ve yardım edemiyorum ama amımda nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. Korkuma rağmen kalçalarım sallanıyor, onu okşadıkça arzum galip geliyor.

Ona dokunmak beni ıslatıyor ve daha yeni iki kez boşalmış olmama rağmen muhtacım. Onu istememeliyim ya da içimde nasıl hissedeceğini merak etmemeliyim, ama ediyorum.

Kolları etrafımı sararak beni daha yakına sürüklüyor, kalçaları elime doğru uzanıyor ve daha da yakınlaştırmak için hiçbir ağırlığım yokmuş gibi havaya kaldırıyor. Hırlayıp inerken yüzümü yalıyor.

Gölgeler tenimde dans ediyor, onun tarafından yaratılmış, büyüü ben inleyene kadar etimin tadına bakıyor ve onu çalıştırırken kremim kalçalarımaya kayıyor, ama eğer bir şey varsa, o sadece daha da sertleşiyor, elimde çelik gibi.

İşe yaramıyor.

"Açım," diye tıslıyor. "Açım."

"Biliyorum." Bakışlarına karşılık veriyorum, gözlerindeki ifade karşısında amım sıkılıyor. "Yardım edebilirim ama yavaş gitmelisin, tamam mı? Bırak ben yönlendireyim."

Başını sallıyor, ya umursamıyor ya da anlamıyor.

Onun saf masumiyeti üzerimde garip bir etki yaratıyor. Beni daha yukarı kaldırmasına izin veriyorum ve sikini daha sıkı kavıyorum. O beni şaşkınlıkla izlerken ben onu giriş yerimle aynı hizaya getiriyorum. Kendime yapmayacağımı söyledim ama boşalmam gerek. Onu hissetmeliyim. Tüm utancım gitti, yerini arzu aldı.

Kendime onun için olduğunu söyleyebilirim ama yalan söylemiş olurum. Bunu içimde hissetmek istiyorum.

Belki bu yarattığı becerirsem beni öldürmez. Kremim kalçalarımın altına kayarken bile bu benim bahanem. Girişimi onun ucuna bastırarak tırnaklarımı kollarına geçiriyorum ve o beni izlerken tutunuyorum.

"Buna seks denir. Amım bunun için var. Bu onu daha iyi yapacak ve seni iyi hissettirecek," diye mırıldanıyorum.

"Sen de mi?" diye soruyor.

"Ben de, eğer hızımı ayarlamama izin verirsen," diye uyarıyorum onu içime sokarken. Gözlerim o ilk santimde geri yuvarlanıyor. İçime aniden ıslak bir şey fışkırıyor ve onun sikinden ve kanalımdan kayan siyah, mürekkep gibi dölleri görmek için geri çekiliyorum. Buna rağmen, sert kalıyor, ama yolu kayganlaştırmaya yardımcı oluyor ve inliyorum, bekleyen horozunun üzerine daha fazla kayıyorum.

O kadar büyük ki canımı acıtıyor ve bir kükremeye beni kavıyor ve beni boyuna doğru çarparak hepsini almam için zorluyor. Çığlık atıp çekilmeye çalışırken içimi acı basıyor ve boğuluyorum. Çiçek başı içimde büyüyor, saf acı noktasına kadar genişliyor gibi görünüyor ve çığlık atıp ona vuruyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" Bağırıyorum.

Beni orada tutuyor, kendini daha derine zorluyor ve dokunaçlar amımın üzerinde kıvranarak beni okşuyor. Biri klitorisimi buluyor ve emiciler açgözlü bir ağız gibi ona yapışıyor, sürekli baskı uyguluyor, diğeri aşağı kayıyor ve kık deliğimi emiyor.

Saniyeler içinde serbest bırakılmak için yalvarmaktan daha fazlası için yalvarmaya geçiyorum.

Dallar gözlerimi başımın içine döndürüyor ve farkına varmadan kendimi yukarı kaldırıp tekrar aşağı indiriyorum. Acıtıyor ama o kadar iyi hissettiriyor ki duramıyorum. Buna çok ihtiyacım var. Emiciler beni zevke doğru yükseltiyor ve içimde sürekli döküldüğünü hissettiğim mürekkepli cum sihir gibi hissediyor, canavarı umutsuzca sürene kadar beni daha da vahşi hale getiriyor.

"Evet," diye tıslıyor. "Buna ihtiyacım var, iyi hissettiriyor. Islak, çok ıslak, lezzetli." Sözleri çiğ ve aç, dişleri omzumun altına batıyor ve içime girerken beni sabitliyor.

Bu beni uçurumun kenarına gönderiyor ve o kadar sert boşalırken salıverilmemi yüksek sesle haykırıyorum ki bayılıyorum.

Kendime geldiğimde, kollarında gevşemiştin. Dişlerini omzumdan çekmiş ama siki hâlâ içime giriyor ve beni inletiyor.

Beni kayalık zemine yatırdı, pençelerini iki yanımdan zemine geçirerek bizi sabit tutmaya çalıştı, ben gevşek kalırken bana vurmaya devam etti.

hareket etmek için. Tekrar haykırana kadar acı ve zevk içimde yarışıyor.

Kıçımı emen dal içime doğru ilerliyor, derinlere kayıyor ve sırtım kavisleniyor. Dalın ve onun sikinin gerginliği çok fazla.

"Lütfen, dur, dur!" Çığlık atıyorum, ama sözlerime rağmen, klitorisimdeki emici sinir demetime masaj yaparken onu daha derine götürmek için aşağı doğru itiyorum, kelimelerim artık bir anlam ifade etmeyene kadar içimde sürekli zevk dalgaları yaratıyor.

Hırlayarak beni kayaya yapıştırıyor ve içime giriyor. Acı ile zevk birbirine karışıyor, hırıltılı çığlıklar atıyorum ama daha fazlasını istiyorum.

Kükrüyor ve o çiçeğin içimin derinliklerine fışkırdığını hissediyorum, duvarlarımı kaplıyor ve tekrar boşalırken beni kıvranmaya bırakıyor. Ağrıyan amımdan çekerek beni çeviriyor ve kıçımı havaya kaldırıyor. Dokunaçlarıyla birlikte sikini kıçımın derinliklerine sokarken çığlığım zamanı ve uzayı yırtıyor.

Kendimi yırtılmış hissediyorum ve acı, çığlık atıp savaşıırken gözyaşlarımın yüzümden akmasına neden oluyor, ama aynı hızla, spermi kıçımı dolduruyor ve beni iyileştiriyor gibi görünüyor, sihir beni tıslayıp hırlarken etrafında tekrar bir araya getiriyor.

Kıçımı o kadar sert sikiyor ki midem bulanıyor ama yine de geri itiyorum ve dokunaçlardan biri amımın derinliklerine kaydığında, "Daha! Daha fazla!"

Bir ikincisi ve sonra bir üçüncüsü amımın içine giriyor, kıçımı sikerken duvarlarımı okşuyor.

"Açım, , sana ihtiyacım var," diye kükrüyor. "Benim, benim, sen ."

"Tanrım, lütfen!" Daha fazla dayanamayarak yalvarıyorum, ama kendini içimde o kadar derine zorluyor ki, onun etrafında yeniden düzenlendiğimi biliyorum ve kükrediğinde, o çiçek kıçımın derinliklerine fışkırıyor, boşalıyorum. Sikine ve dokunaçlarına dayanıyorum, çökmeden önce etraflarına fışkırıyorum.

Ona tekme attım ve o da kıçımdan çekti. Kayaya yığılıyorum, ter, kan ve dölle kaplanıyorum. Kalbim o kadar sert atıyor ki, patlamadığına şaşırıyorum.

"Açım," diye homurdanıyor, dili omurgamdaki teri tatmak için dışarı fırlıyor.

"Daha fazla yok yoksa beni öldürürsün," diye törpüledim.

İç çekiyor ve beni tekrar kollarının arasına alıp vücudumu okşuyor. Tenindeki sihir acımı emiyor ve beni iyileştiriyor gibi görünüyor.

"Tekrar acıkmanı bekleyeceğim." Eli aşağı kayıyor, dağınık amımı örtüyor.

Lanet olsun, beni seksle öldürecek.

Kesinlikle böyle olacağını düşünmemiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Phrixius ve ben yaratığın izini sürdüğümüz mağaraya girdik. Küçük cadımın şansına, onun ruhuna bağlıyım ve başka bir geçit açmak için savaştıktan sonra, bu bağı bu dağa kadar takip ettik. Phrixius tırmanma konusunda çok kötü bir spordu, ama yan tarafa buharlaşıp ölümümüze dalma riskini göze alamazdım. Dümdüz olmuş halde iyi görünmezdim, bu yüzden onun yerine, o şikayet ederken tırmandık, ama şimdi buradayız. Karanlık oval girişe hışımla girdik, sadece durmak için, şaşkın bir bakış paylaşırken dudaklarımızda savaş çılgınlıklarımız ölüyor.

"Görünüşe göre seni kurtarmak için acele etmemize gerek yokmuş. İstedğim gibi buzlu kahve içmek için durabilirdik ama hayır, birileri bunun önemli olmadığını söyledi." Parmağımı sallayarak Phrixius'a bakıyorum. "Şimdi, endişelendiğin için kendini aptal gibi hissetmiyor musun? Ayrıca, o egzersizden sonra biraz kafeine ihtiyacı var gibi görünüyor."

Freya doğrulmaya çalışırken yüzü kızarıyor ama onu tutan yaratık onu geri çekiyor, kırmızı gözlerini bize dikeyyor ama kızgın görünmüyor. İyi bir sikiş bir erkeğe bunu yaptırabilir.

"Kafam çok karışık." Phrixius, Freya'nın gözlerine bakarken ve centilmen olmaya çalışırken yüzü kıpkırmızıdır.

Eğilerek fısıldıyorum, "Sana seksle ilgili bir kitap vermemi ister misin, dostum? Bak, penis gidiyor-" Ben kıkırdarken bana ters ters bakıyor. "Sana canavarları sikmeyi sevdiğini söylemiştim. Öde bakalım."

"Beni kaçıran canavarı becereceğime bahse girer misin?" Freya tersler.

Öfkesine göz kırpyorum. "Evet?" Yavaşça cevap veriyorum. "Haksız değildim, değil mi? Şimdi Phrixius bize koca bir ada borçlu olduğu için ikimiz de bundan faydalanacağız."

"Bir ada mı?" diye kibirli bir şekilde alay ediyor. "Bekle, güzel bahis, tüm bunlardan sonra bir tatile ihtiyacım olabilir. Sıcak bir yer olabilir mi?" diye sorar Phrixius'a.

"Lütfen odaklanabilir miyiz?" diye tersliyor. "Bu yaratık sizi kaçırdı. Tehlikede olduğunuzu düşündük."

"Ben de öyle. Beni yiyeceğini düşünmüştüm," diye başlıyor. "Oh, kesinlikle öyle yaptı." Kıkırdıyorum.

Her ikisi de bıkkın bakışlarla beni kısıtırırken, söz konusu yaratık ona daha da sokuluyor. "Ne yani, bir erkek eğlenemez mi? Buraya seni kurtarmaya geldim, o yüzden en azından kimseyi öldüremediğime göre bunun tadını çıkarmama izin ver. Sanırım yaratığın insanları yemesi ve öldürmesi konusunda endişelenmemize gerek yok - bekle, yatağı o şeyle paylaşmıyorum. Çok büyük ve bir örtü domuzuna benziyor."

"Benim," diye tersliyor yaratık, Freya'yı daha yakına çekerek. "Bizim," diye karşılık veriyorum. "Burayı paylaşıyoruz, dostum."

"Paylaşmak mı?" diye yavaşça sorar.

"Paylaş." Başımı salladım. "Sanırım işe yarıyor. Üç deliği var-"

"Aman Tanrım, lütfen dur!" diye bağırıyor ve hepimiz sessizliğe gömülüyoruz. Yaratığın kucağından kurtulmaya çalışıyor ve onu geri çekmeye çalışan yaratığı işaret ediyor. "Hayır, kötü, dur. Bana bir dakika ver." Çırılçıplak olmasına ve üzerine canavar dölleri damlamasına rağmen ayağa kalkıyor, ellerini kalçalarına dayıyor ve bizi izlerken her santimiyle meydan okuyan bir cadı gibi görünüyor. "Tamam, yeter. Kimi istersem sikebilirim ve herhangi bir yargılama ya da tartışma istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Bana bakıyor.

"Anlaşıldı, küçük cadı." Sırıtarak başımı salladım. "Onlardan biri olduğum sürece."

Oflayıp puflayarak Phrixius'a bakar. "Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Bana bakarak hızla başını sallıyor. "Ben bir şey yapmadım bile-"

"Yeter," diye bağırır ve tanrı gerçekten de ağzını kapatır. Sonra canavara bakar. "Anlaşıldı mı? Ben kimseye ait değilim."

"Benim," diye hırslıyor.

Kadın hırlayarak karşılık veriyor ve öfkeyle adamdan sızan gölgelere ya da adamın devasa ve açıkça şeytani olmasına rağmen yüzünü işaret ediyor. "Hayır." Gözleri kısılıyor. "Ben kendimim ve eğer bunu kabul edemezsen, sana bir daha asla dokunmayacağım."

Geri çekiliyor, gölgeleri doğru çekiliyor. "Peki." Suratını asıyor.

"Güzel, şimdi bu iş halloldu, kıyafetlere ihtiyacım var."

"Neden? Mağara kadını görünümünü seviyorum-" Büyüsünün etkisiyle duvara doğru uçuyorum. İnleyerek ayağa kalktım ve parmaklarımı şıklatarak onu hızlıca giydirdim. "Kurtarıcılara karşı çok kabasın."

"Yani bu yaratığı kabul ediyor muyuz?" Phrixius içtenlikle sorar.

Freya omuz silkiyor. "O zararsız."

"Karanlık ve doğal olmayan bir varlık. Var olmaması bile gerekiyor. Kadim ve yanlış hissettiriyor," diye itiraf ediyor Phrixius ve hepimiz Freya'nın bacağına bir ev kedisi gibi sürtünmekle meşgul olan yaratığa bakıyoruz.

"Dehşet verici," diye yorum yapıyorum sertçe.

"Bu kadından başka bir şey istemiyorum, Freya." Adını tıslayarak söylüyor ve yanaklarının ısınıp beni sırttırmasını kaçırmıyorum. Kızım canavarları sıklıkla gerçekten seviyor. Tanrım, o harika biri ama ben sönmüş gibi davranıyorum.

"Yani şimdi üç yolu paylaşıyoruz. Bir haftada sadece çok fazla gün var-"

"Üç yol mu?" Freya araya girerek Phrixius'a bakar, ama o bir şey söylemez ve Freya başını ovuşturur.

"Hepiniz aptalsınız." Mağaradan fırlayarak yanımızdan geçip gidiyor. Gidebileceği hiçbir yer yok, bu yüzden endişelenmiyorum, ama canavara yaklaşıyorum, gücümü yönlendirirken yüz ifademin soğuk ve ölü olmasına izin veriyorum.

"Eğer ona zarar verirsen, ne kadar süreceği umurumda değil, seni parçalamanın ve ruhunu dünyanın dört bir yanına dağıtmanın bir yolunu bulacağım, böylece sonsuza kadar acı çekeceksin." Gözlerimi kırıştıtırıp gülümsedim. "Aileye hoş geldin, katil."

"Sadece bazılarını öldürdüm." Kaşlarını çatıyor. "Öldürmemiz gerekmiyor mu?"

"Evet, hemen uyum sağlayacaksın." Phrixius'a bakıyorum ve onun endişeyle girişi izlediğini görüyorum. "Ne oldu?"

"Bunu hissettin mi?" diye fısıldıyor, bana bakarken gözleri büyüyor. "Bu çağrı mı?"

Kalbim durdu ve tekledi. Yaratığa o kadar odaklanmışım ki ilk başta hissetmemiştim ama şimdi hissediyorum.

Karanlık ve ölüm.

Bu bir çılgılık, havada bir çağrı.

İkimiz de mağaradan koşarak çıkıyoruz ve Freya'nın gözlerinin tamamen karardığını, havada süzöldükten sonra yere yığıldığını görüyoruz.

"Freya!" Dehşet içinde çılgılık atıyorum, dizlerimin üzerine çöküp onu kollarıma çekiyorum. "Küçük cadı, uyan!" Onu sallayarak talep ediyorum ama göz kapakları bile kıpırdamıyor. "Freya, lütfen!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

M Gözlerim aniden açılıyor ve zifiri karanlığa gözlerimi kırıştıyorum. Hatırladığım son şey mağaradan ayrıldığım, tüm o testosterondan uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğum ve sonra ... bir şey olduğu. Kulağıma bir şey fısıldandı, beynime kazındı ve sonra ...

Hiçbir şey.

Ne oldu?

Bayıldım mı?

Kaşlarımı çatarak hareket etmeye çalışıyorum ama sanki bedenim yok ya da donmuş gibi. Karanlıktan başka bir şey hissedemiyorum ya da göremiyorum. İçimi panik kaplıyor ve birileri için içimden çığlık atıyorum.

Aniden alevler canlanıyor, önce bir anlığına gözümü kör ediyor ve görebiliyorum. Görebildiğimde, korku ve dehşet içimde patlıyor. Ne bedenimdeyim ne de tanıdığım bir yerde. Karanlık bir yerdeyim. Üstümüzdeki ve etrafımızdaki kayalara bakılırsa yeraltında olmalı, ama altımızda ve önümüzde koca bir yeraltı şehri uzanıyor.

Karanlık ve boş.

Biz diyorum çünkü önümde ve yanımda yüzlerce hareketsiz zombi var. Sıraya dizilmişler ve savaşa hazır askerler gibi bekliyorlar. Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. Birinin içine hapsolmuşum, dışarı bakmak için gözlerini kullanıyor gibiler. Alevler duvar boyunca uzun bir çizgi halinde sıçırıyor ve daha fazlasını aydınlatıyor, ancak karanlık o kadar kalın ki, çoğuna nüfuz edilemiyor ve her şeyi doğal olmayan, titreyen bir gölgede bırakıyor.

O gölgelerin birinden bir figür çıkıyor ve tanrılara beni bu zombinin içinde görmemeleri için dua ediyorum. Uzun boylu, erkek olduğu belli ve

Süslü bir zırha benzeyen, siyah ve dikenli kaplı bir giysi giymiş. Altında soluk bir deri parlıyor ve siyah, şişkin damarlar görüyorum. Ancak bir maskeyle örtülü olan yüzünü göremiyorum.

Agatha'nın dükkanındaki maske.

Şimdi bile, içeride hapsolmuş ruhların bana seslendiğini duyuyorum.

Büyücünün zombilerden uzaklaşmasını dehşet içinde izliyorum. Şehrin üzerinde, siyah taştan bir sunağın başında duruyor. Üzerinde çanaklar ve kafatasları var ve kan, levhadan yere durmadan damlıyor gibi görünüyor.

O kadar çok kan var ki, içinde boğulabilirsin.

Ben izlerken, levhanın arkasına uzanıyor ve ağlayan bir kadını mihrabın üzerine sürüklüyor. Çığlık atarken kalbim donuyor.

"Lütfen!" diye bağıyor, onunla savaşmaya çalışıyor ama adam onu yere yatırıyor ve masadan kavisli, kötü bir bıçak çıkarıyor. Kadının çığlığı kulaklarım kanayana kadar etrafımızda yankılanıyor ve adamın kahkahası da onu takip ediyor.

Bıçağı kaldırıyor, diğer eliyle de onu tutuyor. "Fedakârlığın daha büyük bir iyilik için. Daha büyük bir amaca hizmet edeceksin. Ölümden korkma, çünkü benim dostum." Bıçak o kadar hızlı iniyor ki, yemin ederim zar zor görüyorum. Çığlık atıp kanlar içinde boğulurken bile göğsünü kesiyor. Bir an için bıçağı bırakıyor, kolları yana doğru gevşekçe düşerken elini göğsüne daldırıyor, boş gözleri benimkilerle buluşana kadar başı dönüyor.

Ağlayabilseydim ağlardım ama tek yapabildiğim göğsüne kök salmasını, havayı dolduran kemik kırılma seslerini izlemek. Bıçağı bir kez daha kavrayıp saplıyor ve yarısından çekip çıkarıyor.

Kurtulmak için savaşıyorum, büyümü çağırıyorum ama sanki onunla aramda bir engel var. Figür dönüyor, kanla kaplı bıçağı havada tutuyor ve ucuna bir kalp saplıyor.

Kan büyüsü. Ölüm büyüsü.

Sunağa dönmeden önce bir şey arıyor gibi görünüyor ve ben izlerken kalbi tutuyor ve organı oyup dikkatlice kadının açık göğsüne geri yerleştirmeden önce bir şeyler fısıldıyor. Bir iğne ve iplik alarak kadını dikeyliyor ve ellerini kadının tenine bastırıyor.

Kadın ayağa kalktığında dehşet içinde izliyorum, hala kanıyor ama ölü. Gözleri soğuk ve boş, ağzı hâlâ dehşet içinde açık, adam uzanıp kapatıyor.

"Orduma hoş geldiniz," diye mırıldandı. "Şimdi diğerlerinin yanında dur." Kadın itaatkâr bir şekilde masadan kayıyor, tökezliyor ve geri kalanımızla aynı hizaya geliyor.

Tanrım, lütfen. Eve gitmek istiyorum. Lütfen, bırak gideyim.

Aniden döndüğünde buradan çıkmak için tekrar sihrime uzanıyorum. "Seni hissediyorum." Donup kaldım. "Havadaki büyü'nün tadını alabiliyorum. Beni izlediğini biliyorum. Neredesin?"

Kollarından yere kan damlayarak geliyor ve midemi bulandırıyor. Gözleri zombilerin üzerinde geziniyor, arıyor ve ben panikliyorum. Olabildiğince derine saklanmaya çalışıyorum ama buraya nasıl geldiğimi ya da nasıl geri döneceğimi bile bilmiyorum.

Önümde duruyor, kaçmak istiyorum ama kapana kısıldım.

O maskeli kafa eğiliyor ve eli zombimin yüzünü kavrarken gülümsediğini biliyorum. O maske görüşümü dolduruyor, ta ki ruhumu delip geçen siyah gözleri görene kadar, acı içimi parçaladıkça parçalıyor gibi görünüyor. "Seni görüyorum, cadı."

Bir çığlıkla sarsılarak uyanıyorum, göz kırıp etrafıma bakarken ellerim yüzümde ve vücudumda geziniyor.

"Freya, Freya!" Geri çekilip yüzümdeki kanı silmeye çalışırken panik sesleri kulaklarımı dolduruyor ama hiç kan yok. Ağır ağır nefes alırken üç endişeli bakışla karşılaşıyorum. Phrixius, iblisim ve yaratık evimde önümde diz çöküyor.

"Küçük cadı," diyor iblisim usulca, "sorun yok. Artık iyisin. Ne olduğunu bilmiyorum. Sana ulaşamadım. Sanki seni takip edemiyordum-"

"Beni gördü," diye mırıldandım.

"Kim yaptı?" Phrixius usulca sorar.

"Büyücü. O neredeyse ben de oradaydım. Onu gördüm, o-" Yutkunuyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Birini öldürdü ve zombi olarak geri getirdi. Koca bir ordu vardı ve beni gördü. Beni gördü."

"Freya, emin misin?" diye soruyor iblisim ve ben kollarımı kendime sararken başımı sallıyorum.

"Eminim. Beni gördü. Beni gördü amına koyayım."

BÖLÜM 27

T burnunu kırıstırarak beni koklayan yaratığım dışında, birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar. "Ölüm ve kan gibi kokuyorsun."

"Ne oldu?" Phrixius ve iblisime soruyorum.

Sessiz.

Bana geri dönüyorlar. "Kim olduğunu biliyor," diye mırıldanıyor Phrixius beni izlerken.

"Ne?" Ses tonumu panik kaplıyor. Bana acıyormuş gibi bakmaları hiç hoşuma gitmiyor. "Ne oldu?" Bastırıyorum, kalbim hala çok hızlı atıyor, vücudum titriyor.

"Freya, sakinleşmeni istiyorum," diyor Phrixius beni yatıştırarak.

"Beni aşağılamayı bırak ve söyle!" Bağırıyorum ve gücüm bir kara büyü dalgası halinde benden fışkırıyor. Onlara çarpıyor ve ben şaşkın şaşkın bakarken onları geriye uçuruyor. Ellerimi kaldırdığımda, parmaklarımın etrafında dans eden dumanlı, siyah gölgeler görüyorum. "Neler oluyor?" Ayağa kalktıklarında onlara bakarak ağlıyorum.

"Küçük cadı." İblisim yaklaşıp elimi tutuyor ve gölgelerin kolunda gezinmesine izin veriyor, Phrixius da diğer elimi tutup gölgeleri tenine emiyor. Yükümü hafifletiyor, daha net düşünmemi izin veriyor, sanki kendi içlerine alıyorlarmış gibi. "Nefes al, işte bu, al ve ver."

Umutsuzca nefes alarak başımı sallıyorum.

"Seni aşağılamıyorum Freya, söz veriyorum. Sadece seni sakın tutmak istiyorum. İncinmeni istemiyorum."

"Ya da daha büyük olasılıkla sana zarar vermemi," diye fısıldadım, istemeden de olsa bunu yapabileceğimi fark ettim.

"Canımı yak. Öldür beni. Geri geleceğim çünkü ben bir tanrıyım." Omuz silkiyor. "Kendine zarar vermene dayanamam. Bu kadar, bizim için nefes al. Biz buradayız ve sen güvendesin. Her şey yoluna girecek."

"Lütfen, bana neler olduğunu söyle. İçimdeki bu güç nedir? Neden onu görebiliyorum? O beni neden görebiliyor? Neler oluyor?" Aralarına bakarak fısıldıyorum. Bildikleri çok açık.

"Freya," diye başlar Phrixius.

"Lütfen," diye yalvarıyorum gözlerine bakarak. "Bana neler olduğunu bilmem gerek. Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Sen deli değilsin," diye yanıtlıyor iblisim. "Güçlerine yeni yeni kavuşuyorsun - yıllarca kendine sakladıklarına. Güçleniyorlar ve bu da kontrolünü daha sık kaybettiğin anlamına geliyor, ama onları zapt etmekte harika bir iş çıkarıyorsun. Bu yüzden bize daha çok ihtiyaç duyuyor ve bize ulaşmaya çalışıyorsun, farkında olmadan bilinçaltında sana yardım etmemize izin veriyorsun."

"Hangi güçler? Cadı güçlerim mi?" Ben soruyorum.

"Freya, sen normal bir cadı değilsin. Sen bir büyücüsün," diyor Phrixius beni üzgün bir bakışla izlerken.

Gülüyorum. "Ben bir büyücü değilim. Ben bir cadıyım, karanlık bir cadı olduğum kesin ama ben sadece bir cadıyım." Bana sert ifadelerle baktıklarında sözümü kesiyorum. "Olamam. Beni öldürürlerdi. Değil mi?"

"Hayır, çünkü seni korudum," diye mırıldanıyor iblisim, gözlerim ona kayarken.

"Ciddi olamazsın. Bu hiç komik değil," diye .

"Bu bir şaka değil, Freya. Keşke öyle olsaydı. Mezarın çağrısını hissetmiyor musun? İçindeki bu karanlık kullanılmayı bekliyor. İblisinle birlikte mezarlıktayken oradaki cesetleri hissetmedin mi? Metal parmaklıklara dokunduğunuzda, zombinin sizi çağırdığını, büyüye tepki verdiğini hissettiniz. Ölü çağıranı görebiliyorsun çünkü onun büyüseninkini çağırıyor. Seninkiyle aynı."

"Ben onun gibi değilim-"

"Hayır, değilsin," diye mırıldanıyor ben yine paniklemeye başlayınca, "ama sen bir büyücüsün Freya. Seninle tanıştığım ilk anda bunu hissettim. Bu yüzden kaldım, güçlerinin seni alt etmesinden endişelendim."

"Ya da daha çok benim yapacağım şeyi," diye fısıldıyorum, gözlerim iblisime gidiyor. Bana bunun bir şaka olduğunu söylemesi için ona sözsüzce yalvarıyorum.

Olamam, değil mi? Değişiklik olsun diye çok ciddi ve haklı. Söylediği her şeyi hissediyorum. Hep karanlık bir cadı olduğumu düşünmüştüm.

görmezden gelmeye çalıştı, ama ya haklılarsa?

Ya ben bir büyücüysen?

"Ne zamandır tanıyorsun?" Soruyorum, sesim soğuk.

"Seninle tanıştığımndan beri," diye itiraf ediyor iblisim ve acı kahrkahr onu irkiltiyor.

Parçaları bir araya getirmeye çalışırken bakışlarım odaklanmadan onların yanından geçiyor. "Neden hayattayım?" Tüm büyücüler öldürüldü, bu yüzden beni koruyan iblisle bile hayatta olduğum gerçeği Ölmüş olmam gerekirken bu mecliste tutulmamın bir nedeni olmalı.

Agatha. Maskeden sonra buraya geldi. O

biliyor mu?

Hepsi mi?

"Bu konuya girebiliriz küçük cadı, ama her şey yoluna girecek. Biz buradayız. Bilmen gerek, haklısın, çünkü kim olduğunu bilirse, senin için gelecektir. Seni isteyecektir ve seni güvende tutmamız gerekiyor, bu da seni karanlıkta tutmamak anlamına geliyor ..." Sesi devam ediyor ama kulaklarım çalışmayı reddediyor.

Ciddiler.

Necromancer.

Kelime kafamın içinde çınlıyor ve ruhum isyan ediyor. Hayır, olamam. Ben onun gibi değilim. İnsanları öldürüp geri getirmiyorum. Ben kötü değilim.

Hayır, bu doğru

olamaz. Bunu

kanıtlayacağım.

Ayağa fırlıyorum ve zombiye doğru koşuyorum, onlara ve kendime kötü olmadığımı kanıtlamak için elimi kafasına bastırıyorum.

Bir büyücü olmadığımı.

"Hayır!"

Körüklerini duymazdan geliyorum.

Elim zombinin çürüyen derisiyle temas eder etmez pişman oluyorum. Tüm o güç içimden akıyor ve içimdeki bir şey zombinin içindeki kıvılcıma ulaşıyor. Onu görebiliyorum, bir çiçeğin ya da bir sarmaşığın ölmesi ve çürümesi gibi, ama içimdeki karanlık onu besliyor. Büyüyor, çiçek açıyor ve yayılıyor ve ben geri çekildiğimde zombi parlak gözlerini bana çeviriyor, derisi daha da dolgunlaşıyor.

Sipariş beklerken daha uyanık.

Yaşam gücünü bir gölge gibi hissedebiliyorum, zihnimin arkasında bir fısıltı.

Aman Tanrım.

Ne yaptığımı ve ne olduğumu anlayarak dönüp kusuyorum.
Yaşadıkları dehşeti görmek için onlara bakıyorum ve bununla
başa çıkamıyorum.

Koşuyorum, ama bu sefer peşimde gerçek dışında hiçbir şey yok - keşke hiç
bilmeseydim dediğim gerçek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

I Gözlerindeki panikle kalbim sıkışarak gidişini izliyorum. Bir düşünceyle iblisi ve yarattığı geri çekiyorum. "Bırak . Eğer onu tuzağa düşürmeye çalışırsak daha fazla panikleyecektir. Bırak nefes alsın."

"Yalnız kalmamalı," diye başlıyor yaratık, yeni yaratılmış olmasına rağmen anlayışlı.

"Yapmayacak. İblis, hemen peşinden git." Bana kaşlarını çattı. "Ben bir tanrı olabilirim ama o benim halkımdan biri ve yardıma ihtiyacı var. İkinizin arasında daha derin bir bağ var, onu daha iyi anlıyorsunuz. Şu anda sana ihtiyacı var."

"Senin adamlarından biri mi? Onu becerirken kendine böyle mi söyledin?" Sırıttıyor, ama sonra girişe bakınca ifadesi değişiyor. "Ben giderim ama büyücü ne olacak? O bir sorun olacak."

"Onu bulmak için zamana ihtiyacı var, bu yüzden biraz avantajlıyız. Ona güvenli bir alan sağlamak için evini ondan korumaya çalışacağım. Yaratık bana yardımcı olabilir Bir isme ihtiyacın var." Ona kaşlarını çatıyorum.

Omuz silkiyor. "Freya beni nasıl çağırmak isterse. Ben onunum."

Başımı ovuşturarak parmaklarımı iblise doğru salladım. "Gidin, ikiniz de başımı ağrıtıyorsunuz." Onlara gülümsüyorum. "İblis, kızımızın iyi olduğundan emin ol." Ona karşı olması gerekenden daha fazla şey hissettiğimi ancak bu şekilde itiraf edebilirim çünkü o haklı.

Bu bir tanrı olmaktan daha fazlası. Bu Freya ve bizim istemeden yarattığımız bir bağ.

Küçük cadı benim için önemli hale geldi, çok önemli.

Gidişini izliyorum ve sonra tekrar zombiye bakıyorum. Beni izliyor, bir kez daha parlak ve taze görünüyor. "O çok güçlü."

"Bunun tadını alabilirim," diye mırıldanıyor yaratık.

"Karşılaştığım en güçlü büyücülerden biri bile olabilir." Gözlerim çıkışa geri dönüyor. "Umarım onu kurtarabiliriz. Gel, onu güvende tutmak için bazı koşullar yerleştirmeme yardım edebilirsin."

"Büyücü mü?" diye sorar.

"Gerçekten isterse içeri girer. Önce onu bulmamız gerek," diye cevap veriyorum. "Bunu yapmak için, onu durdurmak için kim olduğunu kabul etmesi gerekecek - buna hazır olduğunu sanmıyorum, ama başka seçeneğimiz olmayabilir."

DEMON

Onu bulmak kolay. Phrixius haklı, bunu ona söyleyecek değilim ama onu iyi tanıyorum. Doğduğundan beri onunla birlikte olduğum için küçük cadım hakkında her şeyi biliyorum. Aramızda hiçbir sır yoktur ve bariyerin hemen içindeki ağacına geldiğimde, onun ağacın gövdesine kıvrılmış, ötesindeki ormana baktığını görüyorum.

Cadıların çoğu buraya gelmez, bu yüzden gençken burası onun güvenli sığınağı haline gelmiştir. Her zaman düşünmek için buraya gelirdi ve şimdi de durum farklı değil. Bir an için ona nasıl ulaşacağımı merak ederek onu izliyorum. Öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden korkuyordum.

Hayatınız boyunca büyücülerin kötü olduğu ve öldürülmeleri gerektiği söylenirse, sonra da onlardan biri olduğunuzu öğrenirseniz? Bununla başa çıkmak çok zor. Benim küçük cadımın ahlakı bunu kaldıramaz. İyi ve yardımsever olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor ama şimdi ondan kötü olmasının beklendiğini öğrendi. Ben şanslıyım çünkü bir iblis olarak doğdum ve en iyi yaptığım şey kötülük yapmak. Bu benim kim ve ne olduğum. Bu benim doğamda var ama onun değil. Kendisinin iki yarısına karşı savaşıyor - olmak istediği kişi ve olmak için doğduğu kişi. Hangi tarafın kazanacağını gerçekten bilmiyorum.

Yanında görünmek yerine yürüyorum ve yanına oturuyorum. Bacağımı ve kolumu onunkine bastırıyorum, fiziksel rahatlığı herkesten daha çok takdir ettiğini biliyorum. Arkasını dönmüş ama yanaklarından süzülen gözyaşlarını görüyorum.

"Farklı olduğumu hep biliyordum," diye fısıldıyor. "Yeterince çabalarsam ve yeterince uzun süre savaşırsam, sadece bir cadı olabileceğimi düşündüm. Çok uğraştım

o karanlığı görmezden geldim. Bakmazsam geçip gideceğini düşündüm." Acı acı gülüyor, başını çevirdiğinde bakışları bana takılıyor. "Ben aptal, saf bir cadıyım, değil mi? Battaniyenin altına saklanıp, bakmazsa canavarın onu fark etmeyeceğini uman bir çocuk gibi."

"Bu aptallık değil, küçük cadı. Hevesli bir düşünceydi. Olmak için doğduğumuz şeyle savaşamayız. Ben bir iblis olarak doğdum, sen de bir büyücü olarak doğdun. İkisinin de kötü olması gerekiyor ama ben kim olacağımızı seçebileceğimizi düşünmeyi seviyorum." Homurdanıyor ve ben onun elini tutuyorum. "Ciddiyim. Evet, kötü şeyler yapıyorum. Karanlığı seviyorum ve çoğu kişinin kötölük olarak göreceği seçimler yapıyorum ama etrafta dolaşıp çocukların derisini falan yüzmüyorum. Karanlığın içinde grinin tonları da var Freya. Bu dünyanın sana inandırmak istediği gibi her şey siyah ve beyaz değil. Nasıl bir insan olmak istediğimizi seçebiliriz, bunun nasıl olacağını değiştirmesek bile. Sen büyük bir gücün içine doğdun - karanlık ama büyük bir gücün. Onu nasıl kullanacağınızı siz seçersiniz."

"Ya yapamazsam?"

"Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü cadısın ve hayatın boyunca bununla savaştın." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyorum. "Yalnız değilsin. Ben buradayım. Eğer çok fazla gelirse, bana ulaş. Yüklerini alacağım ve o karanlığı senin için yutacağım."

Bir an sessiz kalıp ellerimizi izliyor. "Phrixius muhtemelen beni öldürmek istiyor. Bu yüzden buralarda." Bana bakıyor. "Ve sen de bir anlaşma yüzünden buradasın, değil mi?" Gülüyor ve bu soğuk ses kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Ben kötüyüm, değil mi?"

Boynunun arkasını kavrayarak yüzünü kendime çeviriyorum, yaklaşırken gözlerim dudaklarına kayıyor.

"O zaman birlikte kötü olalım," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Gözleri kayarak kapanıyor ve öpücüğümle rahatlıyor. Yutkunduğum inilti boynunun arkasını daha sıkı kavramamı sağlıyor.

İnliyor ve üstüme tırmanıyor, bana sarılıyor ve ben de onu güvende tutmak için kuyruğumu etrafına sarıyorum. Dillerimiz çılgınca birbirine dolanıyor ve öpüşmemiz tutku ve aşkla doluyor.

Elbisesini kaldırmadan önce ellerimiz birbiriyle yarışıyor ve ben ağzımı çekemedem o kendini benim uzunluğuma bırakıyor. Amcığı beni kavrarken büyümüş bedenim havayı dolduruyor. Beni daha derine çekerek inliyor ve ben de aşağıya bakarak onun benim uzunluğum üzerinde daha fazla çalışmasını izliyorum.

Morarmış dudakları aralandı ve ben karşı koyamadım. Onu daha yakına çekip bir kez daha öpüyorum. Üzerimde daha derine kayıyor ve kuyruğumu daha güvenli bir şekilde sarıyorum

Bir ritim bulana kadar sikime binmesine yardım ediyorum.

Pençelerim tenine saplanırken sert ve hızlı bir şekilde onu kendime doğru çekiyorum. Çatallı dilim ağzında geziniyor. Omuzlarımı kavıyor, ağzını çekerken kan çekiyor, adımı inliyor. Boğazını emiyor ve öpüyorum, amının etrafımda sıkıldığını hissediyorum. Boynuyla omzunun birleştiği yeri öyle sert ısıyorum ki kanının tadını alıyorum.

"İblis," diye yalvarıyor ve çılgılık atarken onu yere çarpıyorum.

İtişlerimiz hızlanıyor, ikimiz de zevkin uçurumuna doğru koşuyoruz. Gölgeleleri etrafımı sarıyor ve içime batıyor, beni titretiyor. Beni canlı canlı yüzerken acıdan kendimden geçiyorum, yine de onu daha hızlı beceriyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Kalçaları her hamlede dönüyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. Dudaklarımı boğazından ağzına doğru kaydırduğımda sırtımdan kendimi alamıyorum. "Benim için gel, küçük cadı. Bırak kendini. Her şeyine sahip olmama izin ver."

Gözleri açılıp benimkilerle buluşuyor ve dudağını ısıyorum. "Gel."

Çılgılık atıyor, emrimle parçalanıyor ve beni de yanına alarak sikimin üzerine boşalıyor. Onu doldururken gece gökyüzüne salıverildiğimi haykırıyorum.

Nefes nefese, başımı göğsüne bastırıyorum ve hızla atan kalbini dinliyorum. Göğsünü öperken gözleriyle buluşmadan önce bir süre böyle kalıyorum.

Gülümsüyor ve kucağıma kayıyor, bana doğru kıvrılıyor ve ikimiz de gece havasını içimize çekiyoruz, bedenlerimiz hala zevkten titriyor.

Her şey değişirken, benim onun değişmezi olduğumu bilmeye ihtiyacı var.

Onu kollarımda tutarak, iç çekerken başının üstünü öpüyorum. "Haklısın. Bir anlaşma yüzünden buradayım. Ruhum seninkine bağlı. Hep merak ettiğini ve sorduğunu biliyorum. Bir anlaşma olarak başladı ama artık çok daha fazlası. Sana ne zaman aşık olmaya başladığımı bilmiyorum ama oldum. İblislerin sevmemesi gerekir, ama ben seni seviyorum Freya, sefil ruhumun her karanlık parçasıyla. Bu yüzden buradayım. Anlaşma olsun ya da olmasın, burada, senin yanında olurdum. Anlaşma seni sevmemi sağlamıyor. Seni gülümserken görmemi ya da mutluluğunu ve zevkini arzulamamı sağlamıyor. Bu sadece senin yanında olmak için bir anlaşma. Bunu saklayabilir ve seni hiç görmeyebilirim, ama seni görmek istiyorum. Sen günümün, hayatımın en parlak parçasısın ve sensiz varlığım sona erer."

Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Beni seviyor musun?"

"İstiyorum, içimdeki karanlığın her zerresiyle. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim, kötü ya da değil, Freya. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Eğer bu dünyayı yakmak istiyorsan, bunu birlikte yapacağız. Eğer her gün iyi olmak için savaşmak istiyorsan, o zaman ben de senin yanında olacağım, deneyeceğim."

Gülümsüyor ve beni öpmek için eğiliyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor yanağını okşayarak. "Sana ne zaman aşık oldum bilmiyorum ama oldum ve bunu inkar edemem. Seni seviyorum, her parçanı."

"Eğer beni sevebiliyorsan Freya, o zaman kendini de sevebilirsin. Zaman tanı," diyorum başını öperken. Bunun ona ne kadara mal olduğunu bildiğimden, kabulü için dans etmek istiyorum ama yapmıyorum. Uzaklaşırken ona daha sıkı sarılıyorum.

"Eğer beni seviyorsan, anlaşılmayı kimin yaptığını söyle."

İnleyerek gözlerimi kapatıyorum. "Bir cadiya onu sevdiğini söylüyorsun ve o da bunun ona tüm sırlarını anlatacağın anlamına geldiğini düşünüyor."

Oflayarak tekrar kollarıma . "İyi, ama bir gün?"

"Bir gün," diye söz veriyorum başını öperken. "Şimdilik sadece huzurun tadını çıkaralım. İçimde her şeyin çok daha karmaşık bir hal alacağına dair bir his var."

"Yani şeytani lejyonuna katılıp dünyayı ele geçirmek için peşime düşen bir büyücü olduğun için mi?"

"Evet, yine de bir taçla iyi görünürdün," diyorum ve kahkahası ruhumu dolduruyor, her şeyin yoluna gireceğini bilmeme izin veriyor.

BÖLÜM 29

"T İşte bu, ona ulaşmaya devam et. Tıpkı cadı güçlerinizi kullandığınız gibi. Önemli olan niyetiniz ve onu nasıl kullandığınızdır. Aynı yerden geliyor, ama sen büyücü tarafını kilitledin.

uzun zaman önce. Onu yavaşça serbest bırakmalıyız ki sana karşı kullanılamasın ya da seni gafıl avlayıp güçsüz bırakamasın. Onu sonsuza kadar kilitli tutabileceğimizi umuyordum, ama belli ki yapamayız, bu yüzden onu kontrol etmeyi öğrenmelisin. Önce onu serbest bırakacağız, aynen böyle. Güzel ve yavaşça, bir kapıyı her seferinde bir inç açar gibi. Harika gidiyorsun," diye talimat veriyor Phrixius.

Karşılıklı oturuyoruz, dizlerimiz birbirine değiyor.

İblisim zombi ve yarattığı yürüyüşe çıkardı, güçlerimi dağıtmaya devam ettikleri için bize biraz huzur verdiler. İblisim beni tuttuktan sonra sakinleştim ve beni geri dönmeye çağırdı. Ne Phrixius ne de yaratık bu konuda yorum yaptı. Sadece gülümsediler ve beni memnuniyetle karşıladılar. Hiçbiri bana farklı gözle bakmadı ve Phrixius bana dokunmakta ya da etrafımda olmakta tereddüt etmedi.

Gözlerimi kapalı tutup onun sözlerine odaklanıyorum. Şimdi kendi içime baktığımda, saklandığım karanlığı görüyorum. İlk başta korkuyla irkiliyorum ama onun yatıştırıcı sesi beni ona ulaşmaya teşvik ediyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi bana doğru ilerliyor ve bedenim sarsılırken nefesim kesiliyor.

"Rahatlayın ve ondan korkmayın. O sizin bir parçanız, başka bir şey değil. Sizin tarafınızdan kontrol edilir, tam tersi değil. İşte bu, sadece nefes alın ve içinizden akmasına izin verin. Onu engellemeyin ya da geri çekilmeyin. Korku sizin en büyük düşmanınızdır. Yükselen duyguları hissedecek ve tepki verecektir."

Başımı sallayarak rahatlamaya çalışıyorum ama o karanlık damarlarımdan geçerken, tüm vücudum bir balon gibi patlama noktasına kadar doluyor. Güç o kadar kuvvetli ki, uçup gitmediğime şaşırıyorum.

Bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası ve karanlık kenar derimin içinde sürünen sarmaşıklar gibi hissettiriyor. Keskin kenarları kök salıyor. Kullanılmaya hazır. Sonunda durmadan önce burada ne kadar oturup onunla mücadele edeceğimi bilmiyorum.

Derimin hemen altına oturuyor, çok sıkı hissettiriyor ama hareketsiz ve derin bir nefes alabiliyorum. Gözlerim açılıyor ve Phrixius'unkilerle çarpışıyor.

Başını sallıyor. "Harika gidiyorsun Freya," diye övüyor. "Tamam, onu serbest bıraktın. Şimdi onu kontrol etmeyi öğrenmelisin. Tıpkı normal güçlerin gibi, istediğin ve hissettiğin şeylere tepki verir, bu yüzden demir bir yumruğa ihtiyacın var. Eğer sinirlenirsen, bu birinin ölümü anlamına gelebilir. Her zaman bunun farkında olmanız gerekir. Bir duvar hayal edin, herhangi bir duvar iyi olur ve onu kendi içinize inşa edin."

"Gücümün etrafında mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Hayır, ruhunun etrafında. Güçlü olmalısın. Yapabileceğin en güçlü duvarı düşün ve seni çevrelediğini hayal et, böylece hiçbir şey onu delip geçemez ve sonra içine gir."

Bana söyleneni yapıyorum. Biraz zaman alıyor ve duvar birkaç kez yıkılıyor, bu yüzden ahşaptan çeliğe geçiyorum. girdiğimde gözlerimi açıyorum ve onunkilerle buluşuyorum. "Güzel, şimdi ne zaman panik, korku ya da öfke hissetsen, bunu hayal et

Siz kontrol edene kadar duvardan sekip tekrar içeri giriyor." diye mırıldanıyor.

Sırtım ağrıyor, saatlerdir burada olduğumuz belli.

"Biraz ara vereceğiz ve sonra diğer büyücüyü engellemeye çalışacağız ve kontrol alıştırması yapacağız. Ne yazık ki yavaş gitmek ya da ağırdan almak için zamanımız yok. Olabildiğince çabuk öğrenmeniz gerekiyor. Ben büyücülük konusunda uzman değilim ama yeterince büyücüyle tanıştım ve tarihlerini biliyorum, bu yüzden biraz yardımcı olabilirim."

Başımı sallayarak kollarını yukarı kaldırmasını izliyorum.

"Beni neden öldürmedin?" Mırıldanıyorum. "Sen bir tanrısın, sihirli bir tanrısın.

Senin işin büyücülerini durdurmak... öyleyse neden beni öldürmedin?"

Nasıl cevap vereceğini düşünerek bana bakarken kollarını indiriyor.

". Bu benim görevim," diye itiraf ediyor. "Ama yapamadım. Çağırıyor hissettiğimde beklediğim şey sen . Sen iyisin. Derinlerde bir yerde iyisin. Kötü değilsin ve karanlığa teslim olmadın. Sadece seni kurtarabileceğimi ve onunla savaşacak kadar güçlü olduğunu umuyordum. Belki bu sefer tarihi daha iyi bir şekilde değiştirebiliriz. Hiç sevmedim

Sırf içlerinde büyü var diye bütün bir türü sona erdirmek zorunda kalmak. Büyünün tanrısı olarak, her şeyin bir yeri olduğunu anlıyorum ama diğerleri bundan korkuyordu. Burada olursam bir şekilde yardım edebileceğimi ve seni kurtarabileceğimi umuyordum. Çok fazla ölüm gördüm, Freya. Bir kez olsun hayat istedim. Umuda inanmak istedim. Sana inanmak istedim."

"Neden ben?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "İçinde bir şey var, farklı bir şey. Ne olursan ol, yine de iyi olmak için savaşıyorsun. Ölüm parmaklarının ucundayken bile çok güçlü ve hayat dolusun. Saflık ve öfkenin, günahkâr ve azizin, cadı ve insanın, iyi ve kötünün mükemmel bir karışımı. Freya, şanslı olan biri varsa o da sensin ve ben senin kazanmanı istiyorum. Kazanabileceğine inanıyorum. Umut olmadan yaşamamanın ne anlamı var ki?"

"Bir tanrıya göre bu dünyaya çok inanıyorsun. Hepsinin çok eski olduğunu ve vazgeçtiklerini sanıyordum?" Şaka yapıyorum.

Gülüyor ve elini dizime koyuyor. "Neredeyse yapıyordum. Bu kadar uzun yaşayınca artık hiçbir şey heyecan verici gelmiyor, ama sonra sen geldin. İyi ya da kötü, dünyama hayatı geri getirdin. Bana halkımızı neden koruduğumu ve bir tanrı olmanın ne demek olduğunu hatırlattın. Yaşam ve mutluluk hakkında bir tanrıdan bile daha çok şey biliyorsun Freya. Bunu asla unutma."

Eğildim ve elimi onunkinin üzerine koydum. Gözleri açılıyor ve tepkisini içime çekiyorum ama bilmem gerekiyor. "Beni istediğin için mi becerdin yoksa güçlerimden endişe ettiğin için mi?"

Çok bağlanmadan önce onunla nerede durduğumu bilmem gerekiyor. Ondan hoşlanıyorum ve onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. İblisim beni yaramazlık yapmaya ve hayattan zevk almaya teşvik ederken, Phrixius beni yavaşlatıyor ve bana gülümsememi ve etrafıma bakmamı hatırlatıyor.

Ona ve ne olduğuma rağmen bana bakışına tapmaya başlıyorum ve incinmeden önce bilmem gerekiyor. Çok şey oluyor ama yine de cevabı istiyorum ve sormaktan korkmuyorum.

Hayatım boyunca karanlıkta yaşadım ve artık bunu reddediyorum.

"İkisi de," diye cevaplıyor. "Çırpındığını gördüm ve ilk başta karanlığa düşmemen için birazını emmene yardım etmek istedim ama sonra seni ilk tattığımda kendimi kaybettim. İblisin etrafta dolaşmasının bir sebebi var Freya, bağımlılık yapıyorsun. Evet, seni binlerce yaşamda herhangi bir varlığı istediğimden daha çok istiyorum. Bu bir tanrı için korkunç bir düşünce ama doğru. Seni şimdi bile istiyorum. Belki şimdi daha fazla. Senin tadına bakmak istiyorum."

Karanlık. Benim için parçalandığını ve dağıldığını görmek istiyorum. Tehlikeli ama bunu istiyorum."

"O zaman yap," diyorum. "Beni test et, biz oynarken bu güçlerle kendimi nasıl kontrol edebileceğimi test et. Bunu durdurabilecek ve herkesi benden uzak tutabilecek biri varsa o da sensin."

"Peki ya seni dünyadan korumak istersem?"

"O zaman bunu da yap. Beni ne kadar istediğini göster," diye mırıldanıyorum, eğilip elimi kalçasından yukarı kaydırırken alev alev yanan gözlerini tutuyorum. "Bana hayatta olduğumu ve iyi olduğumu hatırlat."

Daha fazla dürtmeye ihtiyacı yok ve yere yuvarlanıyoruz. Ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdirirken dudaklarımız bir telaş içinde buluşuyor.

Büyüsünün bana çarptığını hissediyorum, çıplak kalmam için kıyafetlerimi yırtıyor ve ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum. Bir düşünceyle onu soyuyorum ve çıplak bedenlerimiz birbirine yapışıyor.

Öpüşmemiz hiç kesilmiyor, eli yanımdan aşağıya ve uyluğuma doğru kayıyor, bacağıma dolanıyor ve öpüşmemizi kesip ayrılmış bacaklarımın arasında diz çökerken onu kaldırıyor. Başını çevirip baldırımı öptükten sonra dilini uyluğuma doğru kaydırırken gözleriyle buluşuyorum. Ben doğruluyorum, o da diz çöküyor, dili gittikçe yükseliyor.

Aşağı uzanıp saçlarını tutuyorum, onu orada istiyorum. Sabırsızlığıma sırtıyor ama bana istediğimi veriyor. Ben haykırana kadar dili amımın üzerinde geziniyor. İçime sokmadan ve beni onunla becermeden önce klitorisimi kirpikliyor, çekip kıcıma geçmeden önce daha derine itiyor, ben titrerken deliğimi daire içine alıyor.

Büyüsünün amımın içine girdiğini hissediyorum, beni bir horoz gibi beceriyor ve ben dayanamayana kadar kıcımlı yalıyor. Büyüsünün etrafında kenetlenirken bir çılgınlıkla patlıyorum. Vücudumda yukarı doğru kayıyor, beni hala sihirle beceriyor, ama serbest bırakılmam sadece içimde daha fazla gücün kilidini açmış gibi görünüyor.

Hırlayarak vurdum ve ben üzerine atlarken o geriye düştü. Aletini kavriyorum ve istediğimi alarak uzunluğuna batıyorum.

Ellerim göğsüne çarpıyor ve kalçalarımı döndürerek onu daha derine çekiyorum.

Phraxis'un gözleri kısılıyor ve büyüsünden geriye doğru uçuyorum, kalçalarımı yukarı çekip içime girerken sırtımda bir ağ oluşuyor. Beni sikine gömüyor, çılgılığım havayı dolduruyor. Geri itiyorum ve onu daha derine alıyorum.

İçimde öyle bir zevk dalgası yayılıyor ki nefes bile alamıyorum. İçine dolan büyüü bir silah gibi kullanıyor, meme uçlarıma kenetleniyor. Acı ve zevk çarpışıyor ve ben onun altında ağlıyorum.

Tüm gücümü toplayarak ona vurdum ve kendimi onun kurtardım.
Tekrar üzerime gelmeden önce sırt üstü dönmeyi başardım.

"Ben bir tanrıyım, unuttun mu? Bana fırlattığın her şeyle başa çıkabilirim. Dünyadaki diğer herkesi korkutabilirsin ama beni değil," diye uyarıyor bacaklarımı kaldırıp uzun aletini tekrar içime sokarken. Bacaklarımı beline dolayarak göğüslerimi kavıyorum, o beni izlerken meme uçlarımı sıkıyor ve büküyorum.

"Siktir Freya, aynen böyle. Lanet olsun, seni hiçbir şeyden mahrum edemezdin."

"Hayır mı?" Cevap veriyorum, şeytani bir sırıtış dudaklarımı kıvrıyor. "Ama benimle başa çıkabileceğini söylemiştin. Bakalım."

Karanlık yükseliyor, etrafımızı sarıyor ve bir mengene gibi sıkıyor, gücünü ve ölümünü talep ediyor ve gözlerini daraltıyor. Onun gücü benimkini geri itiyor, ama ben daha fazlasını içine akıtıyorum, içimde dibe vurduğunda eğilip haykırırken bile onu test ediyorum.

Karanlık ona bir silah gibi çarparken tıslıyor, sonra aşağı uzanıyor, boğazımı kavıyor ve başımı yere çarpıyor, havamı kesiyor, böylece karanlık geri çekiliyor ve beni koruyucu bir şekilde sarıyor.

Üstümde hırlarken eli boğazımda sıkılaşıyor, beni ölümün eşiğinde tutarak içime giriyor.

Çok ateşli.

Onun gücü beni evcilleştiriyor ve aynı zamanda bırakmama da izin veriyor.

Adını haykırarak paramparça oluyorum ve amım onun sikini kavrarken, o da içime boşalırken adımı haykırıyor.

Zevk bizi serbest bıraktığında, birlikte yığılıyoruz ve ben kıkırdarken bile o boğazımı öpüyor. Bakışlarımla buluşuyor ve o da gülmeye başlıyor.

Bir ses başımızı çevirmemize ve girişte iblisimi, yarattığı ve zombiyi görmemize neden oluyor. Zombiye metal bir köpek tasması takılmıştı ve tasmanın üzerinde zombinin adı yazılıydı.

"Gerçekten, siz ikiniz sevişirken hayvanlarınızı gezdirmek zorunda mıyım?" İkimiz de başını sallayan iblisime bakıyoruz. "Hayal kırıklığına uğradım. En azından benim de katılmama izin verebilirdiniz."

"Ya da ben," diye ekliyor yarattığım.

Gülüyorum, uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

"Güzel, tekrar," diyor Phrixius ve ben de gözlerimi kapatıp onun içime sızmaya çalışan büyüüne odaklanıyorum. Onu bir kez daha engelliyorum, gözlerim sırtarak açılıyor. "Çok iyi. Bunu her gün uygulamaya devam edeceğiz ama şimdilik yeteneklerini test etmemiz gerekiyor."

"İstemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Onlardan saklanmak onları ortadan kaldırmaz. Bir büyücü olmanız doğuştan kötü olduğunuz anlamına gelmez. Ne yazık ki, sizden önce gelenler bu yolu seçtiler, ancak güçlerin kendileri ölüm ve yeniden canlandırma üzerinedir. Bunda bir güzellik ve hatta neşe var," diye açıklıyor Phrixius. "Buradan başlayalım." Bir çiçek yapar, mor gül solmuş ve çoktan unutulmuştur. "Onu hayata döndür. Onu yeniden güzelleştir."

Derin bir nefes alarak güle odaklanıyorum. O haklı. Olduğum şeyden saklanamam, bu da onu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmek için eğitim almam gerektiği anlamına geliyor. En kötü seçim onu yalnız bırakmak ve güçlü ve zayıf yönlerini anlamamak olurdu. Bu bana hiç yardımcı olmaz.

Gözlerimi kapatarak çiçeğe uzanıyorum, içimdeki karanlık sarmaşığın açılıp ona doğru uzanmasına izin veriyorum. Canım yanıyor ve göz kapaklarımı birbirine daha sıkı kenetliyorum. Ağzımda kanımın tadını alabiliyorum ama devam ediyorum. Sessizce, o sarmaşıklar ölümün peşinde, yaşamın değil. Düşündüğüm gibi değil. Yapraklarındaki çürümeyi arzuluyor gibi görünüyor ve onu tüketmek, güce dönüştürmek istiyor.

Ölü çağırmanın yaşamı yeniden canlandırmakla ilgili olduğunu sanıyordum ama bu sanki ölümü kullanmak istiyor. Bu beni o kadar korkutuyor ki gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Phrixius tamamen habersiz bir şekilde bana sırtıyor. "Güzel, Freya!" Bakışlarını, şimdi tamamen açmış olan, yaşam ve gelecekle ışıldayan çiçeğe takip ediyorum.

O canlı çiçeğe bakarken, büyücülüğün gerçekten kötü olup olmadığını merak etmeye başlıyorum, ama sarmaşık beslenmiş ve mutlu bir şekilde sürünerek yerine geri döndüğünde, bunun olabileceğini bildiğim için dehşetle ürperiyorum. Bu his, az da olsa, ne kadar kolay bozulabileceğini anlamamı sağladı.

Ölümü istiyordu. Bunu nasıl elde edeceği umurunda değildi, ister ölmüş bir şeyden ister hâlâ yaşayan bir şeyden.

"Tekrar." Phrixius bu sefer bütün bir bitki yaratır.

Tereddüt ediyorum ama talimatlarına uyuyorum. Ne kadar çok kontrol öğrenirsem o kadar iyi. İçimde kontrolsüzce yaşayan böyle bir şey istemiyorum. Eğer gerçekten kötüyse ve kaderimde öldürmek ve katletmek varsa, o zaman onu durdurmak için elimden geleni yapacağım. Kazanmasına izin vermeyeceğim, bu da kontrolü öğrenmek demek.

Beni asla tüketmeyecek kadar çok pratik yapacağım. Hepsine göstereceğim. Başka seçeneğim .

Saatler sonra, soğuk terler içinde ve bitkin bir haldeydim. Elimi kaldıramayacak hale gelene kadar çalıştım. Büyünün bir bedeli var ve yeni büyü vahşi ve sürdürmesi daha zor. Yatağıma sürünürken kemiklerim ağrıyor ve cildim rahatsız edici derecede gergin hissediyor. Phrixius ve iblisim beni izliyorlar, ikisi de endişeli ama ben onları geçiştiriyorum.

"Biraz dinlenmem gerekiyor, sonra devam edeceğim."

"Dinlen," diyor Phrixius. "Zayıf olmayı göze alamazsın."

İkimiz de nedenini biliyor olsak da bu işi ciddiye almasına sevindim. Beni öldürmek istemiyor. Bunu yenmemi istiyor, ben de öyle.

Mutlu bir şekilde yemeğini yiyen yaratığım kaseyi bitiriyor ve yatağıma tırmanarak bana doğru geliyor. Mutlu bir şekilde mırıldanarak bana sarıldığında gözlerim açılıyor. "Erm ..." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o daha sıkı sarılıyor ve açıkçası onunla mücadele edemeyecek kadar yorgunum. Sadece onun sıcak kucağına yığılıyorum ve uzun bir günün ardından beni rahatlatmasına izin veriyorum.

"Sana yaratık demeye devam edemeyiz," diye mırıldanıyorum. "Bana iblis diyorsunuz," diye mırıldanıyor iblisim.

"Sadece bana adını söylemediğin için!" Omzumun üzerinden bakıp ses tonumu yumuşatmadan önce tersliyorum. "İsim konusunda bir tercihin var mı?"

"Bana nasıl hitap etmek istersen öyle edeceğim." Daha da yaklaşıyor. Boyunun sertleştiğini hissediyorum, ama bunu ve içimden geçen arzu parıltısını görmezden gelmeyi seçiyorum.

"Üçüncü tekerleğe ne dersin? Sinir bozucu? Uygunsuz?" diye başlıyor iblisim, ben de parmaklarımı şıklatıp ağzını dikiyorum. Büyüyü çözmeye başlarken arkasından bir şeyler mırıldanıyor ve bana en azından birkaç dakika huzur veriyor.

Yaratığın kollarında dönerek onun korkunç derecede yakışıklı yüzüne bakıyorum ve düşünmeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan ilk kelime de aynı derecede tuhaf ama neredeyse uygun. "Sha?"

"Sha? Bu sadece bir ses değil mi?" Phrixius sorar.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Uzun zaman önce bir peri masalında duymuştum." Yatağa daha da sokuluyorum, geniş bir esneme yüzümü yarıyor. "Büyüklerimiz bizi korkutmak için anlatıyordu, küçük cadıları yemeye gelen büyük kötü bir canavarı tarif ediyordu." Yumuşak bir gülümseme dudaklarımı büküyor.

"Seni yedi, orası kesin," diye araya giriyor iblisim ama onu duymazdan geliyorum.

"Yani ben bu peri masalının kötü adamı mıyım?" Sha sorar.

"Hayır, benim için değil. Bize bu yaratığın nasıl yapıldığını anlattıklarında, onun için hep üzüldüm. Her zaman onun bir canavar değil, cadıların açgözlülüğünün kurbanı olduğunu düşündüm. O yalnız ve kafası karışık bir dışlanmıştı. O da onlarla aynı şeyi istiyordu -barışı- ama ona izin vermiyorlardı. O farklıydı ve sanırım bunu hep sevmişimdir. Bu hala en sevdiğim hikaye."

"Sha." Beni izliyor. "O zaman bana böyle sesleneceksin, kalbini ilk çalan canavardan sonra."

"Canavarlara karşı bir takıntın olduğunu biliyordum ama çocukken de böyle bir fetişin var mıydı? Bunun hastalıklı olduğunu söyleyebilirim ama gurur duyuyorum-" Bakmadan ağzını diktiğimde iblisimin sözleri yine kesildi.

"Ben makası getireyim," diyor Phrixius, başımı Sha'nın göğsüne gömüp beni korumasına izin verirken beni güldürüyor.

Ne yazık ki, beni içimde yaşayanlardan koruyamıyor.

Hiçbiri yapamaz. Bu bana bağlı ve bu korku beni rüyalarım kadar takip ediyor.

BÖLÜM 30

I Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Bir an kendimde değilim, sonra korku ve dehşet dolu bir çılgınlıkla sarsılarak uyanıyorum. Şaşkınlıkla göz kırparak başımı çevirdim. İblisim çoktan ayağa kalkmıştı, tıpkı Phrixius, ikisi de evimin girişinde duruyordu.

Sha arkamdan homurdanıyor, beni daha sıkı tutuyor.

Gözleri beni bulduğunda kollarından sıyrılarak yatağında doğruluyorum. "Ne oldu?" Fısıldıyorum. Farkındalık içime yayılırken göğsümde hoşuma gitmeyen bir sıkışma oluyor. Sanki ateşe çok yakın duruyormuşum ve yanmak üzereymişim gibi tenim yanlıştır hissediyor.

Bu güç, farkındayım.

Bu saf bir güç ve şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü ve o kadar karanlık ki beni boğuyor. Korku kafamın içinde çarpıyor. Olamaz. Olamaz.

Zombim inliyor ve görünmez bir çağrıya cevap veriyor gibi görünerek parmaklıklara doğru ilerliyor. Ben izlerken gözleri değişiyor, tamamen siyaha dönüyor. Yataktan sıçıyorum ve oraya doğru gidiyorum.

"Otur," diye emrediyorum panikle.

"Freya," diye uyarıyor iblisim, beni kendisine doğru çekerek sırtımın onun önüne çarpmasını sağlıyor. "Yapma."

"Otur!" diye emrediyorum, büyümlle zombiye saldırıyorum ama beni görmezden geliyor, başını girişe çeviriyor ve parmaklıklara rağmen gitmeye çalışıyor.

"Büyücü," diye fısıldıyorum anlayışla. Büyücü burada ve çaldığım şeyin kontrolünü geri aldı.

Bir çılgınlık daha havayı dolduruyor, şoktan sersemlemiş halimi parçalıyor ve sonra bir tane daha.

İblisimin kollarından kurtulup pelerinimi kaptığım gibi girişe doğru ilerliyorum. Eğer büyücü buradaysa, bu meclisimin tehlikede olduğu anlamına gelir. Saldırıyor mu? Ben değerli saniyelerimi harcarken onlar ölüyor mu?

Hem iblisim hem de Phrixius ben hızla geçerken ellerimi yakalayıp beni geri çekiyorlar. "Bu o. Bu büyücü!" Şak diye söyledim.

"Biliyorum," diyor Phrixius sakince, "bu da onun senin için burada olduğu anlamına geliyor. Burada kal, korumalarımızın seni güvende tutacağı yerde."

Ellerimi çekerek onlara ters ters bakıyorum. "İşe yarayacaklarının garantisi yok ve benim meclisim aynı korumalara sahip değil. Onlar onun ellerinde acı çekerken ben burada saklanmayacağım. Neler yapabileceğini gördüm ve onların yalnız kalmasına izin vermeyeceğim." Onların öfkeli ifadelerini görmezden gelerek evimden çıkıyorum, bağırışları beni takip ediyor.

Birkaç dakika sonra üçünün de yanımda belirmesi beni şaşırtmadı. Hiç düşünmeden üzerlerine bir engelleme büyüğü fırlatıyorum ki başka kimse onları görmesin. Meclis saldırı altında olabilir ama benim bir tanrı ve bir yaratığın huzurunda görülmem bir işe yaramayacaktır.

Ben boş sokaklarda koşarken yanımda kalıyorlar. İçimde kötü bir his oluşuyor, ta ki son yoldan çıkıp meclisi orada bulana kadar. Hepsi toplanmış, büyülerini kullanmaya hazırlar.

"Neler oluyor?" Kalabalığın arasından Agatha'nın yanına doğru ilerlerken soruyorum. Solgun ama dimdik ayakta. Basitçe işaret ediyor ve ben de onun bakışlarını görünmez bariyere kadar takip ediyorum, kalbim dururken kendi gözlerim de açılıyor.

Bariyerin kenarında bir zombi lejyonu duruyor; o yeraltı şehrinde gördüğüm lejyonun aynısı. Emir bekleyen askerler gibi duruyorlar. Ölümsüz bedenleri bir santim bile hareket etmiyor. O kadar ki, ağaçların ötesindeki karanlığa doğru ilerliyorlar.

"Saldırmadılar mı?" Fısıldıyorum.

"Henüz değil, ama sadece zaman meselesi. Zombilerin olduğu her yerde bir büyücü vardır." Agatha dişlerini gıcırdatıyor ve bana bakıyor. "Maske alındığında anlamalıydım. Aptalın tekiydim. Yanıldığımı ummak istedim ama yanılmışım." Tekrar meclise bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Bir büyücüye karşı hiç şansımız yok. Tüm büyülerimizi birleştirek bile böyle bir kötülüğü yenemeyiz. Şafağa kadar ölmüş olacağız." Bunu sakın ve kendinden emin bir şekilde söylüyor ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir dehşet var.

Çelik gibi ihtiyarımız hiçbir şeyden korkmuyor, her zaman cevabı ve yolu biliyor ama zombilere dönüp baktığında sessiz ve korkuyor.

"Ne yapacağız?" diye sordum. "Burada öylece durup bekleyemeyiz."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Son nefesimize kadar savaşacağız ve ruhlarımızı bedenlerimizden uzaklara götürmeleri için tanrılara dua edeceğiz ki onları ordusu için çaldığında, izlemek ya da içinde hapsolmak zorunda kalmayalım."

"Agatha, ne yapacağız? Kaçalım mı?" diye sesleniyor biri.

"Hiçbir anlamı yok. sardılar. Fazla uzağa gidemeyiz." "Ya bir portal yaratırsak-"

Bir büyü parıltısı havayı doldurur ve Agatha iç çeker. "Onu engelleyecektir. Savaşacağız. Başka yolu yok. Gençleri ve yaşlıları evlerinde, yapabildiğimiz kadar güçlü bariyerlerin arkasına hapsedin. Diğer herkes benimle kalsın." Bana baktı, bir şeyi tartışıyor gibiydi. "Git, Freya."

"Ne?" Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Hayır, ben burada kalıyorum-"

"Git." Kaşları anlamlı bir şekilde iniyor ve kalbim donuyor. Onun benim için burada olduğunu biliyor mu? "Çok geç olmadan."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ben burada olsam da olmasam da o seni öldürecek. Bununla yaşayamam ve yaşamayacağım. Eğer ölürsem, bu senin yanında olacak. Meclisimin. Ailemin yanında."

"Çocuk." Elimi sıktı. "Biz her zaman senin evin olacağız, her zaman öyle görünmemiş olsa bile. Bu sefer seni korumamıza izin ver. Şimdi git." Arkama bakıyor. "Ve her neredeyse, iblis, onunla git ve onu güvende tut."

Bu gece ikinci kez nutkum tutuluyor, gözlerim bana karanlık ve ciddi bir bakış atan iblisime gidiyor. "Seni biliyor."

Hiçbir şey söylemiyor, Agatha da öyle. Zombilerden bir inilti duyuyorum ve şimdi zamanı olmadığını fark ederek sığıyorum. Ona dönerek elini bırakıyorum. "Ben kalıyorum ve bu son sözüm."

Onun delici bakışlarını ve beni dürtükleyen gerçeği görmezden geliyorum. Daha sonra onlarla yüzleşeceğim ama şimdilik bu tehditle yüzleşmemiz gerekiyor. Büyücü buralarda bir yerde. Olmak zorunda. Benden ne istiyor?

Daha da önemlisi, askerleri neden saldırmıyor?

O köye ne yaptığını gördüm ve burada da benzer bir şey yapacağından hiç şüphem yok.

Bariyeri daha önce , peki neden şimdi geçmiyorlar? O zaman beni beklediklerini fark ettim.

Hepsinin gözleri bana dönüyor ve sesler geldiğinde bedenlerinde onun sesi var.

"Merhaba cadı, ben de seni bekliyordum."

Tüylerimin diken diken olmasını ya da daha da kötüsü içimde onun büyüsunü tanıyarak hareket etmeye başlayan sarmaşıkları görmezden gelmeye çalışıyorum. Kötü olup olmaması umurunda değil. Düşman olmamız umurunda değil. Tek umursadığı ölüm ve sihir gibi hissetmesi ve bunu istemesi.

"Git," diyorum, bir adım öne çıkarak.

Agatha beni geriye doğru çekmeye çalışıyor ama onu görmezden geliyorum ve adamlarımı arkamda hissederek tekrar uzaklaşıyorum. İsteseler bile beni durdurmayacaklar - onlar daha iyi biliyor. Sert davranıyor olabilirim ama içimde dehşet var.

"Cadı, merhaba demek için hiç de hoş bir yol değil, özellikle de bunca yolu geldikten sonra." Ses bir kırbaç gibi içimizi kesiyor ve zombiler birkaç adım ileri atılıyor; bu bir tehdit.

"Öfke nöbeti geçiren bir büyücü!" Bağıriyorum, saflarını tarayıp onu arıyorum. Neden onu kışkırtıyorum ki? Onu ikna etmenin işe yaramayacağını biliyorum ama birini bu şekilde kızdırmak da iyi bir fikir değil. Dürüst olmak gerekirse, bana planlamadığı ne yapacak? "Askerlerinizi alın ve gidin."

Bunca yolu geldikten sonra mı? Bu sefer sesi kafamın içinde, karanlık ve yağ gibi yapışkan. Seni bulmak için o kadar yol geldikten sonra mı? Bu oldukça kaba. Biz düşman değiliz, cadı.

"Evet, öyleyiz," diye yüksek sesle cevap veriyorum. "Evimi ve meclisimi tehdit ediyorsan, biz düşmanız demektir."

Beynime bir şey saplandığında acı içinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve sonra onun kükreyen sesi sinirlerimi kesiyor. *Onlar senin meclisin değil! Seni geride tutuyorlar! Onlar muhaliflerden başka bir şey değiller. Türümüz katledilirken neredeydiler? Saklandılar ve yardım ettiler. Onlar senin arkadaşın ya da ailen değil, cadı. Onlar senin düşmanın. Sana bunu göstereceğim.*

Eller ayağa kalkmama yardım ediyor ve endişeli sesler bana ulaşıyor, ancak gözlerim şimdi gözlerinde niyet ve ölümle bize doğru istikrarlı bir şekilde yürüyen zombilere kilitleniyor.

Benim yüzümden buradaki herkesi öldürecek.

"Dur! Git buradan!" Talep ediyorum, ama konuşmayı bitirdiği açık.

Korkumu yutarak önce Phrixius'a, sonra iblisime ve Sha'ya bakıyorum. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

Phrixius başını sallar. "Onu durduracağız. Daha önce de büyücüleri dururdum ve yine durduracağız."

Çok fazla ölüm olacak ve yine de kazanamayabiliriz. Tüm tanrıların gücüne rağmen, Phrixius bunu sona erdirmek için yapılması gereken şey için kendini alçaltamaz. Onun içinde karanlık ve ölüm yok.

Ama ben biliyorum.

Bunu durdurabilirim.

Bakışlarım zombilere dönüyor. Eğer onları ondan uzaklaştırırsam, kaçacaktır, değil mi? Bir keresinde bir tane almıştım - evet, daha büyüktü ve sadece bir taneydi, ama daha ne kadar zor olabilirdi ki? Ne olursa olsun, denemeliyim. Adamlarımı ya da meclisimi riske atamam.

Eğer , buradaki herkes ölecek.

Bana ulaşmak için onları öldürecek. Katledilmelerine izin veremem.

Phrixius'un gözleriyle tekrar karşılaşıyorum. "Denemek zorundayım," diyorum açıklama yapmadan ve gözleri genişlemeden önce kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Freya, hayır!" Bana doğru uzanıyor ama ben ulaşamayacağım şekilde dans ediyorum ve yaklaşan zombilere dönüyorum. Bu işe yaramayabilir ama elimden geleni yapmalıyım. Öylece durup bunun olmasına izin veremem.

Havada hissettiğim tüm ölüm bana ait. Beni çağırıyor O benim.

Hayatım boyunca inkâr ettim ama artık gerçeği inkâr edemem. Ben bir ölüm, reenkarnasyon ve yeniden canlandırma ustasıyım. Ben bir büyücüyüm ve bu askerler benim olacak.

Derin bir nefes alarak cadılar meclisimden ve adamlarımdan uzaklaşıyorum, böylece büyülerini yapacağım şeyi engellemeyecek.

Phrixius'un söylediklerini hatırlayarak kendimi merkeze alıyorum ve içimdeki sarmaşıklara onları niyetlerimle dolduruyorum.

Kontrol edin. Onları ele geçir. Onları benim yap.

Sanki bu anı bekliyorlarmış gibi güç ve kuvvet kazanarak içimden akarken tekrarlıyorum. Binlerce küçük kesik vücudumu sarıyormuş gibi acıtıyor, titriyorum ve sallanıyorum ama onlar büyüüp tüketirken, zombilere ulaşırken güçlü duruyorum. Direniş bekliyordum ama karanlık yayılmaya devam ediyor.

O kadar çok var ki, nasıl içeride tuttuğumu bilmiyorum.

İçimden fırlıyor, beni parçalara ayırıyor, böylece binlerce kesikten kan akıyor.

Bedenim büyük bir açık yara, ama içimden bir ses şimdi durursam çok daha kötü olacağını biliyor. Tüm bu karanlığın bir çıkışa ihtiyacı var. Bir çıkış yolu yok.

Geri dönüyorum.

Gitmesine izin verdim, onu serbest bıraktım ve o aç.

Endişelendikleri ve bana söyledikleri her şey çok mantıklı çünkü bu büyüye ne kadar niyet edersem edeyim, vahşi, kötü ve karanlık hissettiriyor.

Elleri omuzlarıma ve sırtıma inerek beni topraklıyor. Bana güçlerini ve kudretlerini ödünç verirken sihirleri benimkini aşıyor. Karanlığı ihtiyacım olan yere yönlendirerek kontrolü yeniden ele alabiliyorum.

İlk zombi sırasına çarptığında, yüksek sesle nefes alıyorum, gözlerim kocaman açılıyor. Neden görünmez olmasını beklediğimi bilmiyorum ama mürekkep gibi siyah sarmaşıkların yürüyen bedenlere tırmanıp gözlerine, ağızlarına, burunlarına ve kulaklarına girmesini dehşet içinde izliyorum. Onları parçalıyorum, ama büyüünün kıvılcımını hissedene kadar derinlere gömülürken yürümeye devam ediyorlar.

Ellerimi uzatarak dönüyorum ve yumruk haline getiriyorum. Sarmaşıklar bu kıvılcımı tüketiyor, söndürüyor ve onları parça parça ayırıyor. Zombilerin uzuvlara ve parçalara ayrılmasını dehşet ve hayranlıkla izliyorum, düşüp duruyorlar ama arkalarındakiler gelmeye devam ediyor.

Omuzlarımı geriye atarak daha uzun duruyorum ve avuçlarımı tekrar açıyorum. Sarmaşıklar daha büyük görünüyor, sıra sıra vurdukça güçlenerek büyüyor ve aynı şeyi yapıyor. Derimde boncuk boncuk ter birikiyor ve vücudumdan aşağı yuvarlanıyor, yorgunluktan nefes nefese kalıyorum ama yine de ayakta durup sarmaşıklarla birlikte öldürüyorum. Onları ele geçirmiyorum, eskisi gibi değil - hayır, uzuvları önümüzdeki otları dağıtana kadar hayatlarını koparıyorum, yine de gelmeye devam ediyorlar.

Damarlar daha da güçleniyor, uçları ruhuma yapışıyor, yaşamı kurutuyor ve ben gücün altında sallanıyorum.

"Yeter," diye bağılıyor Phrixius. "Bu seni öldürüyor. Geri çekil."

Askerler hâlâ geliyor. "Hayır, bunu bitirmem gerek," diye bağıriyorum, sesim tuhaf çıkıyor.

"Küçük cadı, dur," diye yalvarıyor iblisim.

Görüşüm kararıyor gibi olsa da başımı sallıyorum ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum. Büyünün her zaman bir bedeli vardır; daha güçlü, daha dik. Bu ölüm büyüü beni öldürebilir. Bunu hemen bitirmeliyim.

Buna gücün var mı, cadı? Alaycı sesi geliyor. Anladığını sanmıyorum ve sen dışarı çıktığında hepsinin ruhunu alıp kendime ait yapacağım. Bedenlerini sana musallat olmak ve her seferinde kaybını hatırlatmak için kullanacağım.

"Hayır!" Bir ılık atarak ellerimi ileri doğru ittim, sahip olduğum her Şeyi son bir hamleye yönlendirdim.

Kalan zombiler patlıyor, toprağı fiziksel olarak yükselten dikenlerden oluşan bir gelgit dalgası tarafından parçalanıyor, giderken toprağı yırtıyorlar. O kadar güçlü ve o kadar oklar ki, bana çarpmadan önce ayı karartıyorlar. Arkamdaki adamlara doğru sendeliyorum ve dikenler bir kez daha bedenimi doldururken ılık atamayıp nefes nefese kaldığımda beni yakalıyorlar. Çok fazla güce sahipler ve patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Seni yakaladık. Onu bize ver," Phrixius. "Şimdi, cadı!"

Başımı çeviriyorum ve dudaklarım dudaklarımla buluşuyor. Karanlığı o dudaklara akıtıyorum, ta ki onlar kopup gidene ve yerine bir başkası gelene kadar. Ben de aynısını yapıyorum, onlar karanlığı alıp kendilerine mal ettikçe geçen her an daha rahat nefes almamı sağlıyor. Başımı tekrar çevirdiğimde, lyormuŐum gibi hissetmeden grebilene, duyabilene ve nefes alabilene kadar benden onlara daha fazla g geçerken omuzlarım rahatlayarak kyor.

Dikenler içime geri yerleşiyor, memnun ve mutlu, beni soğuk ve sarsılmıŐ bırakıyor.

Bir iz gibi bana doğru gelen yüzlerce dağılmış kafa ve uzva bakarken yapabildiklerim beni dehşete düşürüyor. Tüm zombiler parçalanmış, yeniden canlanma kıvılcımları benim tarafımdan çalınmıştı.

Ölüm büyücüsü kafamın içinde kıkırdıyor ve beni acı içinde inletiyor. *Hmm, glsn. Peki, şimdilik gidiyorum. Bunu bir zafer olarak kabul et, ama yakında tekrar görüŐeceėiz. İçimizde yaşayan karanlıkla sonsuza dek savaŐamazsın. şu haline bir bak. Muhteşem birisin.*

Donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başından beri istediği Şey buydu; büyümü ona karşı kullanmam. Meclisimi öldürmek istemiyordu, gerçi istediğini elde etseydi bunu yapardı. Hayır, sadece büyümü parçalayıp dünyaya yaymak istiyordu.

Kendisini sevmemi istiyordu.

"Asla senin gibi olmayacağım!" Etrafımdaki bedenler fkeme ve dehŐetime tepki vererek yaŐamla inlerken bile ılık atıyorum.

Bunu göreceğiz.

Birden gücü gitti ve ben daha da ktm.

Adamlarımın yardımıyla meclisime döndüğümde tek gördüğüm dehşete kapılmıŐ gözler oluyor ve bu gece benden değerli bir Şey aldığını biliyorum. Yorgunluktan sallanıyorum ve düŐtüėümde bir Şey, hayır, biri beni yakalıyor.

"Seni yakaladım, küçük cadı. Tuttum seni."
Kollarının arasında kendimden geçtim.
Büyücü gitti ama ben hâlâ varım ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

T İblis Freya'yı kollarına almış duruyor ve Freya'nın gözleri kapandığı anda çılgınlık yükseliyor. Cadılar Phrixius ve beni iblisin yanında görünce geri çekiliyorlar. Büyüsünün etkisi geçiyor.

Yaklaşıp iyi olup olmadığını kontrol etmek için eğildim. Çok yorulmuş. Küçük bir bedende bu kadar büyüün nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama o inanılmazdı. Onun koca bir orduyu yok edişini izlemek, benim onun gibi olmak ve bu yükü onunla birlikte taşımak için doğduğumu doğruluyor.

"Onu buradan çıkaralım," diye mırıldanıyor Phrixius bize.

Başımızı sallayarak, bir birim olarak cadılara doğru ilerliyoruz. Kadınımın konuştuğu ve bizi üzüntüyle izleyen cadı dışında geri çekiliyorlar. Aralarına girdiğimizde hızla ayrılıp aralarında bir yol açıyorlar. Sessizce yürüyoruz, herkesin gözü üzerimizde.

Onları bakışlarımla uyarıyorum. Ona dokunmaya ya da saldırmaya cüret eden olursa, işlerini bitiririm. Etraflarını saran enerjiden ve ona düşmanımı gibi bakmalarından hoşlanmıyorum, özellikle de onları korumak için neredeyse öldükten sonra. O olmasaydı, o zombiler onları paramparça ederdi, ben de yardım etmezdim. Ben sadece onu dinliyorum, sadece onu önemsiyorum, ama o açıkça onları önemsiyor.

Onları korumak için kullandığı büyüde bunu hissettim, yine de burada duruyorlar, sanki onlar için bir hiçten daha kötüymüş gibi.

Phrixius ve iblis de bunu hissediyor. Her ikisi de gergin, gözleri kalabalığı tarıyor ama şok olmuş gibi görünmüyorlar.

"O bir büyücü," diye fısıldıyor biri. "Onu öldürmeliyiz-"

Büyü bize doğru geliyor. Freya'nın önüne geçiyorum ve büyü içime işliyor, içimdeki canavarı besliyor. Değişim üzerime gelirken başımı eğiyorum.

Kadınımı, yaratıcımı korkutmamak için aldığım insansı form gitti ve şimdi onların önünde canavar olarak duruyorum.

Çığlıklar duyuluyor ve uzun kollarımdan birini kaldırarak siyah pençeli tırnağımı büyüü fırlatan solgun dişiye doğrultuyorum. "Sen saldırdın." Sözlerim daha çok hırıltıya benziyor ama o anlıyor, dönüp kaçmak için çabalıyor ama kalabalık çok yoğun. İki adımda onun önündeyim ve bir elimle minik boğazını tutarak onu havaya kaldırdığımda diğer cadılar kaçışıyor.

O çok zayıf ve cılız.

Tekme atıyor, çığlık atıyor, bana büyü fırlatıyor ama tek yaptığı beni daha da güçlendirmek.

Cadımın onu öldürmemi istemeyeceğini biliyorum ama kadınıma saldırmaya cüret etti, bu yüzden yaşayamaz. Yine de Freya'nın bana kızmasını istemediğim için onu daha korkunç bir ölümden kurtarıyorum. Sadece boynunu kırıyorum ve diğerlerini uyarırcasına bakarken onu yere bırakıyorum.

"Onun uyarısına kulak verirdim. O bir canavar ve sadece Freya'ya hesap verir. Eğer bizi takip ederseniz ya da arkamızı döndüğümüzde bize saldırmaya cüret ederseniz, onu durduramam. Sizi umursamadan yiyecektir."

Ah, izin. Aşağı uzanarak cadının bedenini bütünüyle yutuyorum, kadınıma dönmeden önce büyüünü içime çekiyorum.

Phrixius'un gözleri fal taşı gibi açılır. "Gerçek anlamda söylemedim," diye fısıldıyor. "Sen öyle dedin," diye homurdanıyorum. "Gidiyoruz, değil mi?"

İblis kıkırdar ve onu daha da yakın tutar. "Oh, başın belaya girecek. Ben olmadığım için çok mutluyum. Hadi, cadımızı dinlenmesi için eve götürelim."

Kafam karışmış bir şekilde gidiyorum. "Neden başım belaya girecek?" Atıştırmalıktan sonra kendimi çok tok hissettiğim için diğer formuma büzülürken kelimeleri zorla .

"Birini yedin," diye tıslıyor Phrixius.

"Evet?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum ve iblis kıkırdıyor.

"Bundan hoşlanmayacak. Biz etrafta dolaşıp insanları yemeyiz," diye açıklıyor yürürken.

"Ama Freya'ya saldırdı," diye gürlüyorum.

"Bana göre sağlam bir mantık." İblis omuz silkiyor ve Phrixius burnunu sıkarak iç çekiyor.

"Buraya nasıl geldim ki?" diye ve ben de yardımcı olmak isteyerek onun yerine cevap veriyorum.

"Bunun bir büyü olduğunu duydum..." Bana döndüklerinde sözlerim sessizliğe gömülüyor. İblis bilmiş bir sırıtışla tanrıya bakıyor.

"Kendime not, iğneleme canavarda kaybolur. Hadi, Sha, yiyebildiğin kadar cadı büfesi yemeden önce."

Kahkahalarını duymazdan gelerek onları evine kadar takip ediyorum. Hiçbir cadı bizi takip etmeye ya da saldırmaya cesaret edemez. İçeri girdiğimde, Phrixius'un bir şeyler mırıldanmasını izliyorum, sonra sihir hissi bana dokunuyor. İblisi yatağına kadar takip ediyorum, orada onu usulca yatırıyor ve yorganı yukarı çekiyor.

Phrixius onun yanında yatıp endişeyle onu izlerken, ben de yanına kıvrılıyorum. Eli, yaşam gücünü kontrol etmek istercesine onunkini örtüyor. İblisin bize katılmasını bekliyorum, ama bir an için gözleri sertleşerek onu izliyor.

Onu aramıza sokarak diğerlerinin gözleriyle tanışıyorum. Ben onları hiç umursamıyorum ama o umursuyor, bu yüzden onları kabul edeceğim. "Şimdi ne olacak?"

Onun ne olduğuna yönelik nefreti anlamıyorum, ancak son birkaç günümü onun geçmişini olabildiğince öğrenerek geçirdim. Hiç iyi değil. Onun türünü katlediyorlar.

Eğer onun saçının bir teline bile el sürmeye kalkarlarsa, onları paramparça ederim. O benim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Phrixius. "Diğer tanrılara söyleyebilirler ya da onu dışarı atabilirler. Ne olursa olsun, o artık dışarıda ve geri dönüşü yok."

"Sen bir tanrısın, unutmalarını sağla".

"Bunu yapamam. İstesem bile onların meclis yasalarına ve büyülerine müdahale edemem," diye savunuyor ona bakarak. "Ve ben istiyorum. Ona yardım etmek istiyorum ama yapamam. Elim kolum bağlı."

"Benimkiler değil," diye mırıldanıyor iblis, eğilip kızın başına bir öpücük kondurduktan sonra oradan uzaklaşıyor.

Phrixius onu yakalar. "Ne yapıyorsun?" diye sorar endişeyle.

"Merak etme Tanrım. Onları öldürmeyeceğim. Kızımıza iyi bak, geri döneceğim." Ayrılıyor.

DEMON

Şimdilik onların yanında güvende olduğunu biliyorum, bundan sonra yapacağım şeyin tek nedeni de bu. Sonsuza kadar güvende olmayacak, artık onlar da biliyor.

Evinde belirliyorum ve birkaç dakika sonra bir kasırga gibi içeri giriyor, ama beni orada görünce sakinleşiyor. Beni görmesine izin veriyorum, tıpkı küçük cadımın daha önce farkında olmadan yaptığı gibi.

"İblis," diye tıslıyor ama sesinde bir korku titremesi var. "Freya iyi mi?"

Ona doğru yaklaşıyorum ve ben kıkırdarken o kapıya doğru geri çekiliyor. "O dinleniyor. Peşinden gelen olursa, her öldüreceğimizi bilin," diyorum ona. "Başından beri onun gerçeğini biliyordun. Eğer onu terk etmeye çalışarak fiziksel ya da duygusal olarak ona zarar vermelerine izin verirsen, o zaman seni ifşa eder ve hepinizi öldürürüm. Tüm meclisiniz ve soyunuz ölürken alevlerin içinde güleceğim. Ben de en az onun kadar uzun süredir aranızda yaşıyorum ama ondan başka kimseye sadakat borcum yok." Tüm köyünün yandığı bir görüntüyü gözümün önüne getirmeden önce yumruğumu onun yanındaki duvara vuruyorum. "Hiç kuşkunuz olmasın, şimdiye kadar uslu durdum ama biri ona yan gözle bile bakarsa, bundan sonra durmamaya karar verebilirim."

"Sen gerçekten kötüsün," diye alay ediyor.

"Öyleyim." Sırıtiyorum. "Bunu ya da tüm bu evrende önemsedığım tek bir kişi olduğunu asla unutma, o da o küçük cadı. Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım." Freya söz konusu olduğunda yapabileceklerimin gerçek derinliğini görmesine izin veriyorum.

Söylediklerim doğru. Şimdiye kadar böyle davrandım ama bu hızla değişebilir. Bu bir anlaşmayla başlamış olabilir ama Freya benim dünyam. O benim yaşama sebebim. O benim her şeyim. O benim ve kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim.

Halkını katlettiğim için benden sonsuza dek nefret edebilir ama beni terk edemez, özellikle de ölürken.

"Sadece anlaşma yüzünden mi?" diye karşılık veriyor, meydan okurcasına çenesini kaldırarak. "Söyleme bana iblis, ona bakmak için geldin." Ben konuşmuyorum ve o acı acı gülüyor. "Gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?"

Onu uyarmak için duvara çarpıyorum, büyüm onu duvara bağlıyor. Yanmayan alevler vücudunda geziniyor. Korkuyla nefes nefese kalıyor, benimle savaşmaya çalışırken gözleri büyüyor ama bana denk değil. "Beni tehdit etme, cadı."

"Aynı şeyi istiyoruz," diye tıslıyor. "Onu güvende tutmak."

"Hayır, yapmayız. Sen cadılar meclisini, halkını onun güvenliğinin önüne koyarsın. Ben mi? Ben koymam. Hiçbir şey ondan önce gelmez ve işte bu noktada farklıyız. Bunu unutma." Alevleri serbest bırakarak karanlığa geri dönüyorum ve gölgeleri etrafıma sararken sadece bir ses oluyorum.

"Bu meclisin hayatı artık sizin ellerinizde. Onu güvende tuttuğunuzdan emin olun yoksa hepiniz ölürsünüz." Kızımın yanına döndüm, yatağa girip üzerine uzandım.

Nefes alışımı hissetmeliyim.

Cadının sözleri aklımdan çıkmıyor. Gerçeği öğrendiğinde, Freya ne yapacak?

Ya

pm Beni terk etmeye çalışacak mı? Beni kovacak mı?

ak Anlaşmayı bozacak mı? Ona daha sıkı sarılıyorum.

mi? Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Freya benim ve doğduğu günden beri benim.

ölene kadar da öyle olmaya devam edecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

I Uyuduğumu biliyorum ama etrafımı saran karanlıkla mücadele edemiyorum. Duygularım sessizleşti. Ne olduğunu hatırlayamıyorum ve endişelenmem gerektiğini biliyorum ama bu sisin içinde bomboşum beni daha da sıkıyor gibi görünüyor.

Birdenbire duman dağılıyor ve büyücü, maskesi hâlâ yüzünü örtüyorken karşımda beliriyor. Dumanların arasından birbirimize bakıyoruz. Korkmam gerekirdi ama hiçbir şey hissedemiyorum. Elini yavaşça kaldırıp bana uzatıyor.

"Bana katıl Freya," diye mırıldanıyor.

"Asla," diye bağıryorum, ondan ve sesindeki baştan çıkarıcılıktan kaçmak için mücadele ediyorum.

"Kim olduğunla savaşmaktan yorulmadın mı Freya?" diye mırıldanıyor. "İçinde yaşayan şeyle? Bunu kabul et ve benimle eve, ait olduğun yere, halkının yanına gel." Eli hâlâ karanlıkta bir can simidi gibi bana doğru uzanıyor.

"Sen şeytansın," diye tıslıyorum.

Gülüyor, elini bırakırken çıkan ses beynimi tırmalıyor. "Kötülük mü? Bu kelimeyi çok dikkatsizce kullanıyorsun. Kötülük. Hiçbir fikrin yok." Etrafımızdaki duman dağılıyor ve hissettiğim uyuşukluk yok oluyor.

Bir evin içindeyiz. Küçük ama rahat, bir ayağı diğerlerinden daha kısa olan küçük bir ahşap masa var. çatal bıçak takımları olan üç yer minderi var. Ayaklarımızın altında çok renkli, el dokuması bir kilim var ve etrafımızda mumlar yanıyor. Sıcaklık, mutluluk ve o kadar çok sevgiyle dolu ki, duvarların arasından titreştiğini hissedebiliyorum.

"Anlamamı istiyorum," diyor bana dönerken.

"Anlamama gerek yok," diye veriyorum. "Sen insanları öldürdün-"

"Çoğunun olduğu gibi," diye ekliyor. "Bana kötü diyorsun Freya, ama bunun gerçekliğini anlıyor musun?"

Bir bebek ağlaması havayı yarıyor ve sallanan bir sandalyede otururken kucağındaki bebeğe gülümseyen bir kadına dönüyoruz. Başparmağı bebeğin kırmızı yanaklarını okşuyor, gülümsemesi o kadar parlak ve güzel ki acıtıyor. "İşte, işte, baban yakında burada olacak. Onu özlediğini biliyorum, değil mi? Ben de özlüyorum," diye fısıldıyor küçük başı öpmeden önce. "Ama o bizi koruyor. Neden biliyor musun? Çünkü bizi çok seviyor," diyor parmağını emmeye başlarken.

"Bu benim oğlum ve karım."

Onu görmek için döndüm ve maskesi kayboldu. Ne bekliyordum bilmiyorum ama karşımdaki yakışıklı, orta yaşlı adam değildi. Saçları koyu renk, ince dudaklarının ve yanaklarının etrafında çizgiler var. Normal görünüyor. "İkisi de artık ölü, bizden nefret edenler tarafından öldürüldüler. Tam burada, evimizde katledildiler. Onları korumak için burada değildim. Sadece geri geldim ve cesetlerini bulduk."

Bebeğe ve kadına döndüğümde onun yaptığı bir şeye kıkırdadığını görüyorum ve içimden bir şey onlardan yayılan saf mutluluğa acıyor.

"Hiçbir kötü varlık bu şekilde başlamaz. Hepimiz masum doğarız," diye mırıldanıyor bebeğine bakarken. Onlara doğru adım atıyor ve diz çöküyor, öyle bir özlemle bakıyor ki, ayağa kalkıp geri çekilmeden önce davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum. "Bize zarar veren insanlar tarafından kötülüğe dönüştürülüyoruz. Tek acı hikâyesi benimki değil. Pek çok masum insan öldü. Bebekler annelerinin kollarında ve rahimlerinde katledildi. Bu yüzden yeraltına indik ama orada bile güvende değildik. Herkes sadece bizim gibi doğduğu için öldürüldü. Çocuklarımız bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Benim çocuğum bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı." Bana baktı. "O öldü ama sen hayatta kaldın. Söyle bana Freya, bu nasıl adil olur? Sırf olduğun kişi olduğun için doğar doğmaz öldürülmeli miydin? Yoksa sana bir şans mı verilmeliydi?"

Sessizim, kayboldum ve emin değilim.

"Adı Laurent'ti, en iyi arkadaşımın adıydı - beni korumaya çalışırken ölen en iyi arkadaşımın. Bu isim onlarla birlikte öldü. Kimse onları hatırlamıyor çünkü anıları bile damgalanmaktan kurtulamadı. Bana kötü diyorsun Freya, ama ben her zaman kötü değildim. Sadece ailemi güvende tutmak istedim.

Saklandık, büyümüzü reddettik ama bu onlar için yeterli olmadı. Çoğu o gün gizli şehrimizdeki katliamda öldü. Diğerleri dünyanın dört bir yanında avlandı ve geriye bir tek ben kaldım, ya da ben öyle sanıyordum. Bize dedikleri şeye dönüşmeyi hiç istemedim. Böyle bir kötülük yapabileceğimiz fikrinden nefret ediyordum ama başka seçeneğim kalmadığında, her şeyimi kaybettiğimde, geriye kalan tek şey karanlıktı. Beni eve davet etti. Hayatta kalabilmem için acımı çaldı. Beni hayatta tuttu ve bana bir amaç verdi."

"Yaptıkları yanlıştı," diyorum çocuğa bakarken acı çekerek. "Ama bu sizin yaptığınızı doğru yapmaz. Daha iyi olmalıyız. Onlara göstermeliyiz-"

"Asla dinlemeyecekler ve umursamayacaklar. Anlamıyor musun?" diye kükrer. "İstediğin kadar iyi ol, bu onları durdurmayacak. Yaşamamıza asla izin vermeyecekler. Bırakamazlar çünkü bu, hatalı olduklarını ve katlettikleri herkesin masum olduğunu kabul etmeleri gerektiği anlamına gelir. Bununla yaşayamazlar."

Etrafımızdaki oda değişiyor ve ben dehşet içinde geri çekiliyorum. Mumlar sönmüş, ön kapı menteşelerinden sarkmış, kan ve yanık izleri her yeri kaplamıştı. Bir zamanların güzel halısı parçalanmış ve kadın halının üzerinde yatarak halıyı kanıyla kırmızıya boyuyor. Başını çevirmiş, gözleri boş ve kolunu uzatmış, bebeğine uzandığını fark ettiğimde öğürüyorum.

"Başka tarafa bakma," diyor büyücü. "Eğer onların tarafını seçersen, izlemek zorunda kalırsın."

Minik vücudu garip bir açıda ve battaniyeleri yok. Nedense bu beni endişelendiriyor. Üşümeyecek mi?

Sonra onun da öldüğünü fark ettim. İkisi de öldü.

"Kötülük doğmaz, Freya. Yaratılır," diyor daha genç bir versiyonu evine koşarken. Dizlerinin üzerine çöküp karısını ve bebeğini göğsüne bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlarken yankılanan acı feryadı kalbimi delip geçiyor. Omzundaki çanta yere düşüyor, içindekiler etrafa saçılıyor

-Bebek maması.

Görüntü değişiyor ve sokaktayız. Buranın daha önce gördüğüm yeraltı şehri olduğunu anlamam bir anımı alıyor ama sokakta asılı fenerler, çocuk oyuncakları ve açık yiyecek satıcıları var. Hayat dolu, ama sonra bir kez daha değişiyor.

Tüm o hayat yok oldu.

Cesetler sokakları kirletiyor ve kan kaldırımlara akıyor.

Evler yanıyor ve çığlıklar havayı dolduruyor.

Tekrar değişiyor ve bir kez daha büyücüye bakıyorum. Paniklemiş, kapısı açık bir arabanın sürücü koltuğunda oturuyor.  n nde bir adam duruyor, ona bakıyor, ifadesi kararlı. "Git dostum. Hamile karına geri dönmeli ve onları güvende tutmalısın." Adam kapıyı kapatır ve döner, elindeki silahla önlerinde havada süzülen iki figüre doğru koşar.

"Tanrılar," diye mırıldanıyor yanımdan.

O uzaklaşıyor ama biz kalıyoruz, arkadaşının dövüşmesini ve Tanrı'nın parmaklarından birinin bir hareketiyle öldürülmesini izliyoruz, göğsünde öyle derin bir yara açılıyor ki atan kalbini görüyorum. Kaan arabaya bakıyor ve öne doğru düşüp ölmeden önce gülümsüyor.

Görüntüler sürekli değişiyor. Üst üste yığılmış çok sayıda ceset,  l  tarlaları ve yıkılmış evler var. O kadar çok ceset görüyorum ki dizlerimin üzerine çökerek çığlık atmaya başlıyorum.

"Dur, durdur şunu!" Yalvarıyorum.

Savaş alanında bana doğru yürüyor,  l ler ve ölmekte olanlar etrafımızı sarıyor, sesleri kafamı ve kalbimi parçalıyor. O kadar çok ölüm var ki, içime işlediğini hissedebiliyorum. Korku ve g  karanlık kalbimi sarıyor.

"şimdi anladın mı cadı?" diye sesleniyor önümde durup çenemi yukarı kaldırırken. "şimdi nasıl?" Sahne yeniden değişiyor ve ben bir kez daha  ğ r yorum.

Etrafımızda her yaştan ocuk yatıyor, kırık ve  l . Bir kilisedeyiz, kolu bulduğumuz kilisenin aynısı.

"Buraya saklanmaya ve tanrılara durmaları için yalvarmaya geldiler ama işe yaramadı," diye fısıldıyor doğrulurken, görüntünün kenarları bir kez daha dumanla girdaplanmaya başlıyor.

Görüntü kaybolurken sesi kulaklarımı dolduruyor. "Gerçekten kötü olan kim, cadı? Onlar mı biz mi? Olma yeteneğiyle doğanlar mı, yoksa onları buna zorlayanlar mı? Biz düşman değiliz ve bunu yakında anlayacaksın."

BÖLÜM 33

I çığlıkla uyanıyorum, eller olduğunu fark edene kadar dumanla savaşıyorum. "Freya!"

Başımı çeviriyorum ve Phrixius'un endişeli gözleriyle karşılaşıyorum.

Onu imgelemde görmedim ama bu şu anlama gelmiyor. Başımı çeviriyorum ve yere kusuyorum. Öğürürken ellerim sırtımı ovuyor, bedenim hala güçsüz hissediyor.

"Şşş, sorun yok. Biz buradayız." Bu Phrixius'un sesi ve ben daha sert öğürüyorum. Onun bana dokunma fikri içimi öfkenin yanı sıra mide bulandırıcı bir duyguyla dolduruyor ve öğürmem durduğunda doğruluyorum. Ağzımı siliyorum, onu o kadar yakınımda buluyorum ki geri çekiliyorum. Bana dokunmaya çalışıyor ama ben uzaklaşıyorum.

Nefes nefese kalırken onları durdurmak için elimi kaldırıyorum. Bakışlarım Phrixius'a takıldığında karnım dönüyor. "Anlat bana," diye talep ediyorum.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Sana ne söyleyeyim?"

"Bana çocukları öldürmediğini söyle. Annelerinin kucağındaki bebekleri katletmediğinizi söyleyin" diye emrediyorum.

"Freya, neden bahsediyorsun?" diye yalvarıyor, daha yakına kayarak.

"Söyle bana!" Çığlık atıyorum ve gücüm ona çarptığında geriye doğru düşüyor. İçimden akıp gidiyor, o kadar karanlık ki nefesi kesilene kadar kollarımdan ve bacaklarımdan duman çıkarken onun üzerinde yüzdüğümü bile fark etmiyorum ama durduramıyorum. "Bana onlar gibi olmadığını söyle," diye yalvarıyorum. "Ellerin masumların kanıyla kaplıyken seni bedenime ve evime almadığımı söyle. Söyle bana!"

Göğsünde bir kesik açılıyor ama dizlerinin üzerine çökerken bunu görmezden geliyor, ellerini iki yana açmış bana özlem ve acıyla bakıyor.

"Ne gördüğünü bilmiyorum Freya, ama lütfen nefes al. Kendine zarar vereceksin."

Hırlıyorum ve bir kesik daha açılıyor.

"İnsanları öldürdüm Freya, sana yalan söylemeyeceğim ama hayır, asla masumları ya da çocukları öldürmedim. Savaşlara katıldım ve hayatım boyunca binlerce kişiyi öldürdüm, ama hiçbir zaman sebepsiz yere ve masumları öldürmedim. İsterseniz ruhuma bakın. Kontrol edebilirsiniz. Ellerimde kan var ama asla bir çocuğa ya da bunu hak etmeyen birine dokunmam."

"Onlar yaptı. Çocukları ve masumları öldürdüler," diyorum yatağa doğru süzülürken, duman onun inancıyla geri çekiliyor ve öfkem dehşete dönüşüyor.

"Yaptılar," diye onaylıyor. "Birçoğu yaptı." Acıyla gözlerimi kırptırarak onlarla yüzleşiyorum.

"Kafanı karıştırmaya ve aramızı açmaya çalışıyor," diye mırıldanıyor Phrixus.

"İşe yarıyor. Bana hepsinin yalan olduğunu söyle. Bana gösterdiği şeyin böyle olmadığını söyle." Sessiz kaldı ve ben acı acı güldüm. "Söyleyemezsin çünkü kafamı karıştırmak için yapmış olsa bile bana gerçeği gösterdi. Yalan söylemedi."

"Freya, lütfen dinle. Olanların doğru olduğunu söylemiyorum, değil ama bunu neden yaptıklarını anlamalısın. Tanrılar başka seçenek olmadığını düşündüler. Bir büyücü tüm şehirleri yerle bir edebilirdi. Sen o tarafı görmedin Freya, ya da tek elleriyle kullandıkları ölüm ve gücü. Dünyayı yok edebilirlerdi ve bazıları bunu istedi."

"Bazılarını, hepsini değil, yine de herkesi öldürdünüz! Masumları öldürdün." Acıdan iki büklüm oldum. "Çok fazla ölüm. Çok fazla ölüm vardı."

"Vardı," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor ve bu kez beni kollarına çekerken ona karşı koymuyorum. "Geçmiş değiştiremem Freya, ama geleceği değiştirmeye çalışıyorum. Lütfen bana inan."

"En kötüsünü bilmek ister misin?" Gözyaşlarım dökülürken fısıldıyorum. "Bunu neden yaptığını şimdi anlıyorum. Eğer dünya çocuğumu ve aşkımı öldürseydi, ben de aynısını yapardım."

"Hayır, yapmazdın," diye karşılık veriyor Phrixus yanaklarımı avuçlayarak. "Kendince sebepleri var ve olanların doğru olduğunu söylemiyorum çünkü değil - bazılarının suçlarının bedelini masumlar ödedi ve bu korkunç bir şey - ama sen aynısını yapmazdın."

Kendinden emin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yapmaz ? O kadar emin misin? Sen istemez miydin? Sevgiğin insanı senden alanlardan intikam almak istemez miydin?"

"İntikam olanları değiştirmez," diye fısıldıyor.

"Hayır mı?" Gözlerini arıyorum. "O zaman ne var? Bundan gerçekten ders çıkardık mı? Benim türüm hâlâ var olduğu için avlanıyor ve öldürülüyor. Hiçbir şey değişmedi. Belki de haklıdır. Belki de dünyanın tüm bir sınıfı öldüremeyeceklerini hatırlatmak için buna ihtiyacı vardır."

"Freya," diye tersledi. "Onun gibi konuşuyorsun. Bir şey anlatmak için masumları öldüremezsin."

Önerdiğim şey bu muydu? Bilmiyorum bile. Gördüklerim için ağlayarak onun kollarında eriyorum. "O zaman ne yapacağız? Bunu nasıl durduracağız? Ne zaman bitecek?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bir tanrı olabilirim Freya, ama ben de bu işin içinde kayboldum. Keşke bilseydim. Keşke sana her şeyin daha iyi olacağını, doğru ve yanlışın var olduğunu söyleyebilseydim ama gerçek şu ki, biz sadece bu dünyada varız. Umutlarımı neye bağladığımı bilmek ister misin?" Yanaklarımı avuçlayarak benden uzaklaşıyor. "Sen. Daha iyi bir gelecek ve değişim için umudum sensin. Senin türünün kötü olmadığını herkese gösterebileceğine inanıyorum. Sen benim umudumsun, Freya. İntikam çözüm değil, değişim çözüm ve ben sana inanıyorum. Hepimiz sana inanıyoruz."

Acıyı yutuyorum, başımı sallarken gözlerine dalıyorum ama içten içe endişeleniyorum.

Onu hayal kırıklığına uğratacağımdan ve ihtiyaç duyduğu değişim olamayacağımdan endişeleniyorum.

Benden önce gelenlerle aynı olacağımdan ve iş başa düştüğünde kendimi diğerleriyle birlikte karanlıkta kaybedeceğimden korkuyorum.

Duygusal ve fiziksel olarak hala biraz hassas hissediyorum. Güçlerimi kullanmak bana zarar verdi. İblis beni yemek yemeye zorluyor ve sonra yatakta etrafımda kıvrılıyorlar. Meclisimle yüzleşip onları kontrol etmeliyim ama kendimi buna zorlayamıyorum. Bunun yerine, onların kollarında eriyorum.

Beynim olan biten her şeyi düşünüyor.

"Sırları öğrenmekten bıktım usandım. Tüm hayatım bir yalanmış. Bildiğim her şey yanlışmış. Yeni bir inanç, yeni bir sistem kurmam gerekiyor." Döndüm

onlara bak. "Eğer başka sırlar ya da yalanlar varsa, bana şimdi söyleyin. Ciddiyim. Bunu daha sonra halledemem. Artık karanlıkta kalmak istemiyorum. Bu beni o karanlığın içine düşürmenin kesin bir yolu." Bir duraksama oluyor ve gözlerim iblisime kayıyor. "Ne oldu?"

Suçlu görünüyor. "Freya. . ." Benim adımı kullanması doğrulmama neden oldu.

İblisim de otururken derin bir nefes alıyor. "Anlaşmayı yapma sebebim... Anlaşmayı kiminle yaptığım... Yalan söylemedim. Seni kurtarmak için yaptım. Hayatlarımız birbirine bağlı, ama sana ne olduğunu hiç anlatmadım, gerçekten, kendi iyiliğin için, ama haklısın. Bilmeyi hak ediyorsun."

Öğreneceğim şeyin iyi olmayacağını bilerek bakıyorum. "Anlaşmayı annen yaptı." Bunun üzerine irkildim. "Baban ve annen saldırıya uğradıklarında kaçıyorlardı. Baban öldü ve annen yaralandı. Sizi güvende tutmak için büyüsünü kullanarak ikinizi de buraya, bir büyücü olan babanıza aşık olduktan sonra bile ona iyi davranan eski meclisine getirdi. Ölmek üzereydi ve korkuyordu çünkü sizin için geleceklerini biliyordu. Agatha'ya ona yardım etmesi için yalvardı. Beni birlikte çağırdılar. Seni koruyacağıma ve güvende tutacağıma dair bir anlaşma yaptı."

"Bundan ne elde ettin?" Dehşet içinde fısıldıyorum.

"Sen, sonsuza dek," diye itiraf ediyor. "Seni kurtarmak için hayatının son anını verdi Freya. Agatha ve ben sana asla söylememeye karar verdik. Bunun seni inciteceğini ve gerçeği ortaya çıkaracağını biliyorduk. Sanırım aptalca bir şekilde, sana söyleyerek gerçekte ne olduğunu asla öğrenmeyeceğini ve seni güvende tutabileceğimizi umduk."

Gülüşüm acı ve o irkiliyor.

"Sana söylemedim. Çünkü beni terk edeceğinden korktum."

Ayağa kalkıp onu geride bırakırken soğuk bir ifadeyle "Haklıydın" diyorum. Bildiğim her şey yalan, hayatım bile.

Asla hayatta olmamam gerekiyordu.

BÖLÜM 34

I dolaşıyor, kayboluyor ve kafam karışıyor. Cadılar meclisi şu uykuda, bu yüzden sokaklar boş, bu da benim için gayet uygun. Nedense kendimi iblisimle kısa süre önce oturduğumuz ağaca geri dönmüş buluyorum. Sanırım derinlerde bir yerde

Burada olmasının bir nedeni olduğunu hep biliyordum ama bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim.

Ailemi hiç tanımadım bile. Bu şekilde doğduğum için beni güvende tutmaya çalışırken öldürüldüler ve iblisin beni koruması gerekiyordu.

Çok komik.

Şimdiye kadar herkesin yalan söylediğini, herkesin hile yaptığını ve herkesin bir nedeni olduğunu bilmeliydim. Ağaca bakıp neden yaşadığımı merak ediyorum.

Büyücü haklı mıydı? Herkes ölmüşken ben neden yaşıyorum? Onun oğlu yaşamazken benim yaşamaya ne hakkım var? Ben özel değilim. İsteddiği gibi Phrixius'un umudu olmayabilirim. Ben sadece birçoğundan biriyim. Şanslıyım.

Ben sadece . . . *buyum*.

Beni bulduğunda şaşırmamalıyım. Gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum, veremez.

"Küçük cadı," diye başlar.

Dönüyorum. "Bana öyle deme ve umurundaymış gibi davranma."

"Önemsiyor musun?" Kaşları çatıldı, ateş boynuzlarına tırmandı. "Tabii ki umurumda."

"Ben senin için sadece bir anlaşıyım!" Her şey beni yakaladığında çığlık atıyorum. "Bana yalan söylemeyi bırak. Benimle oynamayı bırak, lütfen."

"Seninle oynamıyorum, küçük cadı-"

"Durun! Sadece . . . Sadece git," diye yalvarıyorum, omuzlarım çöküyor. "Lütfen, beni yalnız bırak."

"Hayır," diye tersliyor, öfkeme rağmen bir adım daha yaklaşıyor. "Çünkü kendini doğru olmayan şeylere inandıracaksın. Orada durup bana umursamadığımı söyleyemezsin. Hayatın boyunca senin yanında oldum, seni korudum, iniş ve çıkışlarını paylaştım ve ağladığında sana sarıldım. Hep yanındaydım. Olmak zorunda değildim. Anlaşma beni sana getirdi, evet, ama bunu uzaktan da yerine getirebilirdim ve sana hiç yaklaşmayabilirdim bile. Hayatında olmak istedim. Gülümsemelerini sadece benim için istedim. Karanlığını ve gecelerini istedim. Seninle yürümek ve hayatını paylaşmak istedim."

"Ve yine de bana yalan söyledin. Adını bile bilmiyorum," diye çıkışıyorum, sözleri karşısında kalbim küt küt atıyor.

Hırlayarak yüzüme bakıyor. "Yanına geldiğimden beri gece sana gerçek adımı söyledim, duymanı umdum. Bu dünyada gerçek adımı bilen tek kişi sensin." Dizlerinin üzerine çöktü. "Geçmiş düşün, iyice düşün, biliyorsun. Tıpkı sana benim üzerimde güç verdiğim gibi bunu da sana verdim. Kullan onu. Kullan beni. Ben seninim ve hep senin oldum."

"Anlaşma yüzünden," diye karşılık veriyorum, incinmiş hissederek.

"Çünkü seni seviyorum," diye düzeltiyor, gözleri gerçeğe kocaman. "Çünkü sen beni kendine aşık ettin -sevmemesi ve bağlanmaması gereken bir yaratık. Benim tüm hayatım sensin, Freya. Ben bir iblis olarak doğdum ama sen beni kendinin yaptın. Sen benim evrenimsin. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim -anlaşma kadar kolay bir şey yüzünden değil, sen benim kaderim olduğun için. Sen benim her şeyimsin. Sen sahip olduğumu bile bilmediğim kalbimsin. Sakın bana bunun bir anlaşma yüzünden olduğunu söyleme. Senin yanında yaptığım her şeye bak Freya ve eğer hala gözlerimin içine bakıp bana umurumda olmadığını söyleyebiliyorsan, o zaman istediğin gibi gideceğim."

Kalbim küt küt atıyor. Eğer istersem şimdi gidecek. Onu kaybedeceğim ve bununla ilgili bir şey ... acıtıyor. Hayır, beni paramparça ediyor. Aramızdaki ilişkinin nasıl başladığına rağmen, bu iblis benim evim, güvenliğim ve mutluluğum oldu. Yaramaz tavırlarıyla beni karanlığa düşmekten koruyor. Beni koruyor ve tıpkı söylediği gibi her gece orada.

Phrixius bir keresinde iblislerin aşık olabileceğini söylemişti. O biliyor muydu? Ben kör müydüm?

Gözlerinin içine bakarken, evet, gerçeklerden ve bunun ne anlama geldiğinden korktuğum için korktuğumu fark ettim ama artık korkmuyorum. Başkalarının ne düşüneceği ve bunun bir insan olarak benim hakkımda ne söyleyeceği konusunda endişelenmeyi bıraktım.

Ben bir büyücüyüm.

Bir iblisi seviyorum.

Tüm hayatım parçalanıyor, ama onun umut dolu gözlerine bakarken, böyle yaşayıp yaşayamayacağımı merak başlıyorum.

Belki de bu beni kafir yapar.

"Adder," diye mırıldanıyorum, kendimi bildim bileli beni rüyalarımda kovalayan o kelimeyi kafamda seslendiriyorum. "Senin adın Adder."

Sarsılıyor, ben konuşurken titriyor gibi görünüyor. "Evet," diye tıslıyor, çatallı dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ve ben seninim."

Gözlerinin içine bakarak, karanlığa teslim oluyorum. Onu ayağa kaldırıyorum ve kendime doğru çekiyorum, dudaklarım onunkileri arıyor.

Anlaşalım ya da anlaşılmayalım, ben onunum, o da benim.

Yarın gelmeyebilir, öldürülebilirim ama bu gece hayattayım ve onunum.

Onun Freya'sı.

Onun küçük cadısı.

BÖLÜM 35

H *küçük cadı.*

Dudaklarımı yalarken bu düşünce aklımdan geçiyor. Bunu yüksek sesle söylemiyorum ama içimi bir memnuniyet kaplıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Cadımla aramdaki son engel de yıkıldı ve beni kalbine olduğu kadar zihnine de etti. Artık onun her şeyi bana ait.

Onu daha sıkı kavrayarak bizi döndürüyorum ve ağaca doğru geri çekiyorum. Kuyruğum bileklerine dolanıp onları yukarıda sabitlerken ağzıma doğru soluk soluğa geliyor. Onu daha yükseğe kaldırıyorum ve çatallı dilimle ağzının içinde gezinirken bacakları belime dolanıyor.

"Sana bunu kanıtlamama izin ver, benim küçük cadım. İzin ver sana senin olduğumu ve hep öyle kalacağımı göstereyim. İzin ver seni sevdiğimi göstereyim."

"Adder," diye mırıldanıyor.

Alevler omurgamda dans ederken sikim sarsılıyor. "Tekrar söyle," diye umutsuzca hırlıyorum. "Adımı tekrar söyle."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yap beni iblis."

Sırtarak kuyruğumu bileklerine geçiriyorum. "Hiç bu kadar tatlı bir cüret olmamıştı. Şeytanla alay etmekten daha iyisini bilmelisin, küçük cadı, özellikle de sen onunsan."

"Ya da o benim." Ağaca yaslanarak sırtıyor.

Yanılmıyor, ben onunum ve herkesin bilmesi için adımı haykırmasını istiyorum. Onu sabit tutarak yaklaşıyorum ve nefesi kesilip ağzını bana açtığı anda çatallı dilimi dudaklarında gezdiriyorum.

"O zaman bırak iblisin seni yapsın, küçük cadı," diye alay ediyorum dudaklarımı onunkilere yapıştırmadan önce. İnliyor ve ben dilini emerken onu yutuyorum.

Benimkini onunkine dolamadan önce, ellerim vücudunda sahiplenici bir şekilde kayarken onun tatlılığını tadıyorum. Aramızdaki bu yeni bağ ikimizi de deliliğin sınırlarına sürüklüyor. Kalçalarını eğiyor, benim için yalvarıyor ve elimi kalın uyluklarının arasına kaydırduğında, kremi hissediyorum ve bekleyemeyeceğimi biliyorum.

Onları daha geniş açmaya zorlayarak, zincirler yaratıyorum ve her bir kalçasının etrafına sararak onları iyice açmaya zorluyorum. Dişlerini dudağıma geçirmeden önce ağzıma doğru inliyor. Ellerini hızla yukarıdan zincirliyorum ve kuyruğumu ıslak amcığının üzerinden aşağı kaydırıyorum, sonra da içine sokuyorum. Çığlık atıp öpüşmemizi keserken amcığı hızla uyum sağlıyor.

Sırtarak arkama yaslanıyorum ve onun kuyruğuma takılmış, güzel, pembe amcığı damlayan ve etrafına gerilmiş görüntüsünü izliyorum. Göğsü kızarıyor ve pembe uçlu meme uçları hareketlerimizle sallanıyor.

Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir manzara olmamıştı.

"Adder," diye inliyor ve isminin dudaklarında çıkardığı ses beni çılgına çeviriyor. Kuyruğumu onun damlayan amcığından kurtarıyorum. İyi hissettiriyor, ama hiçbir şey ona çarpmam kadar iyi hissettirmiyor, adımı göklere haykırana kadar horozumu eve zorluyor, büyüsü ve karanlığı etrafımızda patlıyor.

Hırlayarak, onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Ağaç güçle gıcırıyor ama ben durmuyorum. Ben olabildiğince derine kayarken cadımın gözleri yuvalarından fırlıyor ve boşaldığında yer sarsılıyor ama ben yine de durmuyorum. Kuyruğumu yukarı ve açık ağzına doğru kaydırıyorum, serbest bırakılmasını tatmasına izin veriyorum.

Dudaklarını yarağının ucuna kapatıp emerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben amina girerken amının etrafında çırpındığını hissediyorum. Eğilip göğsünü ısırdığımda, kuyruğumun etrafında tekrar çığlık atıyor ve horozumun her tarafına geliyor.

"Adder, lütfen," diye mırıldanıyor, sonra yere yığılıyor, ama ben vazgeçmiyorum. "Adder, Adder, Adder, seni hissetmek istiyorum. Boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bu bir ricadır ve her zaman olduğu gibi karşı koymakta çaresizim.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp dudağını yararken onun ve kanının tadını alıyorum. "Tekrar söyle," diye hırlıyorum.

"Seninim Adder," diye haykırıyor ve ben kendimi tutamıyorum.

içinde dibe vuruyorum ve boğulana kadar kuyruğumu boğazına kadar sokuyorum ve zevkim patlıyor. Nefes nefese kaldığında onu döllerimle dolduruyorum, başka bir salınımda etrafında kenetleniyor. Sihrimiz ve zihnimiz bir olana kadar karışıyor.

Zevk nihayet dindiğinde, yavaşça ağzından ve amından çekiliyorum. Zincirlerime asılı, nefes nefese, ama çenesinden kan damlarken ve gözleri parlarken bile gülümsüyor.

Elimi vücudundan aşağı kaydırarak amını avuçluyorum ve parmaklarımı oradaki karmaşada gezdiriyorum. "Hayatımızın geri kalanını böyle geçirmek istiyorum, oynamak, sevişmek ve seni hatırlatmak." Elim çekip, göğsüne karışık döllerimizle adımı yazıyorum. "Böylece bir daha asla unutamayacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

H El ele tutuşup evime dönüyoruz. Güneş doğmak üzere ve eminim diğerleri endişeleniyordur. O şekilde gitmemeliydim.

Endişeli bakışlar ve belki biraz gariplik bekliyorum ama Phrixius yemek pişirmekle meşgul ve benim yaratığım da ortalığı temizliyor. İçeri girdiğimizde bize gülümsüyorlar ve işlerine geri dönüyorlar. "Onları yanımda tutmana izin verebilirim," diye fısıldıyor iblisim Adder. Buna alışmak biraz zaman alacak. "Böylece ev işi yapmak zorunda kalmayız."

Ona dirsek atıyorum ama gülüyorum.

"Phrixius önlükle çok şirin görünüyor," diye itiraf ediyorum.

Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor ve sırtımama neden oluyor. Olan biten her şeye rağmen, üçünü de bulduğum için şanslı olduğumu biliyorum. Bu uzun sürmeyecek çünkü Phrixius'un kendi hayatı var, ama yapabildiğim sürece bundan en iyi şekilde yararlanmayı planlıyorum.

"Düşünce tarzını seviyorum." İblisim kıkırdıyor ve ben de onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Düşünce tarzı mı?" Sha geniş bir sırıtışla önümde durarak soruyor. "Düşünüyor mu?"

yaramaz düşünceleriniz mi var?"

"Önlük yüzünden mi?" Phrixius gülüyor ve etrafıma bakarken onların alayları yüzümü kızartıyor.

"Değildim," diye çıkıştım.

"Öyleydi." Adder kıkırmı tokatlıyor. "Cadımız çok seksi bir insan. Yüksek bir seks dürtüsü var, bu yüzden onu eksik bırakamayız, değil mi?"

"Ölüm büyücüsü hakkında konuşmalıyız," diyerek dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışıyorum.

"Uh-uh, sonra." Phrixius önlüğü çıkarıp bana doğru yöneliyor ve benimle dalga geçmesi karşısında gözlerim açılıyor. Genelde çok naziktir, ama gözlerindeki hınzır bakış bana farklı bir şey planladığını söylüyor.

Sanırım o kadar da aziz değilmiş.

Geri çekiliyorum. "Gerçekten ihtiyacımız var-" Büyü etrafımı sararken nefesim kesiliyor ve Phrixius'a doğru çekiliyorum, elleri kıcıma düşüyor.

"Az önce iblisin geldi, o yüzden sonuncu olabilir. Sha, metresini paylaşmak senin için sorun olur mu?"

"Ona sahip olduğum sürece," diye homurdanıyor ve ellerini vücudumda gezdiriyor. Beni becerirken bana nasıl dokunduğunu hatırlayarak ürperiyorum. Zar zor hayatta kaldım, bu yüzden üçünden de sağ çıkabilir miyim bilmiyorum, ama denemek istiyorum.

Phrixius'u yakalayıp öpmek için aşağı çekiyorum ve o da gülüyor. Beni kaldırıp yatağa fırlattığında ses kısa sürede bir iniltiye dönüşüyor ve üstümde beliriyor. Sihirli bir hareketiyle benim kıyafetlerim kayboluyor, onunkiler de.

Tanrı olmanın avantajları. Kaslarına bakarken "Büyüyü seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Güzel, çünkü onu bu inanılmaz bedenin üzerinde ve içinde kullanmayı planlıyorum. Tanrınızın neler yapabileceğini size hatırlatmama izin verin."

Gözlerim açılıyor ve bir an sonra parlayan altın bir zincir boğazıma dolanıyor. Diğer ucunu bileğine doluyor ve yukarı doğru sarıyor, beni yukarı çekmek için kullanıyor, böylece onun altında kemerli oluyorum, göğsüm yataktan yükseliyor. Dili açıklıkla dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Tadın döl ve büyü gibi," diye fısıldıyor. "En sevdiğim iki şey." Diğer eli aşağı kayıyor ve kalçalarımın arasındaki karmaşanın içinden geçiyor. "En azından benim için yeterince kaygansın çünkü beni izleme şekline bakılırsa, Freya, kendimi tutamayacağım. İkimiz de bunu kaldırabileceğini biliyoruz, ama bu güzel am zaten beslendi, bu yüzden başka bir şeyi besleyeceğim."

Gözlerim açılıyor ve bir an sonra siki amıma giriyor. Beni parlayan zinciriyle sabitliyor, çekilmeden önce kalçalarını birkaç kez yuvarlarken o ukala gülümsemesiyle beni izliyor. Zincir, bir sıçrayışla yatağa geri düşmem için yeterince gevşiyor.

Beni yuvarlıyor, durana kadar başım dönüyor ve gözümü kırıştıtarak tavana bakıyorum. Şimdi altımda ve zincir hâlâ boğazıma sarılı, nabzımla birlikte sıkılıp gevşiyor. Amımla aynı anda zonkluyor.

"Phrixius," diye başlıyorum, ama zincir gerilerek sözlerimi kesiyor ve sonra büyük siki kıcıma bastırıyor. Bacaklarını açıyor ve ben itiraz edemeden kıcımın içine giriyor. Kaçmak için doğruluyorum ama parlayan zincirler göğsümden geçerek beni ona başlıyor ve sonra uyluklarımdan geçerek beni daha derine iterken açık tutuyor. Zevkten çışlık atıyorum ve tırnaklarımı iki yanımdaki yataklara geçiriyorum.

Beni sikinin bir santimiyle daha besleyemediğinde altımdan homurdanıyor ve ben onun üzerinde zevkle titreyerek nefes alıyorum. Bunu seviyorum, beni kontrol etmesini ve gücümü elimden almasını seviyorum.

Herkes benden korkarken o korkmuyor.

Çekiliyor ve tekrar kıcımın içine girerek beni onu almaya zorluyor. Zincirler zonkluyor ve daha küçük olanlar meme uçlarımı ısıyor, etraflarında mengene gibi dönüyor. Başka bir zincir belirip karnımdan amıma doğru kayarken büyüğü üzerimde geziniyor. Sıcak zonklama klitorisime baskı yapıyor, hatta halkalar içimde kayıyor, amımı dolduruyor ve klitorisime baskı yapıyor. Kalçalarını yuvarlayarak sikini kıcıma sokuyor.

Onunla o kadar doluyum ki elimde olmadan hareket ediyorum, kalçalarımı hızla döndürüyorum.

Ağız boğazımda geziniyor, sonra oradaki hassas derimi ısıyor ve içime zevk dalgaları gönderiyor. Ateş beni yalıyor, sınırlarım alevleniyor, ta ki daha fazlasına ihtiyaç duyarak nefes nefese kalıp ona binmekten başka bir şey yapamayana kadar.

"Zincirlerimin içinde iyi görünüyorsun, büyücü," diye alay ediyor, ben adını haykırırken çarpan nabzımı ısıyor. Amım onları sıkıyor ve daha sert zonkluyor gibi görünüyorlar. Çılgınca titreşim, kendimi tutamayana kadar içimde yuvarlanıyor.

Onların ve onun üzerine boşalıyorum.

Kulağıma kıkırdıyor. "Daha yeni başlıyorum, Freya. Sana dayanmanı söyledim ama hiçbir yere gitmiyorsun. Ben tatmin olana kadar benimsin." Sesi karanlık ve tehlikeli ve içimden alevler gibi kayıyor.

Dili boğazımı yalıyor ve beni alttan sikerken ısırmakla bu arasında gidip geliyor. Onu sıkıştırdığımda hızlanıyor, içime giriyor.

Düşünemiyorum,

göremiyorum ya da

duyamıyorum. Tek

yapabildiğim hissetmek.

Vücudum canlı, zincirlerle birlikte zonkluyor, terden kayganlaşana ve kıvranan bir karmaşaya dönüşene kadar. Ben hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar beni iki kez daha beceriyor.

Sesi aldığı zevkten dolayı gergin. "Üstümde çok iyi hissediyorsun, beni böyle alıyorsun. Kahretsin Freya, iyi bir adam, iyi bir tanrı olmakla gurur duyuyorum ama sen beni ahlaksızlaştırıyorsun. Seni her zaman bana zincirlenmiş, benimle dolu olarak istiyorum." Sesi artık bir hırıltıdan biraz daha fazlası. "Beni kötü bir tanrı yapıyorsun, Freya. Bu amcığa aşık olurum ve sonsuza dek burada olmak için her şeyimi kaybederim. Bana ne yaptığını görmüyor musun? Beni mahvediyorsun. Beni yok ediyorsun. Beni lekeliyorsun ve ben buna bayılıyorum."

"Phrixius!" Zincirler ağzıma dolanıp kelimelerimi kesmeden önce haykırıyorum. Kapana kısılmıştım, onun ve büyüsünün içindeydim. Bedenim dayanamayıp paramparça olana kadar her santimim titreşiyor.

Altımda kükrüyor, kendini kıcımların olabildiğince derinlerine gömmeden önce bana iki kez çarpıyor. Sıcak, sihir dolu dölllerinin içime dolduğunu hissettiğimde kulağıma ismim iniyor.

Bayılmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde hâlâ sırt üstü yatıyordum ama zincirler yoktu. Phrixius üstümde, yatağın kenarında duruyor ve bana sırtlıyor.

"Söylediklerimde ciddiym, Freya." Başka tarafa bakmıyor ama diğerlerinin yaklaştığını hissediyorum. "O tamamen senin. Cadımızı becerirken seni izlememe izin ver."

Sha'yı yatağın ucuna tünemiş, siki dönerek beni ararken bulduğumda başım kalkıyor, gözlerim açılıyor. Gözleri o kadar kırmızı ki parlıyor ve teninde gölgeler dolaşıyor.

Vücudum gevşek olmasına rağmen, amım bu manzara karşısında istekle sıkılıyor.

Sha yatağa tırmanıyor, gölgeleri etrafıma sarıyor ve ben ters çevriliyorum. Yüzüstü yatağa yatırıldığımda çığlık atıyorum, sonra ona doğru çekiliyorum ve doğruca bekleyen sikiğin üzerine. Beni parçaladığını ve tekrar bir araya getirdiğini hissediyorum. Emicileri klitorisimi ve kıcımlarımın hemen buluyor, nereye gideceğini biliyor. Beni yukarı çekip içime girerken meme uçlarımların etrafında daha fazla kayıyor ve mühürleniyor.

Bu da bir koşuşturmaca.

Bu hayvani bir şey ve acıdan içim parçalanırken bile zevkle haykırmaktan kendimi alamıyorum. Kanımın ve dölleriimin titreyen kalçalarımın aşağı damladığını hissediyorum ama ondan durmasını istemiyorum.

İstemiyorum.

Yatağı yumruklayıp geri iterken başım öne eğik, onu o kadar derine çekiyorum ki içimde büyüyor.

"Benim!" diye kükrüyor. "Benim, benim, benim!"

"Senin," diye mırıldanıyorum ki bir ses başımı kaldırmama neden oluyor.

Adder önümde dizlerinin üzerinde belirirken gözlerim açılıyor. "Bu gece o tatlı amcığa sahip oldum ve sanırım beni oraya götürmek için çok ağırlı olacaksın. Ne kadar kibarım, değil mi küçük cadı? Aç o güzel ağzını. Biz tatmin olana kadar ikimizi de boğacaksın."

Ağzımı açıyorum ve sırtarak başparmağıyla çeneme vuruyor. "Daha geniş."

Acıyana kadar açıyorum ve sikini derinlere, boğazıma doğru kaydırıyor. Sha ile çabucak bir ritim buluyor ve ben de ikisinin arasına itiliyorum. Bunu seviyorum, hızlı itişleriyle boğazımı zedelerken Adder'ın etrafında ağlıyorum.

Sha arkamdan sarsıldı. "Hanımefendi."

"Hayır. Hayır, hayır!" Çığlık atmak istiyorum. Çok yaklaştım ama Adder'ın yanında beni duyamıyor ve dölünün içime dolduğu anı hissediyorum. İçimde kalıyor ve emiciler durdu. Adder'ın sikinin etrafında inliyorum.

Inliyor ve dölleri boğazıma kadar pompalıyor, yutmak zorunda bile kalmıyorum. Sersemlemiş görünen Sha'ya dönüp bakmadan önce ağzımı siliyorum.

Sinirle kısılan gözlerle Adder'a bakıyorum, o da bir şeyler sezmiş gibi başını eğiyor.

"Canavar sikici, hatırladın mı?" Ona söyledim.

Tırnaklarımı Sha'nın göğsüne geçirerek onu itiyorum ve üzerine biniyorum, sonra da istediğimi elde etmek için ona sertçe biniyorum.

"Hanımefendi," diye hırıldıyor. İçimde yumuşuyor ve ben hırlıyorum.

"Tükendim."

"Hayır, değilsin. Daha fazlasını istiyorum. Bu hanımının emri. Daha işim bitmedi."

"Evet, hanımefendi," diye tıslıyor.

Üstünde sallanıyorum ve sonunda sertleşiyor. "İşte bu," diye mırıldanıyorum içimde şişerken. "Aferin oğlum, aynen böyle. İşim bitene kadar sahiben için sert kal, ancak o zaman boşalabilirsin."

Dayanabileceğini bildiğim için ona sertçe biniyorum. Onu kullanıyorum, zevkimi ararken kalçalarımı döndürüyorum. Altımda inliyor ve inliyor, yüzü gergin ve kendini tuttuğunu biliyorum.

"Ben gelene kadar kıpırdama," diye bağırıyorum, sesim onu sıkan ve tenine işleyen büyüyle kararıyor.

"Evet, hanımefendi."

"Aferin oğlum." Emicilerinden birini alıyorum, daha büyük olanı ve ağzıma alıyorum, aşağı itmeden ve klitorisime bastırmadan önce dilimi emmesine izin veriyorum. Kalçalarımı döndürürken onu vibratör gibi kullanıyorum. Onun her santimini kullanıyorum ve

Zevk nihayet içime işlediğinde, onun etrafında kenetlenirken muzaffer çığlığını tutamıyorum.

Geriye doğru yığıldım, gözlerim kapalıydı. Sonunda onları açmaya zorladığımda, göğsünün kabardığını ve kollarının titrediğini görüyorum, ama hareket etmiyor.

Emrettiğim gibi yaptı.

"Artık gelebilirsin."

"Evet, hanımefendi, teşekkür ."

Bir çığlık atarak içime girdiğinde yataktan kalkıyorum, döleri içime akıyor.

Sonsuza kadar devam ediyor ve sonunda bittiğinde kendimi fazla tutamıyorum.

Gözlerim kapanırken onun üzerine düşüyorum, bedenim tatmin olmuş ve uykuyla ağırlaşmış.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

"W "Hâlâ büyücü hakkında konuşmamız gerekiyor," diye mırıldanıyor hanımım bir kaşık çorbanın etrafında. Üzerinde, içini görebildiğim ipek bir slipten başka bir şey yok, saçları bağlanmamış ve dağınık, teni hâlâ Pembe. Yemek için yeterince iyi görünüyor.

Aslında . . . Gözleri üzerime dikilip kaşığı yüzüme doğrulttuğunda masanın altına doğru kaymaya başlıyorum. "Düşüncelerini görebiliyorum, canavar. Hayır." Kaşığıyla yanağıma vuruyor. "Önce öldürmek, sonra seks."

"Eğer bu büyücüyü öldürürsem, seni istediğim zaman becerebilir miyim?" diye sordum.

"Şey, şey... evet." Yanakları kırmızının daha güzel bir tonuna dönüşür.

"O zaman bunu şimdi yapacağım." Ayağa fırladım, bu büyücünün izini sürmeye hazırdım ki gülmeye başladı. Elim tutarak beni aşağı çekti ve kâsemi daha yakına itti.

"Ye. Onu birlikte öldüreceğiz ve sonra oynamak için çok uzun bir zamanımız olacak, tamam mı? İblis!" diye uyarıyor ve elini her ne yapıyorsa ondan uzaklaştırıyor. Yardım için Phrixius'a bakıyor ama o sadece omuz silkip başını sallıyor.

"Eğer daha yakın olsaydın, ağzımı bu kâse yerine güzel göğüslerine dayar, onlarla beslenirdim." Gözbebekleri büyüyor ve tanrının kâsesini kaldırıp yalayarak temizlemesini izliyorum.

Freya masayı geri iterek sıcak çorbanın etrafa sıçramasına neden olur. "Beyler-hayır, canavarlar, dikkatinizi verin. Göğüslerime bakmayı bırakın, vajinamı düşünmeyi bırakın-"

İblis inliyor. "Şimdi söylediğine göre, ben-" Elini tekrar tokatlayarak uzaklaştırır, karanlık derisi boyunca sürünerek her bir

bizden biri.

"Odaklanın. Bu adamın izini hemen bulmalıyız," diye uyarıyor. "Sihrimi üzerinizde kullanmama izin vermeyin."

Tanrı'ya doğru eğilerek, karanlığı masanın üzerinde gezinirken sesimi alçaltıyorum. "Diğer cadılar hakkında pek bilgim yok ama büyü kullanırken hepsi bu kadar muhteşem mi?"

"Hayır, hepsi bizim kızımız." Sırıttırıyor ve karanlık koluna değdiğinde bunu memnuniyetle karşılıyor ama ayılıyor. "Yine de haklı. Büyücüye odaklanmamız gerekiyor. Onu durdurmuş olabiliriz ama yenilmedi. O zayıfken ve ordusu yokken avantajımızı zorlamalıyız."

"Peki bu büyücüyü nasıl bulacağız?" diye soran iblis, kolunu Freya'ya dolayarak onu kucağına çeker ve çenesini Freya'nın omzuna dayar. "Geçmişte bunu nasıl yaptınız?"

"Tanrılar büyücülerin izini sürdü. Sen büyü tanrısıydın, o yüzden bunu yapabiliyor olmalısın. Hep birlikte ona karşı durursak, dediğin gibi onu şimdi zorlarsak bir şansımız olur." Freya iblisin içine doğru eğilirken başını sallıyor. Bunu yaptığının farkında mı acaba? Onu bir başkasının kollarında görünce bir an için içimde karanlık ve çirkin bir şey yükseliyor, ama onun böyle rahatladığını, omuzlarının gevşediğini görünce bu duygu yerini mutlu bir şeye bırakıyor.

Ona istediği her şeyi veririm ve eğer bu iblisi ve tanrıyı istiyorsa, mutlu olmaya devam ettiği sürece onları sonsuza kadar onun yanına zincirlerim.

Phrixius iç geçirir. "Yaptık ve yapabilirim. Benim endişem bunu biliyor olması ve bir tuzak olması."

"Fark etmez. Tuzak olsun ya da olmasın, buna hemen son vermeliyiz. Hepimiz yeni bir ordu isteyeceğini biliyoruz, bu da onu elde etmek için yüzlerce kişiyi öldüreceği anlamına geliyor. Bunu neden yaptığını anlayabilirim ama arkama yaslanıp bunun olmasına izin veremem," diye itiraf ediyor. "Onun çektiği acı ve ıstırapı hayal bile edemiyorum ama intikam planına da göz yumamam."

"İş o noktaya gelirse, onu öldürebilir misin?" Phrixius ciddi bir şekilde sorar. "Gördüklerinden sonra mı?"

"Yapmak zorundayız, değil mi? Onu kurtarmanın yolu yok. Bunu ruhunda hissettim. Öfke ve kan ihtiyacından başka bir şey kalmamış. Kefareti çoktan geçti. Sadece karısını ve çocuğunu seven bir adamı öldürmekten zevk almayacağım, ama eğer bu

başkalarını kurtarmak, o zaman yapacağım. Meclisim tehlikede ama dünya da öyle ve belki onları kurtarabilirsem kendimi de kurtarabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Elimden geldiğince nazıkçe soruyorum.

Bana döndü. "Ona karşı kaybedersem, ruhumu ve bu karanlık üzerindeki hakimiyetimi de kaybedeceğimi hissediyorum. Eğer buna bir son verirsek, o zaman bir geleceğe sahip olma ve hayatta kalma şansım olur. Kolay olmayacağını biliyorum ama denemek zorundayız."

"Bu güçlerini kullanacağın anlamına gelecek. Seni elimizden geldiğince koruyacağız ve onu öldürmenin yükünü taşıyacağız, böylece karanlığa tamamen girmene gerek kalmayacak ama seni her şeyden kurtaramayız ve kontrolünün tekrar elden kaçma ihtimali var. Buna hazır mısınız?" Phrixius sorar. "Çünkü eğer değilsen, bunu sensiz de yapabiliriz."

"Hayır, o bizden biri. Bu benim görevim-"

"Ruhunu tehlikeye atacaksa değil. Seni tehlikeye atmayacağım, dünya için bile," diye itiraf ediyor Phrixius, gözleri onun üzerinde. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum, çünkü bu dünya ve içindeki büyü için hayatımı riske atmak benim görevim. Bana yüzlercesi için bir ölümün kayıp olmadığı öğretildi, ama anlıyorum ki Freya, eğer o bir ölüm seninse, yüzlercesinin ölmesine izin verebilirim."

Birbirlerine bakarlarken aralarında göz gezdiriyorum ve yüzünde beliren gülümseme muhteşem. "Ama yapmayacağım. Onun istediği benken hiçbir şey yapmazsam kendimle yaşayamam. Buna bir son vermemizin zamanı geldi, sence de öyle değil mi? O zaman bütün gece kulağıma böyle tatlı sözler fısıldayabilirsin."

Phrixius hepimize bakıyor ve başını sallıyor. "O zaman onun izini süreceğiz. Ordusunu yeniden toplamadan önce bu gece gideceğiz. Önce hepinizin dinlenmesini ve yemek yemesini istiyorum. Büyücünün izini sürmek işin kolay kısmı, ama birini öldürmek? Bu çok, çok daha zor. Tek bir kişi olabilir ama bir büyücü bir cadı ordusuna bedeldir ve güneş doğmadan önce hepimiz kana bulanacağız." Phrixius ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve biz de bu tanrının gerçekten ne kadar kan döktüğünü merak ederek onun gidişini izliyoruz.

PHRIXIUS

Freya'nın mağarasının girişinden cadılar meclisine bakarken geçmişini düşünmeden edemiyorum. Freya yaptıklarımızdan dolayı hepimizin canavar olduğunu düşünebilir ama bizim de sebeplerimiz vardı. Ona sadece geçmişini ve onu bu hale getiren dehşeti gösterdi ama halkının yaptığı sayısız zulmü göstermedi.

Çocukların canavara dönüştürülmesini ve sonra da ebeveynlerine karşı kullanılmasını izledim.

Annelerin yerini, evlerine gönderilmeden önce öldürme emri verilen boş kabuklardan başka bir şey almadı ve geri savaşamayacaklarını bildikleri için ailelerini yok ettiler.

Dostlarımın düşmana dönüşmesini izlemek zorunda kaldım. Büyücülerin orduları sevdikleriyle doluydu ve onlar hala orada oldukları için yas bile tutamıyorlardı. Onlar için barış, kural ya da kanun yoktu. Dilediklerini yapıyorlardı. Evet, tanrılar pek çok kişiyi, hatta belki masumları bile öldürdü ama biz öldürmeseydik dünya ayakta duramazdı. Bundan eminim.

O zamanlar tereddüt ettim, uymam gereken emirlerden nefret ettim ve o masumları öldürmememe rağmen tanrıları da durdurmadım çünkü ya onları yok ettiğimizi ya da yok edildiğimizi biliyordum.

Korkudan kendilerinden daha güçlü olanlara itaat ederek bir araya geldiler. Ya onlarla birlikteydiler ya da onlara karşıydılar.

Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama uygun olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Hepimizin canavar olduğunu düşündüğünü bilmek beni mahvediyor.

Belki de bu yüzden yanımda belirdiğinde ona elimi uzattım. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Avucunu benimkinin içine koyuyor. Yıkıcı bir gülümsemeyle onu kendime çekiyorum ve ağzımı kulağına dayarken bir anlık zayıflığa izin veriyorum. "Derin bir nefes al. Bu mideni bulandırabilir."

Adama geri dönerek bizi uzaklaştırıyorum. O sallanırken onu kollarımda tutuyorum ve çekildiğinde nefesi kesiliyor, şaşkınlıkla etrafına bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum, ben de onun gibi görüyorum - güzelliği, büyüü ve uhreviliği.

Daha önce hiç kabul etmek istemesem ya da umursamasam bile, burası gerçekten harikulade bir yer.

"Neredeyiz?" diye soruyor usulca, adamızın kenarına doğru ilerleyip bakarak.

"Benim evim."

Yanında ona katılmadan önce omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Burası tanrıların diyarı. Burada özgürüz ve yalnızız. Yaratılışımızda her birimize bir ada armağan edildi. Bu bizi tamamlıyor. Kendimizi güvende ve korunmuş hissetmemizi sağlar."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, bakışlarına karşılık veremiyorum. "Sadece kendimi çok yalnız hissetmeme neden oldu."

Mırıldanıyor ve bir süre sessiz kalıyor. "Demek tanrılar burada saklanıyor." Sözlerine zehir karışıyor ve büyücünün onun karanlığına çoktan şüphe tohumları ekmeye başladığını biliyorum.

"Kimse kötü doğmaz," diyorum ona. "Bizi böyle yapan kararlarımızdır." Gözlerim bulutlarda gezinirken onun bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Bu bizim görevimiz ve bazen yanlış kararlar veririz. Bazen de iyi kararlar veririz ama kimse onları hatırlamaz." Ona dönüp bakışlarını inceliyorum. "Gördüklerin için onlardan nefret ettiğini biliyorum ama her şeyi görmedin. Tanrıların işlediği dehşeti... o kararlar kolay alınmadı. Geleceği bizim gördüğümüz gibi görmediniz."

"Phrixius-"

"Biz de etkilenmedik değil." Uzaktaki bir adayı gösteriyorum. "Adı Albraross'tu. Hasat tanrısıydı. Karanlık savaşımlardan sonra adasına çekildi ve delirdi. O savaşları zihninde tekrar tekrar yaşadı ve yaptıklarımızın doğru olup olmadığını sorguladı. Ne kadar kötü olursa olsun, aldığı canlar peşini bırakmadı."

"Ona ne oldu?" diye fısıldıyor usulca.

"Tanrılar, sizin düşündüğünüzün , öldürülebilirler ve o gerçeğe yüzleşmektense hayatına son verdi. Bununla yaşayamazdı." Ona doğru bakıyorum. "Belki o zamanlar başka bir çıkış yolu vardı, belki işleri farklı şekilde yapabilirdik ama bilmeni isterim ki bu hepimizi değiştirdi. Savaşı biz bitirdik ama onlar başlattı. Gereksiz çok fazla ölüm oldu ve büyü tanrısı olarak, her geçen ruhu keskin bir şekilde hissettim. Dünyadaki büyüünün kullanılmaya hazır olduğunu hissettim. Sadece senin dünyanı değil, tüm evreni yok edebilirdi Freya. Güç peşinde koşanlar her şeye sahip olduklarında, duracaklarını mı sanıyorsun? Hayır, devam edeceklerdir. Bu, yas tutmayacağımız ya da hatırlamayacağımız anlamına gelmez. Ölümsüzlük hediyesine sahibiz ve bunun bedeli

Çünkü bu asla bitmeyecek bir hatıradır. Her gün geçmişimizle ve yaptıklarımızla yaşamak zorundayız. Bundan asla kaçamayız. Dünya ile birlikte büyüyoruz ve en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıyoruz, yine de asla huzur bulamıyoruz. Şehirler gelir ve gider, medeniyetler yok edilir ama biz yine de ayakta kalırız. Bu bizim görevimiz ve amacımız." Ona dönüyorum ve gözlerimden akan yaşları görmesine izin veriyorum.

"Güzellik ve mutluluğun yanı sıra çok fazla nefret ve yıkım gördüm. Binlerce yıldır bununla yaşadım ve sen gittiğinde bile bununla yaşayacağım." Elimi yüzünde gezdirip sıcaklığını içime çekiyorum. "Zamanın güzelliğine sahipsin Freya, her günü son gününmüş gibi yaşıyorsun çünkü öyle olabilir. Ben buna sahip değilim. Her zaman bir yarın olacağını ve istemesem bile her zaman devam etmemin bekleneceğini biliyorum. Ölümsüzlük hem bir armağan hem de bir lanettir ve bunu ancak seninle tanıştıktan sonra anlamaya başladım. Senin yanında bir gün geçirmek, gerçekten yaşamak ve kendi yolumu, kendi geleceğimi çizmek için özgür olmak için bundan bir çırpıda vazgeçerdim. Kaderimde yakınlaştıklarımın ölümünü izlemek var. Kaderimde sonsuza dek yalnız kalmak var. Seninle tanışmadan önce bunu hiç anlamamıştım. Sahip olmayı dilediğim hayat için yas tutuyordum. Ne düşünürsen düşün, dünyadaki herkesi kıskanıyorum. Hepiniz sonunda hiçbir şeyin önemli olmadığını bilerek bu dünyanın tadını çıkarıyorsunuz. Ben sevebilenleri, bir gelecek ve hayat kurabilenleri kıskanıyorum." Tanrıların dünyasına dönüp baktığımda, keşke doğmasaydım demekten kendimi alamıyorum.

"Bu benim görevim ve yüzyıllardır görevimi yapıyorum. Amacımızı ya da davamızı bir kez bile sorgulamadım." Ona bakarken yüzünü hatırlıyorum. "Sana kadar. Belki de seni bu yüzden buraya getirdim, çünkü hepimizin canavar olduğunu düşünmene dayanamıyorum. Çok önemsiyoruz Freya, ama kalplerimiz defalarca kırıldı, korumaktan başka seçeneğimiz olmayan yasaların ağırlığı altında ezildi. Bizler tanrıyız ama özgür irademiz yok. Bu sadece bir hayal. Siz insanlar sonsuza kadar yaşamayı hayal ederken, biz bir gün yaşamayı hayal ediyoruz. İronik, değil mi?"

"Bence . . . Bence iki taraf da hata yaptı ve savaşlar bir şeyler için savaşanlar tarafından kazanılır." İç çekiyor, elimi tutuyor ve tekrar yanağına bastırıyor. "Keşke sana istediğin hayatı verebilseydim, Phrixius. Keşke seni görevlerinden kurtarabilseydim. Sanırım hepimiz öyle ya da böyle kadere bağlıyız."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak. "Bu da seninle tanışmak demek. Hayatıma girdin ve buna kızamam. Aslında, ben istiyorum

Bana değerli, uğruna savaşmaya değer bir şey verdiği için Kader'e bir kez olsun teşekkür etmek istiyorum."

"Yumuşacık," diye takılıyor, dünyaya bakıp huzuru gözlemlerken bir kez daha elimi tutuyor. "Geri dönmeliyiz. Sanırım bu gece her şeyi değiştirecek."

"Olacak," diye kabul ediyorum. Ona asla yalan söylemeyeceğim. Bir an için endişeli görünüyor. Onu çevirip ellerimi yanaklarına bastırarak yüzünü kendime doğru eğiyorum ve ona gerçeğimi ve ruhumu veriyorum. Yeterli olacağı umuduyla teslim ediyorum.

"Keşke sana bu dünyayı senin için yok edeceğimi ve sana zarar veren herkesi öldüreceğimi söyleyebilseydim, sonuçları ne olursa olsun, ama yapamam. Ben bir tanrıyım Freya, ama bizim yapamayacağımız bir şeyi, çok daha tehlikeli bir şeyi yaparım. Senin için ölürüm ve umarım bir gün bu yeterli olur."

"Neden?" diye soruyor, bakışlarımı süzerek. "Neden benim için ölüyorsun? Birbirimizi tanımıyoruz-"

"Bir ölümsüz için zamanın önemi yoktur. Seninle tanıştığım ilk andan itibaren benim için önemli olduğunu biliyordum. Binlerce yıl boyunca senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Sana çok değer veriyorum, daha önce hiç kimseye vermediğim kadar."

"Neye dönüşebileceğimi bile bile mi?" İşte gerçek korkusu, kendisi.

"O zaman bile," diye itiraf ediyorum. "Kendime yalan söyledim. Karanlığı kucaklarsın diye senin yanında kaldığımı söyledim kendime ama gerçek şu ki, başka hiçbir yerde olmak istemediğim için senin kaldım ve eğer izin verirsen sonsuza dek orada kalacağım."

"Senin görevin-"

"Hâlâ burada olacağım. İkisini de yapabilirim," diyorum ona. "Eğer beni istiyorsan, ?"

Kirpikleri bir an için titriyor ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde arzu ve mutlulukla ısınıyorlar. "Seni istiyorum," diyor cesurca. "Sahip olabileceğim her parçanı istiyorum, bu bencilce olsa bile."

"Senin sahip olmanı istediğimde bu bencilik olmuyor," diye mırıldanıyorum, onu daha yakına çekip yüzümü indiriyorum. "Eğer beni istiyorsan, küçük cadı, o zaman bana sahip çık." Bu bir emirden ziyade bir yalvarış. Her seferinde ona uzandım ama şu anda bana uzanmasına ve bizim için savaşması için bana bir sebep vermesine ihtiyacım var.

Dudakları usulca dudaklarıma değdiğinde, konuşmasa bile kalbindeki gerçeği tadıyorum.

Yumuşak, keşfedici bir öpücüktü ve bittiğinde onu kollarıma çekip sıkıca sarıldım. Her zaman bir şeyi beklediğimi hissedirdim ve bu o şeydi. Onun kollarımı ve kalbimi doldurmasını bekliyordum.

"Tanrılar bir şey istediğinde, gerçekten kendini tutmuyorsun," diye kucaklamamın sığınağından alay ediyor ve beni güldürüyor.

"İblisin ve yaratığın seni aramak için tanrılar alemine saldırmadan önce geri dönsek iyi olur." Uzaklaşırken bakışlarımızı paylaşıyoruz. "İkimiz de bunu yapacaklarını biliyoruz."

"Ve bunu yapmaktan zevk alırlar." Sırıttıyor ve parmak uçlarına basarak beni nazıkçe öpüyor. Dudaklarının sıcaklığı ruhumu sonsuza dek lekeliyor. "Beni eve götür, Phrixius."

"Her zaman," söz veriyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

P Hrixius'un gözleri hızla açıldı ve bize dikildi. "Nerede olduğunu biliyorum." Hepimiz rahat bir nefes aldık. İblisin alaylarına rağmen, sanırım hepimiz Phrixius'un büyücüyü bulamamasından endişeleniyorduk. Saatlerce aradı. Onun dünyasından , hepimiz birbirimize sarılmış bir şekilde uyuduk - bu şimdiye kadar uyuduğum en iyi uykuydu. Ellerimiz sanki birbirimize sıkıca tutunmamız gerektiğini biliyormuşuz gibi birbirimizin üzerinde duruyordu çünkü bu gece şimdiye kadarki en büyük düşmanımızla yüzleşecektik. Her şey . Neredeyse birbirimizi bırakmak istemeyecektik ama güneş batmadan önce oturduk ve

Phrixius büyücüyü takip ederken onu korudu.

Hazırız, ya da kendime öyle söylüyorum. Her iki şekilde de, fark etmez. Daha fazla can alınmadan bu işi bitirmeliyiz. Bizi neyin beklediğini bilmiyorum ama büyücünün savaşmadan yenilmeyeceğini biliyorum, bu da her zamankinden daha güçlü, daha hızlı ve daha sert olmam gerektiği anlamına geliyor. Sihrime ve adamlarıma güvenmeliyim.

Bir iblis, yaratık, tanrı ve büyücü birleştiğinde bunu yapabilir, değil mi?

Ancak Phrixius zarifçe ayağa kalkıp elini uzatırken bile sinirlerim geçmiyor. "Bırak bizi gidelim." Titreyen avucumu onunkine yerleştirdiğimde, diğerleri etrafımızı sarıyor. "Unutma," diye uyarıyor Phrixius, "büyücüler ölülerin efendileridir. Hiçbir şeye güvenmeyin ya da gardınızı düşürmeyin. Mezar bu gece bizim için gelecek ve onunla yüzleşmeliyiz."

Sessizce başımı sallayarak elini daha sıkı tutuyorum ve sonra gidiyoruz. Vücudum bükülüyor ve eriyor ve yeniden ortaya çıktığımızda, olacağını düşündüğüm yerde değil. Bir mezarlığın kenarında duruyoruz, tanıdık bir mezarlığın.

Karşımızda kapıları açık, yalnız bir kilise var.

"Burası daha önce geldiğimiz kilise," diye fısıldıyorum Adder'la bakışarak. "İçeride bekliyor olacak. Bu bir tuzak."

"Evet." Phrixius çizdiğimiz görünmez çizginin üzerinden geçerken başını sallıyor. "Bu kesinlikle bir tuzak." Bize dönüp baktığında yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Öyleyse tuzağı bozalım, olur mu?"

Sha ve ellerini birbirine sürterek sırttan Adder ile bakışıyoruz. "Tanrının bu versiyonunu sevdim. Onu daha sık sikmelisin." Bana göz kırptıyor ve beni peşlerinden sürüklüyor. "Ürkütücü kiliseye gidiyoruz."

"Bu sefer arkama saklanma," diye mırıldanıyorum şakayla karışık, belki pusuya yatmıştır diye mezarları araştırıyorum. Farklı bir şeyler var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Belki kendi sinirlerim, belki de sadece korkaklığım, ama adımlarım yavaşlıyor. İçimdeki karanlık sanki benim hissetmediğim bir şeyi hissediyormuş gibi sürünüyor ve kıvranıyor. Büyüm, görmediğim ya da hissetmediğim bir saldırıya saldırmaya hazır.

"Ne oldu?" Sha arkasını dönüp beni bekleyerek soruyor.

"Hiçbir şey." Başımı sallayarak onları bir kez daha kiliseye kadar takip etmeye başlıyorum. Yaklaştığımızı gizlemenin bir anlamı yok, çünkü gelir gelmez beni hissetmiş olacak - biliyorum çünkü onu hissedebiliyorum. Ölümün dokunuşu bizi içeride bekliyor. Rüzgârdaki alaycı bir fısıltı gibi beni çağırıyor.

Birdenbire sarsılarak duruyorum, neden farklı görüldüğünün farkına varıyorum. "Bütün mezarlar boş."

Etrafımda durup beynimin fark ettiği şeyi arıyorlar. Her mezarda bir boşluk var. Gözün görebildiği kadarıyla ceset yok, sadece boş tabutlar var. Kontrol etmek için birine yaklaşıyorum ve boşluğa bakıp yutkunuyorum.

"Freya," diye mırıldanır Phrixius, "içeride bekleyip beklemediklerini görebilir misin? Onlara dokunmamaya dikkat et. Kontrolü ele alabilirsin ama henüz yapma. Eğer yapabileceğini düşünüyorsan, içeri girdiğimizde onu bununla şaşırtacağız."

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum ve o dikenli sarmaşıklara uzanıyorum. Kiliseye değiyorlar ve geri çekiliyorum. "En azından kırk kişi içeride," diyorum ona. "Bunu yapabilirim." Omuzlarımı geriye atarak onlara başımı sallıyorum. "Bana işaret ver, ben de onların kontrolünü ele geçireyim, böylece sadece o kalsın."

"Bu kadar çok kişiyi aniden geri getirdiği için zayıf düşecek, değil mi?" Adder kaşlarını çatarak soruyor. "Bu çok fazla güç gerektirir."

"Tabii bunu daha önce yapıp onları geride bırakmadıysa. Bu beni şaşırtmazdı," diyor Phrixius. "Ölü Çağırınlar kurnaz ve zeki varlıklardır. En büyük güçlerinin aynı zamanda zayıflıkları olduğunu bilirler."

Başımı eğerek onların peşinden gidiyorum, içeride bizi neyin beklediğini az da olsa bildiğimiz için şimdi dikkatlice. Kiliseye doğru ilerlerken gecenin karanlığı etrafımızı sarıyor, ay sanki içeride olanlardan korkuyormuş gibi buraya ulaşmıyor.

Kapıya bakıyoruz ve Adder eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Dikkatli ol küçük cadı ve öldürme işini bize bırak. Ona ulaşmamız için bize bir yol göster." Sinirle yutkunarak Phrixius'un içeri girmesini izliyorum, onu Adder ve ardından Sha takip . son bir kez bakıp eşikten geçiyorum. ve kiliseye.

Bıraktığımız gibi değil. Ne bekliyordum bilmiyorum ama çok daha kötüymüş.

Duvarları hâlâ kan boyuyor ama artık daha fazlası var. Anlamadığım kelimeler her yeri kaplıyor, zemini ve unutulmuş sıraları bile.

Her duvarın karşısında, dışarıdaki mezarlarda yatanların çürümeye yüz tutmuş cesetleri duruyor; karanlık gözleri bize kilitlenmiş, bekliyorlar.

Hep bir ağızdan konuşurlar. "Evinize hoş geldiniz, dinsizler."

Adamlarımın arasında durarak büyücüyü arıyorum ama göremiyorum. Halkanın neredeyse her santimini kaplayan mumlar canlanıyor, balmumları kan gibi yere damlamaya başlıyor. Sunakta kan kırmızısı bir mum ıslı ıslı yanıyor ve üzerinde bir bıçakla delinmiş, atan bir kalp görüyorum.

Ürkütücü bir sessizlik var ve aralarından ayrılmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Adamların bana uzandığını hissediyorum, ama cesetlerin ve sıraların arasındaki yolda ilerleyerek uzaklaşıyorum. "Neredesin sen? Burada olduğunu biliyorum. Tadını alabiliyorum," diye sesleniyorum.

"Arkadaşlarınızı getirdiniz," diyor cesetler birlikte.

Tavandan sarkan mumlardan üzerime balmumu damlıyor, ama yanağımdan aşağı kayarken ve sonra orada durup bir gözyaşı gibi sertleşirken tıslamamın kaçmasına izin vermiyorum. Omuzlarıma, saçlarıma ve sırtıma daha fazla damlacık iniyor ve beni kan gibi kaplıyor.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun," diyorum ona. Bir yanım yapacağımız şeyden nefret ediyor ve onun için üzülüyorum ama o kendi seçimini yaptı, ben de kendi seçimimi yapıyorum. "Olmamı istediğin şey olamam. Dünyaya sırtımı dönemem."

"Bize sırtını döndü!" diye bağırlıyorlar ve ben kulaklarımı kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. Boynumdan aşağı kan süzüldüğünü hissediyorum, ama dimdik duruyorum ve durduğunda, korkmadığımı göstererek tekrar öne çıkıyorum.

Onun gibi bir adamın saygı duyduğu tek bir şey vardır: Güç.

"Yeter, konuşarak bir yere varamayız. Sen kendi seçimini yaptın, ben de kendi seçimimi yapıyorum. Ben bu dünyayı ve bu insanları seçiyorum."

Ortalık sessiz ve ben bir adım öne çıkıp cesetlerin arasında onu arıyorum. Bakışlarım siyah bir şeye takılıyor. Bir cübbe ve yaklaşırken gözlerim daralıyor. "Dışarı çık."

"Freya," diye uyarıyor Adder.

"Biliyorum," diye tıslıyorum ve sonra siyah bir ışıkla dönüyorum. Adamlarımın arkasında beliriyor ve gözlerim açılıyor. "Arkanda!"

Aynı hızla gitti, ama ordusu öne çıktı, gözleri benim adamlarıma döndü. "Şimdi!" Phrixius bana söyledi.

Karanlığımı cesetlere çarpıyorum, zombime yaptığım gibi onları kontrol altına alıyorum, ama kahkahası çınlıyor.

Sırıtarak önümde beliriyor ve parmağını alnıma bastırıyor.

"Tam da istediğim şey." Birdenbire kontrolümü kaybettim ve boş, soğuk mezara yuvarlandım.

Bu bir tuzaktı.

Kontrolü ele geçirmemi istedi. Beni onların içine hapsetmek istedi.

Adım haykırılırken bedenimin hareketsiz ve boş olduğunu hissediyorum ama göremiyorum, hissedemiyorum ya da hareket edemiyorum.

Tıpkı zombinin içinde olduğum zamanki gibiydi, ama bu sefer her şey karanlıktı. Etrafımı bir kafes gibi sarıyor, gücüyle beni oraya hapsediyor, bu da demek oluyor ki . . . kırılabilir.

Phrixius'un bana öğrettiği gibi kendimi sakinleştiriyorum ve sonra sistemimi kendi gücümle dolduruyorum, onunkiyle buluşuyorum ve onu parçalıyorum. Onu geri itmeye odaklanıyorum. Katranı soymak gibi, tedirgin oluyorum ama odaklanmaya çalışıyorum. Öfkemin beni ele geçirmesine izin verirsem, beni tekrar tüketir.

Bu bir irade savaşı ve adamlarım onunla tek başlarına savaşırken kaybetmeyi reddediyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama bana sonsuzmuş gibi geliyor ve sonunda karanlığın son parçasını da geri itmeyi başardığımda, bunun ben olmadığımı fark ediyorum. Oydu, geri çekilmişti.

Beni serbest bırakıyor ve ben ani şoktan gözlerim sulanarak bedenime geri çarparken nefes nefese kalıyorum. İleriye doğru tökezlerken uzuvlarım titriyor. Her şey farklı, her şey yer . Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Korku. Mumlardan oluşan bir halkanın içinde duruyorum, zombiler önümde diz çökmüş, dışa doğru bakıyorlar ve adamlarım görünürde yok.

Gözlerimi kırptırarak odaya bakıyorum, ne kadar zamandır baygın olduğumu merak ediyorum. Mumlar yanmış ama büyücüğü ya da adamlarımı göremiyorum. "Beyler?" Mırıldanıyorum, bu yüzden çemberden çıkarken boğazımı temizliyorum, heykel gibi duran hareketsiz bedenlerden dikkatle kaçınıyorum. "Alo?"

Beni sıçratan bir patlama sesi duyuyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kısarak dönüyorum.

zincirler sarılmış üç siyah tabut var.

Zombiler iki yanımda nöbet tutuyor, gözleri bana kilitlenmiş.

"Çocuklar?" Yaklaşırken mırıldanıyorum, ancak başka bir patlama sesi duyulup tabutlardan biri sıçrayınca duruyorum.

Yaklaştıkça kulaklarım geriliyor. "Freya!" Çığlık kalbimi durduruyor.

Phrixius.

Gözlerim diğer tabutlara kayıyor. Üç.

Aman Tanrım. Hemen geliyorum.

"Kaçın! Bu bir tuzak!" diye bağıyor.

Dönüyorum, büyümü kullanmaya hazırım ama artık çok geç. Tam arkamda duruyor, sırtıyor ve ben büyümü ona fırlatmak için ellerimi kaldırdığımda, yüzüme parıldayan siyah bir toz üflüyor. Geriye düşerken öksürüyorum, görüşüm kararıyor ve sonra aniden karanlık bir kez daha etrafımı sarıyor.

Ama bu sefer uyku.

Nefes nefese uyanıyorum, gözlerim aniden açılıyor. Her şey çok sıcak, çok sıkı geliyor ve ağzımda korkunç bir tat var. Ne kadar zaman geçti? Neredeyim ben?

Adamlarım nerede? Yaşıyorlar mı?

Görüşüm nihayet ellerimi görebileceğim kadar netleştğinde içimi korku kaplıyor ve etrafımdaki binaları fark ettiğimde kalbim göğsümde donuyor.

Necromancer Şehri.

Etrafımda uzun boylu duruyor, çok uzun ve kaşlarımı çatıyorum, bir sokağın ortasında diz çöktüğümü fark ediyorum. Sol tarafımda bir dükkan, sağ tarafımda ise tanıdık bir

Evinin kapısı. Dışında diz çöküyorum.

Ne zamandır baygındım?

"Güzel, sonunda uyandın," diye sesleniyor karanlık evin içinden ve sonra kapıda gözden kaybolup fenerle aydınlatılmış yola adım atıyor. Benim önüme gelene kadar durmuyor.

"Adamlarım," diye törpüledim.

"Oh, birlikte geldiğiniz üç kişi mi? Şimdilik hayattalar. İşe yarayabilirler. Onları yenmek kolaydı." Durdurulamaz olduklarını bildiğim için kaşlarımı çatıyorum. "Sana tek bir tehdit yetti ve o tabutlara isteyerek girdiler, sana zarar vermeme izin vermediler. Aptalca, nasıl olsa yapacağımı biliyorlardı, ama incinmenin nedeni olmaya dayanamadılar. Senin özel olduğunu biliyordum. Kendine bir bak, muhteşem olacaksın ve eğer onları bizim tarafımıza çekebilirsen, herkesi çekebilirsin." Önümde çömeldi, eli tenimin üzerinde geziniyordu. "Muhteşem."

Ben gözlerinin içine bakarken elini indirip göğsümün üzerinde gezdiriyor. Adamlarımı tehdit etti ve onlar da bana zarar vermesin diye dediğini mi yaptılar? Hayır, Phrixius onu bu şekilde bırakma riskini almaz, değil mi?

"Ancak . . ." Bakışlarımla buluşuyor ve acı içimi parçalıyor, yumruğu göğsüme çarpıyor, gücünü taşıyor. Ben çığlık atıp kıvrılırken eli kalbimin etrafını sarıyor. "Buna sahip olamazlar. Bu bize ait. Uyanma zamanı, küçük cadı. Ait olduğun yere, bize dönme zamanı. Bu seni zayıflatacak. O zayıflığı senden söküp alacağım."

Acı üç katına çıkıyor ve karanlığın kolundan aşağı inip göğsüme sızarak kalbimi sardığını dehşet içinde izliyorum.

"Bununla savaşılamazsın." Kıkırdıyor. "Ben daha güçlüyüm."

Beni bombardımana tutan anılarla savaşmaya çalışırken başımı sallıyorum. Sırıttıyor ve o olduğunu anlıyorum. Yine kafamın içinde, bedenimde, beni kontrol ediyor ve ben bunu durduramıyorum. Beni bir kez daha tüketip geçmişe sürüklüyorlar.

Ölüm anları zihnimi doldururken çığlıklar kafamın içinde yankılanıyor. Çok fazla ölüm var-kadınlar, erkekler, çocuklar ve yaşlılar. Kanları üzerime sıçırıyor, yemin ederim tadını alabiliyorum. Onlar düşerken tanrılar gülüyor.

Çok fazla ölüm.

Çok fazla acı.

Ağabeyinin üzerine kapanmış, hıçkırarak ağlayan bir genç kız var. Başını kaldırıyor, bakışlarımla buluşuyor ve sonra bir mızrak göğsünü delip geçiyor ve aynı anda yok oluyor. Düşüyor, bedenini kaplıyor, ölürken eli hala onunkinde.

Karısına sarılmış yaşlı bir adam var, onun için gelişimi izlerken gözyaşları sessizce yüzüne akıyor. Bıçak saplandığında gözleri kapanıyor.

kadar çok var ki, onları izlerken yakalandığımda çılgılık atmaya başlıyorum
ölm

ek. Keder ve öfke çok ağır basıyor.

Anılar beni delirtmeye çalışıyor, ruhumu kirletmeye ve beni
ona.

Hayır, ona izin
vermeyeceğim. İzin
veremem.

Ben onun düşündüğünden daha güçlüyüm.

Phrixius'un sözleri aklıma geliyor, bildiğimden daha güçlüyüm. Adder'ın sesi kafamı dolduruyor, bana her şeyi yapabileceğimi söylüyor. Sha'nın sıcaklığı beni sarıyor, bana koruma vaat ediyor.

Mutluluğumuzun ve aşkımızın anılarının bana gösterdiği kötülüğü engellemesine izin veriyorum ve o da azalmaya başlıyor, üzerimdeki gücünü ve kudretini kaybediyor. O yapamasın diye kendimi dolduruyorum ve kendimi geri almama izin veriyorum.

Öfkem ve gücüm, kalan anılar yırtılıp yok olana ve beni karanlıkta bırakana kadar içime çarpıyor.

Gözlerim açılıyor ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bununla savaşabilirim ve savaşacağım da. Sen daha güçlü değilsin." Bir kükreyle elimi kaldırıp kolunu tutuyorum, sonra da göğsümden çekip çıkarıyorum. Nefes nefese öne doğru yuvarlanıyorum ve dudaklarımdan dökülen kahkahayı durduramıyorum.

Aşağı baktığımda göğsümün hâlâ kanadığını görüyorum, bu yüzden elimi sallıyorum ve karanlığın onu tekrar dikmesine izin veriyorum. Hâlâ pürüzlü ve çiğ ama o sırt üstü yatmış beni izlerken ayağa kalkmama yetiyor.

"Sana ne kadar güçlü olduğumu göstereyim de yaptığın düşmanı anla."

Dönerek kolumu uzatıyorum ve kanlı bir sırtıyla büyüümü serbest bırakıyorum.

Alevler binaları yalıyor, şehre yayıldıkça bir cehenneme dönüşüyor ve ruhumu karartmaya çalıştığı anıları tüketiyor. Alevlerin ortasında duruyorum, sıcaklık yüzümden ter damlamasına neden oluyor.

"Ne yaptın sen?" diye kükrer.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, gülümsemem acımasız. "Anılarında birlikte yan." Öne dönerek alevlere doğru yürüyorum.

"Seni tekrar göreceğim!" diye bağırır.

"Önce seni görürsem olmaz," diye cevap veriyorum elimi sallayarak, bir portal çağırıyorum ve içeri adım atıyorum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onu ait olduğu yerde, geçmişte alevler içinde yanmaya bıraktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

H Gücümü toplayarak gözlerimi kapatıyorum ve dışarıdaki zincirlere odaklanmaya çalışıyorum. Çok uzun zamandır buradayım ve daha da kötüsü, artık Freya'yı hissedemiyorum, bu da onu bir yere götürdüğü anlamına geliyor.

Hesaplanmış bir hareketti. Ona zarar vermeyeceğini biliyordum çünkü ona ihtiyacı vardı, onu canlı istiyordu, bu yüzden buna güvenmek zorundaydım. Eğer yapmasaydım, canı yanacaktı ve buna katlanamazdım - orada öylece dururken, öyle hareketsiz ve boşken, ruhunu nereye gönderdiyse . Hayır, şimdi teslim olup sonra savaşmak daha iyiydi. Beni kolay kolay öldüremezdi, bizi kilitlemesinin ve direnmeden gitmemizin nedeni de buydu.

Nerede o? O iyi mi?

Buradan çıkmalı ve onu kurtarmalıyım. Diğerlerinin de aynı şeyi düşüneceğini biliyorum, bu yüzden kendimi bir kez daha kapağa doğru fırlatıyorum, zincirlerimi kırmak için gücümü ona doğru itiyorum. İşe yaramıyor ama denemeye devam ediyorum. Birden bir çarpma sesi duyuyorum ve büyüü hissederek donup kalıyorum.

Zincirlerin takırdayıp kaydığını duyuyorum ve sonra tabutun kapağı kırılarak açılıyor. Işık yüzünden gözlerimi kırıştırıyorum ve elimi bırakıp Freya'yı bulmadan önce elimi gözlerime siper ediyorum. Gözlerini üzerimde gezdiriyor ve gözlerinde okuyamadığım bir şey görüyorum.

"Freya?"

Bana bakarken başını eğiyor. Bir şeyler değişti.

Farklı hissediyor. Gözlerim göğsündeki kanayan yaraya takılıyor ve hemen yanına gidiyorum. Değişmiş ya da değişmemiş, o benim Freya'm. Onu kollarımla sarıp sarmalayarak kendime doğru çekiyorum ve elimi yaranın üzerinde gezdiriyorum. "Freya-"

"İyileşecek," diye mırıldanıyor. "Diğerlerini serbest bırakmalı ve o gelmeden gitmeliyiz. Uzun süreceğini sanmıyorum ve şu anda onunla tekrar savaştık kadar güçlü değilim." Kollarımda titriyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum. Her ne olduysa, kendini tüketti.

Onu bir sıraya oturtup tabutlara geri dönüyorum. Zincirleri tutup çekiyorum, bu sırada hareketime güç katıyorum ve halkalar kopup düşüyor. Açık pencereden uçup giden kapağı fırlatıyorum ve sonra aynısını sonuncusuna yapıyorum. İblis ve Sha dışarı fırlıyor, ikisi de Freya'ya doğru ilerliyor.

"ederim," mırıldanıyorum alaycı bir şekilde, onlar gibi çömelmeden önce. Gözleri gergin ve teni solgun. Bakışlarım bir kez daha yaranın üzerine düşüyor. Derin ve acı verici görünüyor. Büyüsü olabilir ama yenilmez değil. "Onu eve götürelim ve yeniden toplanalım."

"Hayır, bu lanet piçin işini bitireceğim. Üzerimde zincir kullanabilecek tek kişi benim cadım!" diye bağırıyor iblis. Kadın gülüyor ama bu bir iniltiye dönüşüyor, kan öksürürken başı dönüyor.

"Onunla tekrar karşılaşmadan önce dinlenmem gerek. Beni tekrar dönüştürmeye çalışırsa, onu durduracak kadar güçlü olamam," diye fısıldıyor.

Ne demek istediğini anlamıyorum ama hepimiz aynı anda bakıp başımızı sallıyoruz. Her ne yaptıysa kötüydü ve kızım endişelendi. Onu kollarıma alıp bir geçit açıyorum ve adam onun için geri gelmeden önce bizi oradan uzaklaştırıyorum.

Onu hafife aldık. Güçlü biri ama zayıflığımızı biliyor ve bunu kullanıyor.

Aptallık ettik ve şimdi kızımız yaralandı.

Kollarımda ona bakıyorum, gözlerinde dans ettiğini gördüğüm gölgeler için endişeleniyorum.

Onunkinde gördüğüm gölgelerin aynısı.

ADDER

Cadı yeniden ortaya çıktığımızda, eskisinden daha solgundu ve kollarıma yığıldı. Onu dikkatlice yatağa yerleştirdim.

Göğsündeki kötü yaraya bakmadan önce. Kısmen iyileşmiş ama hâlâ kanıyor ve içeride bir şeylerin hasar gördüğü açık.

İç çekip gözlerini kapatırken hepimiz aynı bakışları paylaşıyoruz, bitkin tükenmiş görünüyor. Phrixius başını iki yana sallıyor ve biz de onu bizi kolayca duyamayacağı girişe kadar takip ediyoruz.

"Onun yaralarını dışarıda iyileştirebilirim, içeride değil. Ona her ne yaptıysa, bu onu değiştirdi," diye mırıldanıyor Phrixius. "Bunu hissedebiliyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

"Büyüsü daha vahşi görünüyor," diyor Sha. "Artık üzerindeki karanlığın tadını alabiliyorum, oysa daha önce derinlere gömülüydü."

"Hmm, sanki onu serbest bırakmış gibi. Sanırım kontrolüyle uyanıp uyanmayacağını sadece zaman gösterecek. Onu yakından izlememiz gerekecek," diye düşünüyor Phrixius.

Gözlerim kısılıyor ve kuyruğum uyarırcasına titriyor. "Sakin bana tanrım, dönüşebileceği şeyden korktuğun için cadıma zarar vermeyi düşündüğünü söyleme."

"Onu öldürecek olsaydım, beni aradığı anda bunu yapardım," diye tersledi, açıkça kırgındı. "Yine de buradaydım, onu güvende tutmak için seninle birlikte savaşıyordum. Bunu sakın unutma. Ondan vazgeçmiyorum. Sadece endişeliyim."

"Peki diğer tanrılar? Onlar ne yapacak?" Mırıldanıyorum.

Sha kaşlarını çatarak Phrixius'a bakar. "Eğer ona zarar verirsen, tanrı ol ya da olma, seni canlı canlı yerim." Freya'ya doğru yaklaşır onun elini tutuyor. Bir kötülük varlığının yanında yer alacağımı kim bilebilirdi ki?

"Onu öldürecekler, bunu biliyorsun." Sesini alçaltıyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Neden?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden onu korumayı görevine tercih ediyorsun?"

Tanrı olarak sahip oldukları tek şey bu, doğru görevleri.

Ona bakarken kaşları çatılıyor. "Başka bir şey yapamam." Bana bakıyor. "Tıpkı senin yapamayacağın gibi. Ben burada seninleyim ve senin tarafındayım. Daha önce düşman olabilirdik ama artık değiliz." Bakışları tekrar Freya'ya kayıyor. "Onun sayesinde. Şimdi kızımızı düzeltelim." Benim kuşkulu bakışlarımı görmezden gelerek tekrar cadıma doğru ilerliyor ve ellerini onun göğsüne bastırıyor.

Garip bir şey yapmadığından emin olduktan sonra dikkatlice yatağın üzerine, onun yanına atlıyorum ve elini tutuyorum. Bir an için gözleri fal taşı gibi açıldı ve

Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor - kalbimin göğsümün içinde çarpmasına neden olan bir gülümseme. Eğilerek onu usulca öpüyorum, karşı koyamıyorum. "şimdi dinlen küçük cadı, sana sahibiz."

"Kötü bir şey yaptım," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Hmm, seni temin ederim ki her ne yaptıysan, sana geri dönmek için çok daha kötüsünü yapardım. şimdi dinlen." Her bir göz kapağını öptükten sonra, Phrixius'un araştıran bakışlarını görmezden gelerek arkama yaslanıyorum. Onu duyup duymadığını bilmiyorum ama ne söylerse söylesin, onu görevine tercih edeceğine güvenemem.

İnsan zayıf bir ahlaka ya da göreve sahip olduğu için tanrı olarak yaratılmaz. değer veriyor, ama bu yolu ya da onu seçmek söz konusu olsaydı, gerçekten hangisini ?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

I Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda evim, titreyen birkaç mum dışında karanlıktı. Dans eden alevlere bakarken, ne yaptığımı ve neler yapabileceğimi hatırlıyorum.

En kötüsü de ne? Çok daha fazlasını yapabilirdim.

İçimde hissettim, dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını. Göğsümdeki yara ve beni kiliseye geri çeken hislerim olmasaydı, ne yapardım diye endişeleniyorum. İliklerime kadar ürperiyorum ama bunu dile getiremiyorum. Adamlarımın etrafımda uyuduğunu görmek için başımı çevirdiğimde içimi utanç dolduruyor. Rüyalarında bile endişeli görünüyorlar.

Onları suçlamıyorum. Onların karşısına çıktığımda nasıl bir görüntü sergilediğimi ancak hayal edebilirim.

Beni eskisinden daha güçlü çağırıyor ve dün gecedен sonra göğsümde bir şeyler farklı hissediyor.

Yataktan kayarak banyoya yürüyorum ve kapıyı kapatıyorum, görmek için mahremiyete ihtiyacım var.

Sırtımı ahşap kapıya dayayarak içimdeki paniği hafifletmek için derin bir nefes alıyorum. Sihrimi kontrol edebilmek için duygularımı kontrol etmem gerekiyor. Kendimi kaybetmek üzere olmadığımдан emin olduktan sonra, ısıtılmış zeminde yüzen lavaboya ve üzerindeki aynaya doğru ilerliyorum. Pençe ayaklı küvet, taşan bitkiler ve çiçeklerle çerçevelenmiş. Mutlulukla iç geçiriyorum ama oyalanıyorum. Kendimi bakmaya zorluyorum.

Elbisemin ağzı açık, göğsümü ve yara izimi ortaya çıkarıyor.

Bir an için kalbimi nasıl kavradığını hissedebiliyorum ve lavaboyu iterken onu kavriyorum. Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı

O.

Beklediğim kadar kötü değil. Sanırım Phrixius'un bir ilgisi var. onunla. Taze olmaktan ziyade haftalarca eski görünüyor ve solacağından hiç şüphem yok.

Yara izi uzun ve temiz ama iyileşiyor. Cildim sonsuza dek lekeli, tıpkı ruhumun işlediğim eylemlerden olduğu gibi, ama bundan daha fazlası. Cildim değiştiği gibi büyüm de değişti.

Bakışlarımı aynada buluşturup herhangi bir değişiklik belirtisi arıyorum. Onun gözlerinde gördüğüm kötülüğü bulacağımdan korkuyorum ama Freya hâlâ bana . Bu güvende olduğum anlamına geliyor, değil mi? Sadece . . . Öfkemin beni yenmesine izin vererek kendimi biraz bıraktım.

Bunun tekrar olmasına izin veremem.

Ne yaparsa yapsın, ben onun gibi olmayacağım.

Arkamı dönerek büyük cam duşa giriyorum ve yağmur ormanı duş başlığını açıyorum, spreyin üzerime düşmesine ve dokunuşunun, kahkahasının ve içime yerleştirdiğini hissettiğim kötülüğün kalıcı duygularını yıkamasına izin veriyorum.

Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum ve üzerimden akıp gitmesine, tenimi ve ruhumu ısıtmasına izin veriyorum. Kollar beni sardığında irkiliyorum, Sha'yı görmek için omzumun üzerinden baktığımda gözlerim açılıyor.

Dudakları omzumun üzerinde gezinirken eli önümden yukarı kayarak göğsümü kavıyor ve iç çekmeme neden oluyor. "Gerginsin," diye mırıldanıyor. "Endişelisin."

Nasıl anladığını bilmiyorum ama başımı sallıyorum, kollarında dönüyorum ve ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için hareketlerimi bakışlarımla takip ediyorum.

Sha her şeyi görüyor ve önyargısız ya da utanmadan yorumluyor. Ondan saklanacak bir şey yok ve orada ne göreceğinden endişeleniyorum. Beni duşun taş duvarlarına doğru geri götürmeye başlamadan önce bir an sessiz kalıyor. Gözlerim onun parlak kırmızı gözlerine takılıyor, çünkü o şişkinleşip değişiyor, bu haliyle diğer hali arasında gidip geliyor.

"Her şeyi daha iyi öpeceğim," diye homurdanıyor.

Sha önümde dizlerinin üzerine çökerken koltuğa itiliyorum, elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve onları iterek açıyor. Ağzı amıma bastırırken karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor.

Başım derin bir iç çekişle geriye düşüyor ve o amımı yaladıkça yavaş yavaş zevk içimden kayıyor. Yavaşça zevkimi arttırıyor, sadece öpüyor ve yalıyor.

Ben onun yetenekli ağzına girene kadar.

Kapı içeri doğru sallanıyor ve gözlerimi açtığımda iblisimin orada çerçevenlenmiş olduğunu görüyorum. "Partiyi kaçırmak istemedim," diye flört ediyor. "Arzunun kokusunu alabiliyordum."

Dudaklarımı yalayarak elimi uzattım. Duşa girip elimi tutuyor ve Sha arkasına yaslanıp bekliyor ama şu anda düşünmek istemiyorum. Sorumluluğun bende olmasını istemiyorum.

Adder beni ayağa kaldırıyor ve Sha da ayağa kalkıyor. Adder yanağımı usulca okşarken, ihtiyacımı kelimeler olmadan hissederken ona sırtımı döndüm, aralarında sıkıştım. Yılların anlayışı bir bakışta aramızdan geçiyor.

Ben tekrar rahatlayana kadar beni usulca öpüyor ve geri çekildiğinde hüzünlü bir gülümseme takınıyorum.

"Unuttur beni," diye mırıldanıyorum dudaklarına. "Seni yakaladım, küçük cadı," diye söz veriyor.

Havaya kalktım ama Sha'nın kışkırdaki elleri beni tuttu. Bacaklarımı Adder'ın etrafına sarıyorum ve beni tekrar öperken sikini amıma sürüyor. Adder yüzümü çeviriyor ve sonra Sha beni öpüyor. Sırayla beni paylaşıyorlar, ben Adder'ın içine yuvarlanana kadar beni aralarına itiyorlar. İpucunu alarak usulca içime bastırıyor, yavaşça daha derine iniyor ve sonra durgunlaşıyor.

Yeterince ıslak değilim ama umurumda değil, onların da değil.

Sha kışıma bastırıyor ve acıması için hazırlanıyorum, ama o kadar yavaş gidiyor ki, işkence gibi. Çekiyor ve tekrar itiyor, içime tamamen gömülene kadar ileri geri çalışıyor.

Aralarına sıkıştığımda, hareket etmeye başlıyorlar.

Başımı çevirdim, böylece ikisini de öpüyorum. Üçümüz de öpüşürken elleri üzerimde kayıyor ve beni unutturuyor.

Bir nefes geldiğinde başımı kaldırıyorum. Hepimiz bir an duruyoruz, Phrixius bize göz kırparken ona bakıyoruz. "Ben uyurken olan bu mu?" diye homurdanıyor, bakışları ısınıyor. "Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun."

Seks ve büyü her zaman yan yana olmuştur, özellikle de benim için, bu yüzden elimi uzatıp kendimi ona sunuyorum. İyileşirken ve iyileşirken bana tapmalarına izin vereceğim.

Bana doğru ilerlerken hiç tereddüt etmiyor, dudakları dudaklarımla buluşana kadar durmuyor. Sha ve Adder'ın etrafımı sarmasına rağmen, ancak Phrixius grubumuzu tamamladığında kendimi bütün, güvende ve bırakacak kadar güçlü hissediyorum.

Beni zevkten uçurmalarına izin veriyorum. Tüm elleri, ağızları ve tenleri benimkine dokunuyor ve sonunda paramparça olduğumda, o kadar özgür hissediyorum ki

Yükseliyor.

Yine de hepimiz aşağı inmeliyiz ve indiğimde hepsinin hâlâ sert olduğunu fark ediyorum. Bedenimden kurtuluyorlar ve Phrixius biraz sabun alıp bana dönmeden önce sertleşmiş sikini görmezden gelerek bana son bir öpücük veriyor.

Uzaklaştıklarında, bunun onların değil, benim zevkimle ilgili olduğunu anlıyorum ve üçü de etrafımı sarıp vücudumun her santimini dikkatle yıkarken, gözyaşlarımın serbest kalmasına izin veriyorum.

"Bunu o istemiş gibi hissettim," diye açıklıyorum usulca. "Onu öldürmemi istedi." Gözlerinde gördüğüm şeyi bundan başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Durmayacak. Bunu gördüm. Daha da kötüleşecek. Tuzağı bozuldu, bu yüzden çılgına dönecek, daha çok da ordusunun bir kısmını yok ettiğimiz ve evini yaktığım için."

"Bu iş kontrolden çıkmadan önce diğerlerinden yardım istemenin zamanı geldi mi acaba?" diye mırıldanıyor Phrixius. "Eğer dikkatli olursak, Mors'a sorabiliriz-"

"Hayır, tanrılar cadımı ne kadar az bilirse o kadar iyi," diye tersliyor Adder. "Bunu tek başımıza halledebiliriz. Onu hafife aldık ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğiz."

"Sanırım çaldığı maske ona daha fazla güç veriyor," diyorum. "Sanırım maskeyi bu yüzden aldı. Ruhları ve büyüleri orada hapsolmuş. Beni kontrol altına aldığı anda sanki birden fazla kişiymiş gibi hissettim. Sanki bir milyon ruh benimkine çarpıyor ve kim olduğumu çalıyordu."

"Bu hiç de korkunç ve ürkütücü değil." Adder sırtarak beni gülümsetti, zaten bu yüzden yaptı bunu. "Tamam, o zaman ölü çocuğu tekrar avlayalım, kışına tekmeyi basalım ve ayın geri kalanını tavşanlar gibi sevişerek geçirelim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Çok kolaymış gibi gösteriyorsun," diye mırıldandım.

"Eh, fazla plan . Bak geçen sefer bizi nereye getirdi. Planlar korkaklar içindir. Ortaya çıkarız ve nekro çoraplarını çıkarırız. Bekle, çorap giydiğini sanmıyorum. Oh, o gerçekten şeytan. Bu iğrenç bir şey."

Duruma rağmen gülüyorum ve o da bana göz kırparak bunu beni neşelendirmek için yaptığını belli ediyor.

"Bu sefer kilisede beklemeyecek. Sanki daha büyük bir şey planlıyordu ve bu sadece başlangıçtı." Bu sadece benim hissettiklerim, ama haklı olmalıyım.

"Phrixius, onu tekrar bulabilir misin?" Sha her zamanki gibi sakın bir şekilde sorar.

"Hmm, son seferden ve Freya'yı iyileştirdikten sonra biraz dinlenmem gerekecek, ama evet."

"Ne tür bir tanrısın sen? Takmamız gereken bir pilin var mı?" Adder mırıldanıyor. "Peki, bu gece dinleneceğiz ve yarın onu tekrar bulacağız."

"Ya bugün olduğu gibi giderse?" Endişeyle soruyorum.

"Olmayacak. Bu sefer hepimiz hazır olacağız, özellikle de sen Freya. Onu engellemen gerekiyor. Artık bunu yapabileceğini bildiğine göre, duvarının sıkı olduğundan emin olmalısın."

Başımı sallıyorum ama söylemesi yapmasından daha kolay.

Gecenin geri kalanı sessiz geçiyor, hepimiz kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz, yarının ne getireceğini merak ediyoruz ve her şeye rağmen uykuya dalmayı başarıyorum.

Şafak vakti göğsümde gök gürültüsünü andıran bir kükremeye uyandım. Nefesim kesiliyor, beni parçaladığı yerdeki yarılan kaslarımı kavıyorum.

"Ne oldu?" Phrixius sorar.

Gözlerimi ona çevirdim, paniklemişim. "Arıyor... Sadece beni değil, herkesi arıyor. Çok yanlış bir şeyler var." Kalbim ikiye bölünürken, onun kulaklarımı kanatana kadar doldururken, göğsümü kapatıp bir çığlıkla öne doğru kıvrılıyorum.

Ne görebiliyorum ne de duyabiliyorum. "O-oh Tanrım, onu görebiliyorum." "Ne oldu?"

Adder talep ediyor.

Bir parçam burada, diğer parçam ise onunla birlikte, bir kez daha onun gözlerinden bakıyor.

"Şehrin üstünde. Aman Tanrım, hayır, şehri ele geçiriyor. Hepsini öldürüyor." Sözlerim bir çığlıkla son bulurken beni bedeninden fırlatıyor, kahkahaları beni takip ediyor.

Görmemi istedi.

Nerede olduğunu bilmemi istedi.

BÖLÜM 41

"I Bu bir tuzak," diye Phrixius.

"Kesinlikle." Başımı salladım. "Ama başka seçeneğimiz yok. Eğer onu şimdi durdurmazsak, sadece son bu şehri sahiplenmekle kalmayacak-o yutacak.

Dünyadan geriye hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi." Sinirle saçımı geriye doğru savuruyorum ve Adder aniden yanımda beliriyor, becerikli parmakları saçımı bağlamaya çalışıyor. "Ya şimdi ya da asla."

"Muhtemelen öleceğiz," diyor Adder sohbet eder gibi. "Belki," diye katılıyorum.

"Peki, neyi bekliyoruz?" Sha soruyor.

Gülerek, Adder geri adım attığında dönüyorum ve aynada kendime bakıyorum. Bugün iş için giyinmişim. Dökümlü elbisem gitmiş, yerine daracık, siyah bir pantolon gelmiş. Botlarım dizlerime kadar iniyor, her birinde bir hançer var ve saçlarım Adder'inkine uygun olarak boynuzlarla örülmüş. Adamlarıma baktığımda, onların da hazır bir şekilde başlarını salladıklarını görüyorum.

Bizi neyin beklediğini ve hayatta kalamayabileceğimizi biliyoruz, ancak bu almamız gereken bir risk.

"Biz A Takımı gibiyiz." Adder sırtıyor. "Ya da İntihar Timi, sadece daha seksi." Sırıtarak elimi uzattım. "Bu işi onlardan farklı bir bitirelim.

Ya hepimiz geri döneriz ya da denerken ölürüz."

"Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum." Phrixius iç geçiriyor ama elini benimkinin içine koyuyor. "Ama ben seninleyim."

"Sonuna kadar." Sha başını sallayarak elini bizimkinin üzerine koyuyor ve Adder hepsini örtüyor.

"Hadi gidip biraz necro kıcı tekmeleyelim!"

Başka bir şey söylemeden bir geçit açıyorum ve onu gören ben olduğum için bizi içeri itiyorum - bu sefer Phrixius'un büyüüne ihtiyacımız yok. Geçitten çıktığımızda boş ve ıssız bir sokağın ortasında duruyoruz. Güneş gökyüzünde yükseliyor, etrafımızdaki genellikle hareketli şehir manzarası hayattan sestense yoksun. Arabalar yan yatmış ya da birbirine çarpmış, kapıları açık, sanki insanlar inip gitmiş gibi.

Işıklar yeşilden kırmızıya doğru titriyor, kaldırımlar boş kalıyor ve yiyecekler, çantalar ve hatta paltolar düştükleri yerde öylece duruyor.

Görünürde bir ceset yok.

"Bu hiç de ürkütücü değil," diye fısıldıyor Adder. "Oynadığım tüm korku oyunlarının böyle başladığına eminim."

"Cesetler nerede?" Mırıldanıyorum ve sonra farkına varıyorum. "Onları topluyor."

Omuzlarımı geriye atarak içimdeki çekimi arıyorum, gözlerim yukarı doğru dönüyor. Orada, şehrin göbeğinde, bir çatıda bir silüet görüyorum.

Beklemekten yoruldu. Bunu şimdi bitirmek istiyor.

"Eh, hadi yapalım, sanırım." Adder elimi tutuyor şehrin merkezine doğru yürümeye başladığımızda ileri geri sallıyor. Her sokakta daha fazla terk edilmiş kişisel eşya işareti var ve görünürde hala bir ceset yok.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve korku vücudumu yıkıyor. Her ne yaptıysa iyi olmayacak.

Son köşeyi döndüğümüzde, onun bulunduğu gökdelene giden yola ulaştığımızda onları görüyoruz.

Bir abluka gibi, binayı çevreleyen her sokağa bakan binlerce ceset var.

Güneş üzerlerinde parıldıyor. Bazılarının ayakkabıları ve kıyafetleri yok, bazılarının ise ellerinde hala tasmalar ve dosyalar var, sanki her ne yapıyorlarsa ortasında durmuşlar ve buraya yürümüşler gibi.

Bir köpek yanımızdan hızla geçip tasmalı bir kadına havlarken hepimiz durup kalabalığa bakıyoruz. Köpek kadını çekiştiriyor, havlıyor ve bacağını ısırtıyor ama kadın onu tamamen görmezden geliyor, köpek çekiştirirken donup kalıyor.

Adder, "Çok ürkütücü ama yine de içimden onlara bir insan bowling topu gibi koşmak geliyor," diye fısıldıyor ve ardından hava büyüyle doluyor.

Kara büyü . . .

Her bir göz bize dönüyor ama bu sefer hayat dolu.

"Büyük bir sorunumuz var," diye çıkışıyorum. "Bunlar sadece diriltilmiş değil-"

"Onlar çalıntı." Phrixius bana baktı. "Başından beri planı buydu. Maskeyi kırdı ve içindeki büyücülerin hapsolmuş ruhlarını serbest bıraktı. Bedenleri ele geçirdiler. Onlardan bir ordu kurmuş ve bizi bekliyormuş."

"Gerçekten mi?" Adder inliyor. "Sanki bir tanesi yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de bu pisliklerden yüzlercesi mi var?"

"Biz bunları hallederken sen de onu hallet." Phrixius iç geçirir. "Eğer onu durdurabilirsek, her şeyi durdurabiliriz. Bedenleri ele geçirdiler ama onun güçleri o bedenleri canlı tutmadan, onlar bir hiç. Onlar içinde yaşayacak hiçbir şeyi olmayan gezgin ruhlar."

"Kolay," diye fısıldıyorum, gözlerim onun beklediği çatıya çevriliyor. "Sanırım diğer tarafta görüşürüz."

Bakışlarım yanımda dimdik ve güçlü bir şekilde duran üçüne de takılıyor. Beni izliyorlar ve Adder beni kavrayıp sertçe öpüyor. "Senin için bir yol açacağız. Sakın ölme, duydu mu beni?"

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.

"Yapmasan iyi edersin, küçük cadı. Ruhun benim, bunu unutma," diyor beni bırakmadan önce, sadece Sha'nın beni kapsamlı bir öpücüğe çekmesi için. Kelimelere gerek yok, çünkü bana tüm duygularını tek bir hareketle veriyor.

Başımı sallayarak alnından öpüyorum ve Phrixius'a dönüyorum.

Düşman olmalıydık ama o beni çekerken, hiç de öyle olmadığımızı anladım. Biz sadece asla aynı tarafta olmaması gereken ama olan iki varlığız. Büyük eli boynuma dolanıyor ve alnımız birbirine değene kadar beni kendine çekiyor.

"Kim olduğunu hatırla, Freya. Farklılıklarınızı hatırlayın, benzerliklerinizi değil. Onun savaşı nefretle, seninki ise sevgiyle. Bu iş bittiğinde seni göreceğiz." Dudakları yakıcı bir öpücükle benimkilere dokunuyor ve sonra geri çekiliyor. Benim yumuşak, sevgi dolu Phrixius'umdan büyü tanrısına doğru bir değişim geçiriyor.

Saçları gücüyle parlıyor ve teni güneş içine hapsolmuş gibi parlıyor. Derisinin üzerinde rünler ve sihirle parıldaayan altın zırhlar yükseliyor ve her iki elinde de iki dev kılıç açılıyor, yılan gibi hareket ederek hınzır noktalara dönüşüyor. Bazen onun bir tanrı olduğunu unutmak kolaydır ama şu anda değil, özellikle de bir adım öne çıkıp havalanmaya başladığında.

Sha inlerken ona bakıyorum ve savaşa hazırlanırken onda da meydana gelen değişimi görüyorum. Teni kömür rengine dönüyor ve üç kat büyürken gölgeler etrafını sarıyor. Parlak kırmızı gözleri birbirinden uzaklaşıyor ve yükseliyor, çekikleşiyor ve şeytani bir hal alıyor.

"Gösteriş meraklıları," diye mırıldanıyor Adder, bakışlarımı kendisine çekerek. Baktığımı edince göz kırpmıyor ve onu tüm hayatım boyunca tanımama rağmen, beni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip eden iblisin arkasındaki gerçeği bana gösteriyor.

Ateş derisi boyunca sürünerek boynuzlarına tırmanıyor ve boynuzlarının arasında alev alev yanıyor. Tırnakları hançer kadar uzun pençelere dönüşür, kuyruğu dönüşür, böylece dikenler dışarı kayar, uçları parlar ve vücudu güçle şişer.

bakışırken yutkunuyorum. Bir orduyla karşı karşıyalar
Yapmak mı?

Onların bana güvendiği gibi ben de onlara güvenmeliyim.
Eğer onları kurtarmak istiyorsam, buna bir son
vermeliyim.

"Git." Adder göz kırpmıyor. "Hadi bitirelim şu işi, küçük cadı. Bir kez olsun kahraman olalım."

Başımı sallayarak, hareket etmeyen orduya dönmeden önce onlara son bir kez bakıyorum. Koyu renk gözleri hareketlerimizi takip ediyor ama yüzlerinde hiçbir ifade yok. Nedense beni en çok bu rahatsız ediyor.

Başka söze gerek yok. Adamlarım sessiz bir hesaplamayla yanımdan geçip gidiyor, bir sıra oluşturuyor ve doğruca bekleyen cesetlere yöneliyorlar.

Phrixius havayı kendi lehine kullanarak ön saflardaki cesetlere vuruyor ve onları geriye uçuruyor. Hepimiz bu insanların öldüğünü, onları kurtarmanın mümkün olmadığını biliyoruz, ancak onların bowling lobutları gibi savrulmalarını izlemek beni hala irkiltiyor ve ruhları için af dilememe neden oluyor.

O kadar çok ölüm var ki, bu beni dehşete düşürüyor.

Ancak Sha havaya sıçrayıp sadece gölgelerini görebildiğim ezilmenin daha da içine indiğinde acıyla oyalanacak vaktim kalmıyor. Adder ön safların önünde kayboluyor ve onların içinde beliriyor, hepsi ortaya odaklanıyor ve bir açıklık oluşana kadar siyah gözlü askerleri hassas bir şekilde parçalıyorlar.

Tıpkı söz verdikleri gibi benim için bir yol açıyorlar ve Phrixius'un gözleri benimkilerle buluştuğunda başımı sallayıp koşmaya başlıyorum. Yaptıkları açıklığa doğru aceleyle ilerliyorum, daha önce olduğu gibi beni tüketmesi ihtimaline karşı büyümü kullanmak ve buradaki cesetlere dokunarak onları hareket ettirmek istemiyorum. Haklılar, bu konuda onlara güvenmeliyim.

Phrixius üzerimde uçuyor, bacaklarına yapışan ve ona tırmanmaya çalışan askerlere rağmen büyüsünü kullanarak olabildiğince çok kişiyi temizliyor.

Sha kükrüyor ve buldozerle daha fazlasını ezip geçiyor, onları bowling lobutları gibi deviriyor, gölgeleri onları yutuyor.

Adder ileriye gülüyor, cesetler havada uçuşurken ateşi parlak ve sıcak bir şekilde yanıyor.

Cesetlerin arasından hızla geçiyorum, adamlarımın onları parçalamasına rağmen gözlerin beni takip etmesini görmezden geliyorum. Tepki vermiyorlar. Ben onların yarısını geçene kadar öylece duruyorlar, sonra aniden yol önümde kapanıyor. Arkamdakilerin doğruca adamlarımın üzerine yürüdüğünü görmek için dönüyorum, gözleri kararlılık ve güçle parlıyor.

Bağırarak uyarmak istiyorum ama zaten bildikleri açık. Yine de sevdiğim adamlara yaklaştıklarında tereddüt ediyorum.

Dişlerimi sıkarak, gökdelenin geniş cam kapılarıyla aramda duran siyah gözlü asker duvarına geri dönüyorum. Kendimi tekrar büyüye maruz bırakmak ve onlar tarafından tüketilme riskini almak istemiyorum ama bir seçim yapmak zorundayım.

Onlara doğru yürürken gücümü avuçlarıma dolduruyorum, saçlarımin koyulaştığını ve gözlerimin sihirle parladığını biliyorum. Ben onlara doğru gelirken geri adım atana kadar tepki vermiyorlar. Kapıya yaklaşıyorum, büyüm kollarımda gezinip kullanılmak için yalvarırken içimde bir karmaşa dönüyor.

Havadaki ölüm fısıltıları beni çağırıyor ve yüzsüz insanlardan birinin bile bana dokunmasına izin vermek istemediğim için elimden geldiğince görmezden geliyorum. Ne olacağını kim bilebilir ki?

Kapıya ulaştığımda, siyah gözler beni takip ediyor. Beni durdurmalarını bekliyorum ve büyümü hazırlıyorum ama başlarını eğip geri çekiliyorlar ve aralarında bir geçit oluşturuyorlar. Bunun üzerine tereddüt ediyorum. Neden geçmeme izin versinler ki?

Neden burada olduğumu bilmeliler.

Kapıya ulaştığımda etrafımıza karanlık çöküyor ve bakışlarımı bir zamanlar parlak olan gökyüzüne kaldırdığımda gölgelerin gökyüzüne doğru uzandığını ve ışığı yok ettiğini görüyorum.

Gölgeler güneşi kapatarak tüm şehri karanlığa gömüyor.

Derin bir nefes alarak kapıya dönüyorum ve ölümle yüzleşmeye hazır bir şekilde içeri giriyorum.

BÖLÜM 42

I Freya'ya bir göz atın ve onun binanın içine adım attığını görün. Güzel, ona bir şans verdik. Keşke onunla birlikte olabilseydik, ama yarattığı ordu gözlerini bize çevirdi ve şimdi o açık olduğuna göre, niyetleri Bizi yok etmek havayı dolduruyor.

Onunla yüzleşiyor olabilir ama biz kalben ve ruhen onun yanındayız. Bizim ölümümüzün onu zayıf düşüreceğini sanıyor ama ben buna izin vermeyeceğim. Onu bu şekilde incitmesine izin vermeyeceğim. Onun ruhu ve kalbi zaten bizim ve onlara sahip olamaz.

Bu benim verdiğim ilk savaş değil, son da olmayacak ama en önemlisi çünkü onun için. Freya beni çağırdı ve bana bir amaç verdi, bana sevgi ve şefkat gösterdi.

Ona delicesine ve derinden aşık oldum ve görevime ve mevkime rağmen onu seçtim. Geçmişteki büyücülerin gücüyle dolu ölümsüz askerlere doğru dalarken, onlara aşık bir tanrıdan daha kararlı kimsenin olmadığını gösteriyorum.

Karanlık için ruhumu ele geçirmeye çalışan askerlere doğru buldozerle ilerliyor, ölümün dokunuşunun tenimi yıkadığını hissediyorum.

Keşke onu çoktan ele geçirmiş olan karanlığı bilselerdi - onun içinde yaşayan karanlığı.

SHA

Güçlüler. Önceden çimenleri yırtmak gibiydi, kolay ve sonsuzdu, ama şimdi karşılık veriyorlar. Phrixius'un büyüü kalabalığa çarpıp onları durdukları yerde eritirken üzerimde hissediyorum. Çığlık bile atmıyorlar ve uzuvları kopmuş ya da ölüyor olsalar bile ona doğru tökezlemeye devam ediyorlar. Onları yakalıyor ve havaya kaldırıyor, inanılmaz bir yükseklikten aşağıya bırakıyor, sonra tekrar aşağıya dalıp kılıçlarıyla kitleleri kesiyor. Kafalar yere yuvarlanıyor ama bedenleri saldırıya devam ediyor.

Dişler yan tarafıma saplanıyor ve ben dönüp bana saldıranlara odaklanırken hırlıyorum. Gölgelerim onların sessiz çığlıklarını yutuyor, derileri boyunca sürünüyor ve onları açılan yere sürüklüyor. Hiçbir iz bırakmadan onları bütünüyle yutuyor. Uzun kollarımı savurarak daha fazlasını uçuruyorum. Pes etmeyi ya da yavaşlamayı reddederek, hiç bitmeyen kitleleri yırtıp geçerken kemiklerin kırıldığını duyuyorum.

Freya bana güveniyor. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

O benim yaşama sebebim. O benim efendim ve sevgilim. Onun için her orduyu yok ederim. Kalplerini bir ödül olarak ona getireceğim ve bu iş bittiğinde, ona bir canavar tarafından sevilmenin ne demek olduğunu göstereceğim.

Yüksek sesle hırlayarak bir sonraki düşmanın kafasını ısıırıyorum ve üzerime kan sıçırıyor.

ADDER

Artık dağılmış durumdayız ve birbirimizden kopmuş durumdayız. Bunun bizi zayıflattığını düşünüyorlar ama yanılıyorlar. Ben kötülük yapmak için doğmuş bir iblisim ve bugün içimde tuttuğum her şeyi dışarı çıkarıyorum.

Ben ileri doğru adım attıkça ateş toprağı kavuruyor, kükürt kokusu havayı dolduruyor ve bana en yakın olanlar alev alıyor. Hâlâ bana doğru geliyorlar, ama başkalarına çarptıkça ateş yayılıyor ve kitleler halinde ilerliyor.

Bir geçit yaratarak, nereye varacaklarını bilerek birkaç tanesini içeri itiyorum. Suya düştüklerinde köpekbalıkları onları yiyor. Dönüp elimi sallıyorum,

ve bir ağ daha aşağı iner, onları yakalarken asit onları yakar ve yere sabitler.

Gölüyorum ve tüm vahşi, şeytani büyümü serbest bırakıyorum, diğerlerini böceğe dönüştürüyorum ve üzerlerine basıyorum. Hareket etmeye ve öldürmeye devam ediyorum. Kanları üzerime dökölüyor ve beni daha da cesaretlendiriyor. Etrafımızdaki binalar bile sıcaktan kavrulana kadar ateşlerim daha da sıcak yanıyor.

Ona yönelik tehditler ortadan kalkana kadar durmayacağım. Bu savaş bizim, tıpkı yukarıdaki savaşın onun olduğu gibi.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hayatımın son yirmi yılını onu koruyarak geçirdim ve ölene kadar da bunu yapmaya devam edeceğim ve ona katılmak için beni öldürmesi için başka bir iblisle anlaşma yapacağım.

Bugün bizim sonumuz değil, başlangıcımız. Bunu sağlayacağım.

Yanımdan bir şey kayıyor ve dönüyorum, elimden lavlar akıyor ve karanlık yoğunlaşırken onları cayır cayır yakıyor. Ona yakın olduğunu hissedebiliyorum ve o da bunu biliyor.

Bekliyor.

Gözlerim gökdelene dönüyor ve asla güvenmek istemediğim tanrılara bir dua göndererek onu güvende tutmaları için yalvarıyorum.

şu anda ona yardım edemeyiz. Her şey ona bağlı.

BÖLÜM 43

T Lobi boş, mermer zemin parlak ve cilalı. Resepsiyonu geçiyorum ve açık tarayıcılardan geçerek asansör bankosuna doğru yürüyorum. Rastgele numaralar yanıp sönüyor ve kabaca çizilmiş oklar var. gümüş cephelerde, daha aşağıda bir kapıyı işaret ediyor. Kıyıları takip ediyorum, yolu gösteren başka oklar buluyorum.

Beyaz kapının kanla yazılmış kendi mesajı var.

Welcome home

"Hiç de ürkütücü değil," diye mırıldanıyorum, sonra kolu kavrayıp çeviriyorum. Kapı kolayca açılıyor ve sadece acil durum tabelasına rağmen alarm çalmıyor. İçeri atıyorum ve arkamdan çarparak kapandığında sıçırıyorum. Sertçe yutkunarak, bir iniltiyle başımı kaldırıyorum.

Üstümde kat kat merdivenler uzanıyor, ama gözlerim her basamakta sıralanan cesetlere takılınca yutkunuyorum. Tamam, süper ürkütücü.

Duvarlara dayanmış zombiler. Hepsi gülümsüyor ve bir yaratıkla ilk basamağa ayağımı koyduğumda sesi bana ulaşıyor.

"Evine hoş geldin."

Başımı sallayarak tırmanmaya başlıyorum, her zombi selamlamayı tekrarlıyor, ta ki neredeyse koşana kadar. Sesleri bir vaat gibi havayı dolduruyor ve o kadar çoklar ki kulaklarımı kapatmak istiyorum.

Tırabzana tutunup koşuyorum, on kat yukarı çıktığımda ter şakaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ben bu tür egzersizler için yaratılmadım. Ben şekerlemeler, sikler ve sihir için yaratılmışım.

Büyü . . .

Tereddüt ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunları tırmanıp dünya sona ermeden onu durdurabileceğimi sanmıyorum. Belki de başından beri planı buydu, beni milyarlarca merdiveni tırmanmaya zorlayarak geç kalmamı sağlamak. Tırabzanı tutarak eğilip yukarı bakıyorum ve daha fazlasını görüyorum.

Bina Sha'nın öfkeli kükremesiyle sallanırken korkuluklara tutunuyorum ve iyi olduğunu umarak bir dua gönderiyorum.

Evet, bu merdivenleri tırmanmayı sikeyim.

Ben sadece bir insan değilim ve buradaki zombilere rağmen sihri uzanıyorum.

Ben lanet olası bir büyücüyüm, lanet olası bir cadıyım ve öyle davranmaya başlamamın zamanı geldi.

Bir geçit yaratıyorum ve içeri giriyorum. Kendimi en az on kat yukarıda buluyorum, bu yüzden son sahanlıkta durana kadar tekrar tekrar yapıyorum. Aşağıya baktığımda kaç kat çıktığımı görüyorum ve sırtıyorum. Geriye dönüp kapalı çift kapının önünde derin bir nefes alıyorum. Yan taraftaki tuş takımı bozuk, üst taraftaki alarm kesik.

Tereddüt etmeyi reddederek kapıyı açıyorum ve çatıya çıkıyorum. Arkamdan kapanıyor, geldiğimi haber veriyor ama ortada yerden dönmüyor, şehrin ötesine bakıyor. Phrixius'un uçarak geçtiğini görüyorum ve aşağıda kavga ettiklerini duyuyorum. Bakmak istiyorum ama buradaki en tehlikeli şeyin o olduğunu bildiğim için gözlerimi onun sırtından ayırmıyorum.

Çaldığı maske milyonlarca parçaya bölünmüş halde ayaklarının dibinde yatıyor. Bir adım daha atarak, "Kesin şunu." diye seslendim.

"Durdurulamaz." Bana dönüyor, yüzünde hoş bir gülümseme var. "Ben de seni bekliyordum."

"Biliyorum." Bir adım daha atıyorum. "Ama asla çok geç değildir. Bırak gitsinler, buna bir son verelim."

"Bunu bitirmek mi istiyorsun? Nasıl yapacağını biliyorsun." Başını eğip beni izliyor. "Ama senin içinde böyle bir şey yok. Her şeye rağmen sen bir katil değilsin. Zayıfsın; ne tam bir cadı, ne de tam bir büyücü. Arada kalmışsın, karanlıktan saklanan bir çocuksun. Karanlığın korkulacak değil, kucaklanacak bir şey olduğunu göremiyor musun? O olmadan, sen bir hiçsin. Benimle savaşıyorsun,

Kendinle savaşıyorsun ve asla kazanamayacaksın. Sen zayıfsın!" diye kükrer ve nefesini verip etrafına bakar. "Tüm bunları tükenmiş bile hissetmeden yaptım. Sen yapabilir miydin?"

"Neden isteyeyim ki?" Ben soruyorum. "Şu yıkıma bak-"

"Güzellik! Bu dünyanın yok edilmesi gerekiyor. Yeniden inşa edilmeli. Temizlenmesi gerek!"

Başımı sallayarak gözlerinin içine bakıyorum. Bir zamanlar kederle hareket eden bir adam olabilirdi, ama bunun onu bir canavara dönüştürmesine izin verdi. Türümüzü yok etmelerinin asıl sebebinin bu olduğunu anlamıyor mu?

Fikirlerini değiştirmenin yolu bu değil ama artık bunun için çok geç. "Bakın."

Ötedeki şehri işaret ediyor. "Neler yapabileceğimize bir bakın."

.. "Aceleyle kenara yaklaşıp dehşet içinde aşağı bakıyorum. O kadar çok ceset var ki, hepsi onun ve bizim yüzümüzden."

Gururlu sırtışını görmek için ona dönüp bakıyorum. "Korktukları şey içimizdeki karanlık değil, sahip olduğumuz güç. Tanrılar bile bizden korkuyor çünkü onlardan daha güçlü olabileceğimizi biliyorlar ve bundan nefret ediyorlar. Bizi sadece korktukları için değil, aynı zamanda kıskançlık yüzünden de öldürüyorlar. Tanrılar bizim kadar güçlü olabilmeyi diliyorlar."

"Bizi bu yüzden öldürdüler! Bir şey anlatmak için koca bir şehri fethettiniz. Binlerce kişiyi öldürdünüz ve insanlarımızı neden öldürdüklerini merak ediyorsunuz. Bunu bir kişi yaptı. Bizden daha fazlasının ne yapacağından korkmalarına şaşmamalı. Bize yardım etmiyorsun. Sadece doğru olduğunu düşündükleri her şeyi onaylıyorsunuz. Herkes bizim sadece çocukları korkutmak için karanlıkta fısıldanan kâbuslar olduğumuzu düşünerek unuttu, ama şimdi geçmişlerindeki dehşet olacağız, büyücülerin yapabilecekleri büyüün kötüye kullanımının sürekli bir hatırlatıcısı olacağız. Bu bizi bir gelecek yapmıyor. Bizi bir kez daha lanetliyor." Ben yaklaşırken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Ailene yaptıkları yanlıştı ama bugün kaç aileyi öldürdün? Kaç çocuğu kaçırdınız? Kaç ebeveynin ruhunu katlettiniz? Onlardan daha iyi değilsin - hayır, daha kötüsün çünkü bunun neden olduğu acıyı biliyorsun ve yine de yaptın. İntikamın gözünüzü kör etmesine izin verdiniz ve buna değişim dediniz. Bundan daha iyi olabiliriz. Olmak zorundayız, yoksa yaşamayı hak etmeyiz."

"Neye dönüştüysek oyuz," diyor bana. "Böyle olmak için doğduk. Ne kadar uğraşırsan uğraş kaderle savaşılamazsın. Onların anladığı tek şey ölüm ve ben geleceği kana bulanmış şeytan olmaya hazırım. Ya sen? İdealleriniz için ne gerekiyorsa yapacak mısınız?"

Gözlerinin içine baktığımda ne demek istediğini anlıyorum. Bunu durdurmak için her şeyi feda etmeye hazır mıyım?

Şeytanla savaşmak için, şeytan olmalısınız.

Kendiniz kötü olmadan kötülüğe karşı kazanamazsınız.

Ona karşı bu şekilde asla kazanamam. Onun zayıflığı ya da çekincesi yok, ama benim var.

Karanlığı sıkı bir kontrole zapt ediyorum ve bu beni ondan daha zayıf kılıyor. Kazanamayacağım ve adamlarım ölecek.

Tüm bunlara karşı tek bir hayat, tek bir ruh nedir ki?

Uğruna savaştığım, olmamak için çok çabaladığım her şey beni dolduruyor ve bunu sona erdirmek için onun gibi olmam gerektiğini biliyorum. Herkesin bizim kötü olduğumuzu söylediği şeye dönüşmeliyim.

Olmak için doğduğum kişiyi kucaklamalıyım yoksa herkes gibi burada öleceğim.

Beni öldürdükten sonra adamlarımın mahvolacağını bilsem de ruhum ödenecek küçük bir bedel.

Onları ve herkesi güvende tutmak için buna değecektir.

"Evet," diyorum ona. "Bunu sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım." Bırakıyorum.

İçimdeki karanlığı serbest bırakıyorum, gölgelerin içime sızmasına izin veriyorum. Korkudan doğan tüm o dikkatli kontrolü yıkıyorum. Phrixius'un bana öğrettiği duvarı yıkıyorum ve dışarı çıkmasına izin veriyorum.

İçime dolduğunu, karanlığın derimin altında süründüğünü hissediyorum ve ellerimi kaldırdığımda hareket ettiğini görüyorum. Gözlerim ve yüzüm farklı hissediyor ve saçlarım güçle havalanarak etrafımda dalgalanıyor.

"İşte buradasın." Sırıttıyor. "Muhteşem. Bakalım, olur mu?" Şehre dönüyor. "Öldürün onları."

"Hayır!" Ellerim kalkıyor ve gölgeler ellerimden akarak onu sarıyor. Ağzını ve ellerini kaplıyor, adamlarımdan biri acı içinde kükrerken derisine batıyor. "Hayır!"

Karanlık patlıyor, öfke içimi doldururken dikenler büyücüyü parçalıyor.

Benim olanı incitmeye cüret mi ediyor?

Karanlığım etrafını sararak onu parçalara ayırırken gözleri kocaman oluyor. Havaya yükselmeye başladığımda içimden güç akıyor ve bir bağırıyla onu şehre gönderiyorum.

O bedenleri dolduran tüm ruhları çalışıyorum, emrim açık.

Öl, öl, öl, öl, öl, öl, öl, öl, öl, öl.

Teker teker düşüklerini hissediyorum, ılık atan, savaşıan ruhları bana geri dönüyor ve sonra onları maskenin içine fırlatıyorum. İçimden ve etrafımdan akıyor. O kadar çok ham büyü var ki, yeryüzü onunla titriyor.

Şu anda bile bunu durduramam, ama o haklı

Benim olana dokunmaya cüret ettiğı için ölmesini istiyorum.

Beni beslemesine izin veriyorum ve onu tüketiyorum. Patlayacak kadar dolana kadar kontrol ettiğim ölümden, onun acısından ve gücünden besleniyorum. Tüm şehir altımda ölüyor ve ben hiç olmak istemediğim şeye, kötülüğe dönüşüyorum.

Onun ve atalarımız gibi olacağım.

Gerçek bir büyücü olacağım.

Adamlarımdan birinden gelen bir ses beni geri getirdi. Onu tuttuğum yerden kurtararak yere düşürdüm. Güçleri çalınmıştı ve artık zayıf, ölmekte olan bir ölümlüden başka bir şey değildi. Onu görmezden gelerek, adamlarımı kontrol etmek için çatı kenarına çıkıyorum. Onları aşağıda, ayağı kalkmış, canlı ve iyi halde görüyorum ve ruhumu kaplayan alaycı karanlığın yanı sıra içimde bir rahatlama hissediyorum.

Onları öldürmem ve güçlerini tatmam için bana yalvarıyor, bunun ne kadar harika olacağını söylüyor.

Bunu yapmadan önce onlardan uzaklaşıyorum, şu anda gerçekten ne kadar kontrolüm olduğundan emin değilim. Onları güvende tutmak için bu hale geldim ve bunun nasıl sona ereceğini biliyorum-ölümümle. Onları yanımda götürmeyeceğim. Bu benim fedakarlığım, benim seçimim.

Ölüm büyücüsü önümde diz çöküyor, gözlerinden ve dudaklarından kan akıyor, ama yine de gülümseyerek eğiliyorlar, bu da her tarafımın üşümesine neden olmalı, ama zaten üşüyorum.

"İşte, en büyük silahımız, sen. Hepsi senin içindi. Git, Freya, ve intikamımız ol. Bize dedikleri şeytan ol. Bize yaptıkları için onları mahvet. Bu her zaman benim kaderimdi, ve bu her zaman senin kaderindi."

Kaşlarımı çatıyorum, dank edene kadar anlamıyorum. Bu şekilde bitmesini o istemişti.

Tüm bunları, içimdeki karanlığı kucaklamam ve ihtiyacı olan şeye, tanrılara karşı bir silaha dönüşmem için planladı.

Benden talep ettiğı gibi idealleri uğruna ölmeye hazırды ve ben gözlerine baktıkça gülümsemesi daha da artıyor. Benim bu hale gelmem için her şeyini verdi ve ben de onun planına dahil oldum. Bu asla bitirmekle ilgili değildi başlamak üzereydi.

Bu sadece başlangıçtı. Artık geri dönüş yok ve ikimiz de bunu biliyoruz.
"Ben ne yaptım?" Fısıldıyorum ve dehşet içinde geri çekiliyorum.
"Hiçbirimizin yapamadığını. Sen bizim geleceğimiz oldun." Sırıttıyor,
yüzünden hala kan akıyor.
İçimde o kadar çok güç var ki, asla geri dönüş olmayacak. Aşağıdan "Freya!"
diye bağırlıyor.
Dönüp onlarla yüzleşmekten ve ne hale geldiğimi görmelerine izin vermekten
çekiniyorum.
Aniden, havada bir korna gibi bir şey yankılanır; bir uyarı.
Eski bir rekabet ve öfke duygusu, onlar beni öldürmeden benim onları
öldürmemi gerektiriyor.
Dehşet içinde dönüyorum, binanın kenarına doğru koşuyorum ve gökyüzü
açılıp parlak güneş ışığı karanlığı yarıp geçerken dudağa atlıyorum.
Tanrılar haklı bir öfke halesi içinde gelirler.
Hepsi zırh giymiş olarak havaya dökülürler ve o kadar büyük bir güce
sahiptirler ki havayı kalınlaştırırlar.
Bir an için Phrixius'un korku dolu gözleriyle karşılaşıyorum; tanrılar
etrafımızda alçalıp manzarayı seyrederken bana bir yabancıymışım gibi bakıyor.
Gözlerini üzerimde hissediyorum.
"İğrenç!" diye kükrer biri.
Yine de konuştukları ben değilim ve nefes nefese güçlerini takip ediyorum,
havada yay çizerek Adder ve Sha'nın durup bana baktıkları aşağıdaki yere bir
mızrak gibi doğrultulmasını izliyorum.
Büyü Sha'nın etrafını sararken korku çılgımlı havayı yırtıyor. Dönüyor, bana
doğru uzanıyor ve sonra aniden bu dünyadan kopup gidiyor. Onu artık
hissedemediğimde ruhum paramparça oluyor.
Phrixius bana doğru yöneliyor, ama toprağa daha fazla büyü çarpıyor ve
Adder'ı çevreleyen dairesel bir hapishane gibi parlak bir şekilde parlıyor.
Tanrılardan bana bakıyor, ağzı bir gülümsemeyle eğiliyor. "Seni seviyorum
küçük cadı," diye sesleniyor zincirler vücuduna dolanıp onu dizlerinin üzerine
sürüklerken. Parlamaya başlıyorlar ve çenesi sıkılıyor, ama bir kez bile
haykırmıyor ya da başka tarafa bakmıyor.
"Hayır!" Sihrimi savuruyorum ama artık çok geç. Hapishane daha parlak bir
şekilde parlıyor ve aniden o da yok oluyor.
İçimde bir şeyler çatlayıp kırılıyor ve gözlerim tanrılara dönüyor.
Bir kükremeyle büyülerimi üzerlerine savuruyorum. "Hayır!" Phrixius çılgık
atıyor ve darbeyi alarak önümde beliriyor. Gözlerim büyüünün içinden uçarken
açılıyor.

her milyonlarca kesik belirdi.

Diğer tanrılara yönelik nefreti kabul ederken onun sert gözlerine baktığımda ruhumun son parçası da kırılıyor. Şimdi bile, neye dönüştüğümü bilerek beni koruyor.

Geri kalan her şey gitti.

Nefretten başka bir şey
hissetmiyorum.

"Freya," diye fısıldar Phrixius. "Bana geri dön."

"Çok geç, Tanrım." Arkamdaki büyücü öksürüyor. "Her zaman böyle olacaktı." Yan yatmış, dudakları yukarıya doğru eğilmiş halde onu görmek için döndüğümde kahkahası bir kez daha bana ulaşıyor. "Her zaman böyle bitmesi gerekiyordu, Freya. Şimdi yap. Bizim yapamadığımızı yap. Onları yok et. Bu dünya senin, ışık yiyen. Onu kucakla. Artık savaşmak için çok geç. Tanrılar ruhundan geriye kalanları ve onu kontrol etmene yardım edenleri aldı. Geriye kalan tek şey kötülük, tıpkı benim gibi. Evine hoş geldin, büyücü. Geleceğine hoş geldin kraliçemiz."

Bir an için tanrılara baktım ve parmaklarımı şıklatarak, bakmadan bedenini parçaladım. "Benim olanı aldın!" Sesleniyorum. "Ya onları geri verirsin ya da sonun onun gibi olur."

"Freya, lütfen," diyor Phrixius, nefes nefese ve hâlâ kanlar içinde bana doğru geliyor. Parıltısı azalıyor, sanki büyüsünü çalmışım gibi.

"Necromancer, işlediğin suçlar için cezalandırılacaksın." Dikkatlerini bana çevirdiklerinde sesleri bir oldu.

Gözlerim toprağa, iblisimin ve yaratığının olduğu yerdeki yara izlerine geri dönüyor. Onlar olmadan ben bir hiçim. Ruhum yok oldu.

Tanrılar de olsa insanlığımın son parçasını da çaldılar.

Gülüyorum. Tüm bu direniş ve böyle bitiyor. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Kahkahalarım yuvarlanıyor, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle, güç içime akana kadar, beni iradelerine boyun eğmeye zorlamaya çalışıyorlar.

O haklıydı. Sevdiğin kişi için bu dünyadan vazgeçme isteğini anlıyorum.

Bu dünyayı da tanrıları da sikeyim.

Hepsi ödeyecek.

Ellerimi kaldırıyorum, tam da bunu yapmaya hazırken, birleşik büyülerini bana çarpıyor. İçimi parçalayıp beni lime lime ederken acı içinde çılgık atıyorum. Güçleri bana akın ediyor, benimkini gizliyor ve kontrolümü alıyor. Çatının kenarında dizlerimin üzerine çöktüğümde ölmediğime şaşırdım.

"Kesin şunu!" Phrixius onlara seslenir. "Kesin şunu!"

Bileklerimin etrafında altın prangalar beliriyor. Parlayıp yanmaya başlıyorlar ve her şeyi engelleyip beni uyuşuk ve güçsüz hale getirdiklerinde çığlık atıyorum.

Önümde durup onlara döndüğünde paniklemiş bakışlarıyla karşılaşıyorum.
"Açıklamam için bana zaman verin. Sadece dur."

"Phrixius," diye mırıldanıyorum ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Şşş, ben , Freya. Seni güvende tutacağım, sadece ." Umutsuz gözlerini arıyorum ve fark ediyorum ki yapacak. Benim için tanrılara karşı duracak.

Bunun izin veremem. Onu da öldürecekler. Büyücü yanılıyordu.

Bu kader değil. Kaderimizi biz çizeriz ve ben onu seçiyorum. Onu kurtarmayı seçiyorum. Aşık olduğu Freya'dan geriye ne kaldıysa onu kurtarmayı seçiyorum.

Kendimi öne atarken ona "Seni seviyorum," diyorum.

Düşerken çığlık atmıyorum. Bunu sonsuza dek durdurmak için yere doğru düşerken rüzgâr etrafımda kükrüyor. Ölümüm bunu başaracak. Tek yolu bu.

Rüzgârın gücüyle dönüyorum, ellerim önümde zincirlenmişken Phrixius bana doğru dalıyor, ağzı bir inkâr çığlığıyla açık, ama ikimiz de yeterince hızlı olamayacağını biliyoruz.

Şaşırtıcı bir şekilde içime huzur doluyor. Çok uzun zamandır savaşıyorum ve artık dinlenmeye hazırım.

Vururken gözlerimi kapatmıyorum, onun bu dünyada gördüğüm son şey olmasını sağlıyorum.

BÖLÜM 44

D Gözlerimi açtığımda beni karşılayan şey ölüm değil. Onun yerine, tahtlarında oturmuş, bana tiksintiyle bakan tanrıları görüyorum.

Yere bakıyorum, yaşadığımı fark ediyorum.

Ellerim hâlâ parlayan zincirlerle bağlı ama ben bir bütünüm. Nasıl yaşıyorum?

Phrixius bana dönüyor ve orada olduğunu fark etmediğim için göz kırpiyorum. Uyanık olduğumu fark ettiğinde çökmüş gibi görünüyor. Tanrılara geri dönmenden önce gözleri rahatlamıştı.

"Açıklamama izin vererseniz-"

"Sessizlik!" diye kükrüyor içlerinden biri ama gözlerim sadece onu arıyor, benim için kendi halkına karşı nasıl durduğunu hatırlıyorum. "Sen görevini bırakmış olabilirsin ama biz bırakmadık Phrixius."

"O kontrol yeteneğine sahip. Bu kadar uzun süre yaşamış olması da bunu kanıtlıyor" diyor.

"Ya da saklanmakta iyi olduğunu, aşağılık yaratık," diye tıslıyor biri.

"Hmm, ilginç." Bu sesi tanıyorum. Mors'a baktığımda onun da bana ilgiyle baktığını görüyorum.

"Lütfen ona bir şans verin," diye yalvarır Phrixius.

"Kendinizden utanmalısınız," diye alay ediyor biri. "Bizim olduğumuz her şeyi terk ettiniz. Yaptıklarınız için hiç yükümlülük ya da utanç hissetmiyor musunuz?"

"Hayır, onu hayatta tutacaksa olmaz. Tüm haysiyetimden vazgeçeceğim." Dizlerinin üzerine çöküyor ve büyü tanrısı beni kurtarmak için diz çökerken donup kalıyorum. "Kontrolü yeniden kazanması için ona bir şans ver."

Yapamam. Kontrolümü çaldılar.

Hayatımın tamamen dengeyle ilgili olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Sha ve Adder farkında olmadan yardım ettiler. Tanrılar onları ve dengemi çaldı. Ruhum parçalara ayrıldı, rüzgârlara savruldu ve bu beni dengesiz ve yalnız bıraktı ama onların umurunda değil. Daha önce sahip olabileceğim kontrol artık yok. Gücümü sadece prangalar sayesinde zapt edebiliyorum, ama bunu düşünürken bile gölgelerimin onların etrafında dolandığını, kilitleri aşmaya çalıştığını hissediyorum.

Öfke beni ateşliyor ama çok fazla ölüm oldu ve çok yorgunum.

"Yeter!" diye bağıryor biri. "Bu bir pazarlık değil. Büyücüyü yok edecek ve yaptığın hatanın kefaretinin ödeyeceksin."

Tanrım, beni ona öldürtecekler.

Bunun onun içindeki bir şeyi yok edeceğini biliyorum. Bilmek isteseler de istemeseler de, Phrixius beni seviyor ve ondan sevdiği kişiyi öldürmesini istemek, dünyayı kurtarmak için bile olsa, onu kıracaktır.

O titrerken sırtına bakıyorum ve ağladığını fark ediyorum. Yüzü bana döndüğünde solgun ve parlayan gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Benden bunu isteme, lütfen. Bırak onu kurtarayım. Onu kurtarabilirim."

"Hayır. Onu şimdi bitir. Bu dünyaya ve bizi yaratan büyüye karşı görevinizi yapın. Bunlar bizim kanunlarımız. Bu bizim görevimiz. Amacımız bu."

Mors hariç hepsi bunu tekrarlıyor, ama ben gözleri kapanırken Phrixius'a bakıyorum, görevi sevgisiyle savaşıyor. Phrixius iyi bir adam ve yasal bir tanrı. Görevine ve bu dünyayı güvende tutacak yasalara inanıyor ve ben bunu mahvettim. Onu tereddüte düşürdüm. Ahlakını sorgulamasına neden oldum ve şu anda olduğum şeyden zaten nefret etmiyor olsaydım, o zaman bu yapardı.

Büyü Tanrısı'nın görevinde bocalamasına neden oldum ve şimdi benim yardım edemeyeceğim bir savaş veriyor.

Yoksa yapabilir miyim?

Bu seçimi daha önce yaptım, yine yapabilirim.

Phrixius'un bunu yapmasına izin veremem. Kendini yok etmesine izin veremem. O daha iyisini hak ediyor. Burada olması benim suçum ve suçu üstlenmemin zamanı geldi.

Yıllar önce ölmeliydim. Sadece Adder sayesinde hayattayım ve şimdi o da gitti.

Ölüm ve ben eski dostuz ve Mors'a baktığımda, orada bilgiyi görüyorum - ödünc alınmış bir zamanda yaşıyorum ve o da biliyor.

Ne yapacağımı biliyor.

Bunu yapabileceğimi nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bir sonraki düşüncemi ona gönderiyorum.

Onu koruyun, lütfen.

Başını eğerek bunu yapacağını belli ediyor ve Phrixius'a bakarken omuzlarımın rahatlayarak düşmesine izin veriyorum. Yutkunarak ayağa kalkıyorum ve bütün gözler bana dönüyor.

"Olduğum şey için özür dileyemem," diyorum onlara, "ama bilin ki bunu hiç istemedim. Ben sadece sakın bir hayat istedim. Sadece büyülerimi yapmak ve belki mutlu olmak istedim, ama bunun asla benim kaderim olmadığını biliyorum. Keşke olduğum şeye karşı koyabilecek kadar güçlü olduğumu söyleyebilseydim, belki onların yardımıyla bunu yapabilirdim ama artık bunun bir önemi yok." Bakışlarımı tanrıların üzerinde gezdiriyorum. "Yeterince ölüm oldu. Siz benim türümü yok ettiniz, biz de sizi yok etmeye çalışıyoruz. Bu sadece sonsuz bir yeniden doğuş ve ölüm döngüsü ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Hayatımıza devam etmenin zamanı geldi. Umarım gelecekte, benim gibi bu büyüün içine doğmuş, bu dünyayı daha iyi hale getirecek ve insanlara nefret değil umut verecek bir kişi olur, çünkü şimdi onu yanımda götüreceğim. Her şeyi götüreceğim ki o kişi doğduğunda bir şansı olsun, gelecek için umutlu olsun. Umarım bir gün, kötü doğmadığımızı, kötü yaratıldığımızı kabul edersiniz."

Phrixius ayağa kalkıp bana bakarken ona bakıyorum, yakışıklı yüzünü hatırladıkça gülümsemem yumuşuyor. Onun yanında büyü yapmaktan, sevdiği o saçma filmleri izlemekten ve sonsuza kadar oynamaktan mutlu olabilirdim, ama bu asla kaderimiz olmadı.

Bu aşkın olması gerekmiyordu. Birlikte bazı çalıntı anlarımız oldu ve hepsi bu kadar. Umarım gelecekte mutluluğu yeniden bulur çünkü kimse bunu daha fazla hak etmiyor.

"Teşekkür ederim Phrixius, beni kurtarmaya çalıştığın ve ikimizin de gitmek zorunda olduğumuzu bildiğimiz yollara rağmen benimle birlikte olduğun için. Bana tutunacak iyi bir şey ve sevecek bir şey verdiğin için teşekkür ederim. Aşkın anlamının sadece bir duygu olmadığını, umut olduğunu ve uğruna kendini feda edebileceğin kişiler olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu senin için mutsuzluk anlamına gelse bile, bunu yine de yapıyorsun çünkü onları seviyorsun ve mutlu olmalarını istiyorsun."

İleriye doğru adım atarak, tanrının etrafıma yerleştirdiği zincirleri serbest bırakıyorum. Zahmetsizce, güçlerimin gerçekte ne kadar güçlü olduğunun bir başka işareti. Phrixius'un gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüyle karşılaştığımda, gözlerinde umutsuzluk görüyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum ona yumuşak bir gülümsemeyle. Karanlığın ayaklarımın etrafında döndüğünü hissediyorum ve tanrılar panikleyerek geri çekiliyorlar. Tanrıların dehşetini görmek, yaptığım şeyin doğru olduğunu daha da pekiştiriyor. "Bu dünyanın yıkımı olmak istemiyorum, ama acı gerçek şu ki, eğer

Seni kurtarmak için. Bunu daha fazla önemsemeliyim ama önemsemiyorum. Tek umursadığım siz üçünüzsünüz. Eğer sizi güvende tutacaksa, onu bütünüyle yutar ve ölümle doldururum, ama hayatta kalırsam sizi kurtaramam."

"Freya-" Bana doğru sendeleyerek geliyor ama parmağımın bir hareketiyle onu geri çekiyorum. Sihrimizin son kez buluşmasını izlemek, bu adama olan aşkımın gerçek derinliğini bilmediğim daha basit zamanlar için bana hüzünlü bir nostalji veriyor.

"Bu dünyanın sana ihtiyacı var, Phrixius." Bu onun tam adını kullandığım tek seferdi ve bunun farkına vardığım anı görüyorum. "Sana ihtiyacı var ama bana ihtiyacı yok. Onca yıl önce ölmem gerekiyordu. Doğumumdan sonra asla yaşamamam gerekiyordu. Şimdi bu yanlış düzeltereğim. Senin için kendi şartlarımla öleceğim," diyorum ağlamaklı bir sırtışıla. "Seni o kadar çok seviyorum ki, doğru olanın bu olduğunu bilsen bile, hayatının geri kalanında ruhunda bununla yaşamana izin vermeyeceğim." Ruhunun parçalandığını görüyorum. Görevi ve onuru bana olan aşkıyla savaşıyor. Bu kadar kötü birine aşık olması onun suçu değil, ama bu hale gelmem de benim suçum değil.

Biz sadece karşılaşmaya mahkum iki fırtınayız, ama onun olmasına izin vermeyeceğim.

Yerde ilerlerken, diğer herkesi görmezden geliyorum ve elimi bir kez daha çalınmış bir an için yanağına koyuyorum. Ben eğilirken gözleri mutlulukla kapanıyor. "Seni seviyorum, bunu unutma ve benim için yaşa. Mutluluğunu bir kez daha bul ve her günü son hayatınmış gibi yaşa." Geri adım atıyorum ve o beni durduramadan elimi vücudumda sallayarak tüm kötülüğü ve ölümü kendime yönlendiriyorum.

Milyonlarca küçük parçaya bölünüyorum ve halkımızın mirasını ve intikamını da beraberimde götürüyorum.

Ölümümle geçmişimizi mühürlüyorum ve onun geleceğini özgür bırakıyorum.

BÖLÜM 45

I olduğu yere baktı.

Bedeninin ve ruhunun ışıltılı külleri etrafımda dönüyor, son bir çalıntı dokunuşla tenime fısıldıyor.

Gülüşi, kahkahası, nezaketi ve sevgisi artık yok.

Onu Freya yapan her şey gitti, rüzgarla birlikte uçup gitti.

"Göründüğü kadar aptal değilmiş," diye arkamdan biri şaka yapıyor. Şaka yapıyorlar.

Ölümü hakkında.

Sanki sevdiğim tek insanın beni korumak için kendini öldürmesini izlemek zorunda kalmamışım gibi.

Sırf böyle için kendi hayatına son verdi. O haklıydı.

Onu biz kötü yaptık.

O böyle doğmadı. Freya nazik ve kahkahalarla doluydu, ama biz bunu ondan çaldık. Eğer o büyücü ve tanrılar olmasaydı asla burada olamazdı. Cadılar meclisinde olacaktı, asla bilmeyecekti, iblisiyle mutlu olacaktı.

Şimdi hiç var olmamış gibi gitti, onlar için kötü bir anı, ama benim için tüm dünyam onunla birlikte yok oldu.

Devam etmenin ne anlamı var?

Adder beni onu güvende tutamamakla suçladı, onunla görevim arasında seçim yapamayacağımı söyledi ve haklıydı. Ne zaman ki

onu hayal kırıklığına uğrattım. Tereddüt ettim ve o bunu biliyordu. Bunu gördü ve ben onu kurtaramazken o beni son bir kez kurtardı.

Onu hak etmedim, bu dünya da hak etmedi.

Bize her zaman birçok kişinin hayatının birkaç kişinin hayatından daha önemli olduğunu söylediler, ama umurumda değil. Onun benden önce olması için her şeyimi verirdim ve işte o zaman bu görevi, amacımı ve bu dünyayı artık umursamadığımı fark ettim.

Onsuz hiçbir şey umurumda değil.

"Ondan önce bu dünyadan ve görevimizden vazgeçmiştim. Bunu biliyor muydunuz?" Onlarla yüzleşirken pavyonu dolduran öfkeyle onlara çıkışıyorum. Büyü içime işliyor, ona yaptırdıkları için kellelerini istiyorum ama kendi kellemi de almak zorunda kalacağım. Onlardan daha iyi değilim. "Sevdiklerimizi koruyamayacaksak görevimizi yapmamızın ne anlamı var?" Başımı sallıyorum, içimden acı bir kahkaha kaçıyor. "Bizler anlamsız figüranlarız. Hiçbir şey yapmıyoruz ama her şeyi yargılıyoruz. Bizi hak etmeyen dünya değil. Onu hak etmeyen biziz. Onların sevme biçimleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Çok kısa hayatlar yaşıyorlar ama hepimizden daha özgürce yaşıyorlar, biz ise arkaik, işe yaramaz bir bedeniz." Asla değişmeyeceklerini bilerek onlara bakıyorum. "Mutluydum," diye fısıldıyorum. "Bunu benden çaldınız. Onunla geçireceğim tek bir an için tüm hayatımı verebilirdim. İçimdeki bu duyguyu asla bilmemen için dua ediyorum. Tüm bunların sona ermesi için dua ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Hepimiz... Bu anlamsız. Biz anlamsızız."

Öne doğru düşünüyorum, sırtım eğilirken acı dolu feryadım dünyayı dolduruyor. O kadar çok acı hissediyorum ki, keder beni tüketirken boğuluyorum.

Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını ve sevdiklerini kaybetmek için neden dünyayı yakmaya razı olduklarını şimdi anlıyorum.

Acının içime akmasına ve ruhumu doldurmasına izin verdim. Acı çekmeyi hak ediyorum.

Onu bul, diyor zihnimden bir ses ve başımı kaldırdığımda Mors'un bana baktığını görüyorum. *Giden şey asla gerçekten gitmez. Onun gücü yaşamaya devam ediyor. Çok geç olmadan onu bul ve geri getir.*

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. *O öldü.*

Ölüm asla gerçek bir son değildir. Bu sadece başka bir yeniden doğuştur, diyor bana. *Sevdiği şeyde yaşamaya devam ediyor.*

Ne dediğini anladığımda gözlerim açılıyor ve içimi bir umut kıvılcımı dolduruyor

Ben.

Her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaksın. Öne doğru eğiliyor. Bir uyarı, benim

Arkadaşım. Onu geri getirmek için yaptıklarını kabullenmelisin.

Umurumda değil, ona söyledim. Her şeyi yaparım. Ayağa kalkıyorum, onu izliyorum ve sonra başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

Ayağa kalkıp diğerlerinden uzaklaşıyor ve ben dönüp pavyonun kenarına doğru yürümeden önce bir süre birbirimize bakıyoruz.

"Phrixius, eğer bir adım daha atarsan, görevini bırakmış olursun... tanrılığını."

"O zaman vazgeiyorım," diye hırlıyorum, dudağım tiksinti ve öfkeyle kıvrılıyor. "Kadınımın da dediği gibi, görevimin de senin de canın cehenneme. Onsuz hiçbir anlamı yok. Benden bu kadar. Her şeyle işim bitti. Artık bir tanrı olmak istemiyorum, onsuz olmaz. Görevinizi ve kanunlarınızı alın, ben onsuz yaşamayacağım."

Uzaklaşırken, lm tanrısının onayının üzerimde dolaştığını hissettiğime yemin edebilirim, ancak köşkten bir adım atıp düştüğümde acım ve öfkem tarafından alındı.

Geliyorum, Freya. Dur bakalım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

I Zincirler etrafımı daha sıkı sarmaya devam ederken tıslıyor, derimi kemiklerime kadar yakıyor, ancak süreç yeniden başlamadan önce derim yeniden büyüyor. Bu sürekli bir ıstırap, içlerindeki tanrısal büyü kendimi özgür bırakamıyorum.

Beni gönderdikleri yer karanlık ve nemli. zar zor görebiliyorum ama gördüğüm şey, zincirden sallanırken etrafımı saran keskin, sivri kayalar. Yapacak başka bir şey olmadığı için aklım küçük cadıma gidiyor.

O iyi mi? Tanrılar . . . Ona zarar vermezler, değil mi? Phrixius izin vermezdi. Buna inanmak zorundayım. Buna güvenmek zorundayım. Bir sorun olsaydı bilirdim. Hissederdim ama bu onun anısına kalbimin acımadığı anlamına gelmez.

Onun son görüntüsü aklımdan çıkmıyor; bana uzanırken harap olmuş gözleri. Onun yanına dönmek için çabalarken karanlıkta gördüğüm tek şey bu.

Doğduğundan beri hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık ve bundan nefret ediyorum.

Özgür kalacağım ve onu tekrar bulacağım ve eğer ona tek bir parmak bile sürerlerse, tanrılar olsun ya da olmasın, onları yok edeceğim. Kimse benim küçük cadıma bulaşamaz. Sadece özgür kalmam gerek.

Acı içimi parçalıyor, ruhumdaki bir şey kopup parçalanırken beni parçalara ayırıyor.

Anlaşma, senet . . .

"Hayır!" İçimdeki saf keder yuvarlanırken kükremem boşluğu dolduruyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Olamaz.

O gitmiş olamaz.

Yine de hissettim. Anlaşmanın bozulmasıydı, bu da tek anlama geliyor. Freya öldü.

Umutsuzluk ve öfke dolu bir çukura düşüyorum, her bir insanı yakma vaadiyle acılarımı dünyaya haykırırken içimi yakmasına izin veriyorum.

SHA

Nerede olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim onun burada olmadığı. Onu hissedemiyorum ve bedenim ondan koparıldığım için öfkeyle titreşiyor.

O benim. Ona geri dönmeliyim.

Başımı çevirebildiğim kadar çeviriyorum, sarmaşıklar vücudumda gezinip beni daha da derine çekerken beni ele geçirmeye çalışan kara toprakla savaşıyorum. Etrafımdaki gökyüzü ya da hava siyah, tıpkı gölgelerim gibi, görüşümü çalıyor. Bundan nefret ediyorum ama ona geri dönmek için savaşıyorum.

Bana ihtiyacı var, diye hatırlatıyorum kendime, sarmaşıkları yırtıp toprağı tekmelerken, savaşmaya devam ederken, tüm odağım ona geri dönmek.

Beni ona ve bu dünyaya bağlayan bağ ... kopuyor, saf dehşet ve acı içime pompalanırken içimi parçalıyor.

Hayır, hayır.

Freya!

Yer beni bir kez daha yutarken kükremem dünyanın dört bir yanından duyulabilir.

Freya, metresim. O gitti.

O olmadan, dünya beni sahipleniyor.

BÖLÜM 47

I Sanırım bir şeyler hissetmeliyim. Binlerce yılımı bu dünyalara bir tanrı olarak hizmet ederek geçirdim, ama çekip gittim ve hissettiğim tek şey özgürlük.

Görevimi yeterince yerine getirdim mi? Basit cevap evet.

Yeterince verdim ama onu geri getirmek için daha fazlasını verirdim. Mors umut olduğunu söyledi ve ben de buna inanmak zorundayım. Kimse ölümü daha iyi anlayamaz. Benim tarafımda olacağını hiç düşünmemiştim ama beni izlerken onlardan sakladığı gerçeği gördüm.

O bizim yanımda, insanların ve bu dünyanın yanında duruyor, tanrıların değil. Görevini yapıyor olabilir ama bu bizim için, onlar için değil.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum ama içimde Adder ve Sha'yı bulmam gerektiğine dair belirsiz bir his var. Eğer kızımızı geri getireceksek, onun tüm parçalarına ve bağlarına ihtiyacımız var. Biri onunla bir anlaşma yaptı, diğeri de onun tarafından yaratıldı. Ona bağlıyız.

Onları bulmak söylemek yapmaktan daha kolay, çünkü tanrılar onları aldılar ve nereye sakladıklarını söylemediler. Hayatta olduklarını biliyorum. Dünyadaki sihirlerini hissedebiliyorum. Kendi bağlarımızı da yaratacak kadar birbirimizin etrafındaydık ve dünyada amaçsızca dolaşırken takip ettiğim şey de bu.

Ayaklarım kayadan kopana ve bitkin düşene kadar yerkabuğunun derinliklerindeki çekişi takip ediyorum. İnsanların bile keşfetmeye cesaret edemediği vahşi doğada günlerce dolaşıyorum. Toprağın derinliklerinde havayı solumak zorlaşıyor ve ciğerlerim oksijen için yalvarıyor. Başım dönüyor, ama durmuyorum ve bir köşede tökezlediğimde hareketsiz kalıyorum.

Orada, zincirlere asılı, vahşi bir hayvan gibi hırlayan ve ısırarak Adder ... ama hatırladığım gibi değil.

Vücudunun yarısı erimiş ve neredeyse vahşileşmiş, kendini kurtarmak için savaşıyor.

"İblis," diye mırıldanıyorum, tökezleyerek ona doğru yaklaşıyorum. Yazılı zincirlerin etrafında kaslarının büyümesini izliyorum. Hırlayarak büyümüyü onlara doğru savuruyorum ve zincirler kopup yere düşüyor ve ondan akan ateşle tıslıyorlar.

Dizlerinin üzerine çöküyor, vücudu titriyor ve iyileşmeye çalışıyor, ama yere pençelerini geçiriyor, dudaklarından bir sızlanma çıkıyor. Önünde diz çöktüğümde bunun bir ses değil, bir isim olduğunu fark ediyorum.

Onun adı.

Bir keresinde bana anlaşmayı bozmanın onu öldüreceğini söylemişti, ama bence bu onu öldürdü.

"İblis, topla kendini," diye emrediyorum.

"Freya gitti." Bana bakıyor, gözleri nefret ve intikam ateşiyle yanıyor ve bana neler yapabileceğini hatırlatıyor. Bu dünya için işler kötü bitebilir. "Onu öldürmelerine izin verdin."

Eli boğazıma dolandığında "Kendini öldürdü," diye hırlıyorum ve ona gösteriyorum. Bilmeli, bilmek zorunda ve ben bunu söylemeye dayanamıyorum. Bittiğinde yere yığılıyor, tüm enerjisi tükeniyor.

"Benim küçük cadım." Bu kederli bir ağlama.

"Biliyorum." Kolumu sırtına koyup onu kendime doğru çekiyorum, o beni itip yere yığılmadan ve ağlamaya başlamadan önce bile.

Onu sevdiğini biliyorum ama kanıtını görmek gözlerimi yaşartıyor. Eğer burada olsaydı, ona yardım etmemi isterdi. Ona göz kulak olmamı isterdi. Onu hayal kırıklığına uğrattım ama bir daha uğratmayacağım. Bunu yapabilirim. Bizi tekrar bir araya getirebilirim.

Elimizdeki tek şans bu.

Yarı yanmış yüzünü kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Şşş, sen varsın. Onu geri getirebiliriz kardeşim. Yapabileceğimizi biliyorum ama yardımına ihtiyacım var."

"O öldü." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar hüzünlüydü. Küçük cadının ona aşıladığı her şey, tüm o sevgi ve kahkaha gitmiş, yerine ölüm ve cinayet için yaratılmış doğüstü bir yaratık gelmiş.

"Sonsuza kadar değil, bunu biliyorum. Eğer acının ötesine bakarsan, sen de hissedeceksin. Bir şans var ama bunu tek başıma yapamam." Alnımı onunkine bastırıp gözlerine bakıyorum. "Bize ihtiyacı var. Onu geri getirmeme yardım eder misin?"

"Sence yapabilir misin?" diye soruyor, derisi iyileşmeye başladıkça gözlerinde umut çiçekleri açıyor.

"Denemek zorundayım." Ayağa kalkıp ona elimi uzattım.

Yüzüme bakıyor, pençeli elini bana uzatmadan önce zorlukla yutkunuyor - bir iblis ve bir tanrı anlaşma yapıyor.

"Onu geri getirmek için her şeyi yaparım. Hadi ."

"Ben de öyle." Elini sıkıca kavradım. "Şimdi ailemizi yeniden bir bütün haline getirelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

T Vücudumdaki yanıklar yavaş yavaş iyileşmeye başlıyor. Neredeyse iyileşmemelerini dil. Keşke içimde bir akım gibi akan acıyı anlamlandırarak fiziksel bir yara izim olsaydı. Ben sadece bir makineye, Phrixius'un yanında dolaşan canlı bir acı teline dönüşüyorum. İkimiz de onun ruhunun bu dünyada bir yerlerde var olduğuna dair küçük bir umut kırıntısına tutunuyoruz. onu geri getir.

Ölümün kesin bir şey olmadığını biliyorum ama bir yanım onun öldüğünü haykırıyor.

Onu hissedemiyorum.

Olan bu. Kendimi bildim bileli onu yanımda hissettim, sesini duydum, hatta sıcaklığıyla yıkandım ve şimdi sanki hiç var olmamış gibi benden alındı. Bir büyücüyü kurtarmak için bir anlaşma yaptım ama beni kurtaran oydu. Küçük cadım olmadan ben bir hiçim.

Eğer geri getirilemezse, tekrar birlikte olabilmemiz için ölümünde ona katılacağım.

Bir sabah daha onun yanında sessizce oturup demlenmesini izlemek için her şeyi yapardım. Bana bıkkın bir gülümseme yönelttiğini ya da iç çekip kollarıma kıvrıldığını görmek için her şeyimi verirdim. olduğumuz kargaşa ya da büyük, heyecanlı günler değil dilediğim Küçük şeyler hayatımızı birlikte kurduk, bu da onu sevmemi sağladı. Aşk insani bir duygu, ama o kadar güçlü ki şimdi anlıyorum. Hatıralar, neredeyse önemsiz zamanın küçük kırıntıları, yine de sizi değiştiriyorlar.

Her gülümseme, öpücük, dokunuş ve an, paylaştığımız bir hayatı ve onsuz var olamayacağım bir bağı oluşturuyor.

Kendimi Freya'nın etrafında şekillendirdim ve dayanağım olmadan ben bir hiçim, sadece çukurlara atılmış, sıcaklık ve sevgiden mahrum bırakılmış boş bir iblis kabuğuyum.

Yıllar önce o anlaşılmayı yaptığım anda onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilseydim, yine aynı seçimi yapardım çünkü bu bana onu verdi. Bana benim gibi aşağılık, kötü bir yaratığın hak ettiğinden daha fazla mutluluk verdi.

Phrixius elimi tuttuğunda düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Normalde fiziksel temastan nefret ederdim ama kendimi ona tutunurken buluyorum, toprağa batıyormuşum gibi hissettiğimde beni bu dünyaya bağlayacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum. "Onu geri getireceğiz." Sesi çok emin geliyor ama gözlerinde endişe görüyorum.

O da benim gibi kaybolmuş durumda ve onu geri getirebileceği umuduna tutunuyor. Tüm bunların yanında anladığım kadarıyla bir delilik var. Görünüşe göre Freya'yı kaybetmek bir zamanların ahlaklı tanrısını bozmuş.

"Bunu başarmak için ne yapardınız?" diye sordum.

"Her şey," diye cevap veriyor ve kaşlarım kalkıyor. "Ciddiyim, ne olursa. Ne kadar süreceği ya da ne kadar süreceği umurumda değil. Onu geri getireceğim."

Gözlerine bakıyorum, ne kadar kararlı ve ciddi olduğunu görüyorum. "Bu yolda ruhunu kaybetmek anlamına gelse bile mi?"

"Onu çoktan kaybettim. Yanında götürdü."

Belki de bu beni endişelendirmeli, ama beni rahatlatan tek şey bu. Onu geri getirmek için doğayı saptırmamız gerekecek, muhtemelen kendimizi lanetleyeceğiz ve bu konuda ona güvenebileceğimi bilmem gerekiyor. Görünüşe göre onu kaybetmek Phrixius'u geri dönülmez bir şekilde değiştirmiş.

Büyü tanrısı gitmiştir ve onun yerine kayıp aşkını arayan düşmüş, acı çeken bir adam gelmiştir.

Neden tarih tekerrür ediyormuş gibi hissediyoruz?

Sha'yı bulmak düşündüğümüz kadar kolay değil. Onunla bir bağımız olmasına rağmen, bu bağ birbirimizle ya da Freya ile olan bağımız kadar güçlü değil. O, niyet ve büyüden doğan bir yaratık ve sadece onun için var, bu yüzden Freya gittiğine göre toprak tarafından geri alınıp alınmadığını merak ediyorum, ama Phrixius onu bulmaya kararlı.

Onun izlerini aramak için yürürken uyumuyor, yemek yemiyor ya da dinlenmiyoruz.

Phrixius dünyayı araştırdıkça büyüsü tükeniyor.

"Yönsüz dolaşıyoruz, odaklan," diye çıkışıyorum.

"Deniyorum," diye karşılık veriyor bana ters ters bakarken.

Gölün kenarında bağdaş kurup oturduğu yere eğilerek bakışlarımı daraltıyorum. "Daha sıkı çalış," diyorum, sesim ölümcül. "Zamanımız tükeniyor. Boşa harcadığımız her an, o bizden daha da uzaklaşıyor. Sen bir tanrısın, onu hemen bul."

Benim itmemden mi, onun öfkesinden mi, yoksa onu kaybedebileceğimizi hatırlatmamdan mı bilmiyorum ama sinirlendi. Bir kükremeye beni yere yapıştırdı. Sert toprağın üzerinde yuvarlanıyoruz, birbirimize bağırıp çağırıyoruz, öfkemizi ve kederimizi ifade ediyoruz. Altına düşüyorum, elleri beni yere sabitliyor. Ellerimi toprağa çarpıyor ve büyüsünün içime ve aşağıya aktığını hissediyorum.

"Deniyorum. Ne yapıyorsun?" diye bağırır. "Nasıl yardım ediyorsun, seni işe yaramaz iblis?"

Altımdaki toprakta bir şey yuvarlanıyor ve donup kalıyorum. Bunu hissetmiş olmalı çünkü kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor ve bedenim tekrar sarsılırken ellerini ellerimden çekiyor, altımda toprakta büyük bir şey yükseliyor.

Altımızdaki toprak hareket etmeye devam ediyor ve ikimiz de doğruluyoruz, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, dönen toprağa bakıyoruz.

Lütfen zombi ya da boktan bir yaratık olmayın. Lütfen zombi olma-

Bir gürültüyle parçalanıyor, üzerimize toprak sıcıyor.

Çılgık atarak Phrixius'a tutunuyorum, o da bana tutunuyor ve delikteki yaratığa göz kırptırıyor.

Sha.

Boğazını temizleyen Phrixius beni silkeliyor ve Sha'yı görünce yüzü aydınlanıyor. "Büyüm onu çağırması olmalı," diye açıklıyor. Sha'nın gözleri kapalı ve kıpırdamıyor. Bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Sen onu kontrol et."

"Hayır, sen." Onu itiyorum ve o da bana ters ters bakıp sürünerek Sha'nın önünde diz çöküyor.

"Sha?" diye mırıldanıyor ve yanıt gelmeyince boğazını temizliyor. "Sha?" diye daha yüksek sesle sorar.

"Ona dokun ya da başka bir şey yap," diye çıkışıyorum ve elini nazikçe Sha'nın göğsüne koymadan önce bana bir kez daha pis bir bakış fırlatıyor.

"Sha, biziz. Orada mısın?" diye mırıldanıyor.

Sha sarsılır, gözleri açılır ve ağzı hain bir sırıtışla ayrılır ve Sha sıçrayıp onu kıştırırken Phrixius geri çekilir.

Sha tanrının yüzüne hırlarken başımı eğerek arkama yaslanıyorum. "Yardım edin!" Phrixius bana bağılıyor.

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve yanlarında duruyorum. "Sha, Phrixius'u yersen Freya'yı kurtaramayız." Kafasını kaldırdı ve parlak kırmızı gözleri bana dikildi. Onun yarattığı adamdan çok bir canavara benziyor. "Freya, onu hatırlıyor musun?" Gözlerini kırıştıırıp ağzını kapattı. "Hatırladığını biliyorum. O gitmedi. Onu geri getireceğiz." Yanına çömelip usulca gülümsüyorum. "Orada olduğunu biliyorum ve sana ihtiyacı var, o yüzden tanrıyı yeme. Kızımızı geri almak için muhtemelen tek şansımız o."

"Hanımefendi," diye tıslıyor.

Başımı salladım. "Evet, hanımın, Freya."

Tekrar gözlerini kırıştıırıyor ve bakışlarını Phrixius'a çevirirken gözlerine biraz insanlık geri geliyor. "Onu geri getir."

"Yapacağımız şey bu," diyor, Sha'nın onu tekrar yemeye çalışması ihtimaline karşı elleri hâlâ göğsünde. "Ama bunun için önce bizi öldürmemen gerekiyor."

Arkasına yaslanmadan önce bir süre ikimizi de izliyor. Görünüşe göre Freya öldüğünde onu insan yapan her şeyi alıp götürmüş ama Freya'nın adını andığında hayvanı geri tutabiliyor. Ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden çabuk hareket etmeliyiz.

"Onu geri getir." Başını salladı. "Şimdi."

"Evet, şimdi iyi bir plan gibi görünüyor." Phrixius'un altından kaymasına yardım ediyorum ve birbirimize sıkıca bakıyoruz. "Adamı duydun-erm, canavar," diye mırıldandım. "Onu hemen geri getirin."

"O zaman gitmemiz gereken bir yer var," diyor sırtının tozunu alıp Sha'ya dik dik bakarak.

"Nerede o, yüce tanrım?" Sha ona yine dişlerini gösterirken sırıtıyorum. Şu anda Tanrı'dan gerçekten hoşlanmıyor.

"Ruhların havuzu."

Ona bakma sırası bende. "Ruhlar havuzu bir efsane, çocuklar için bir hikaye-"

"O var. Tanrılar onu zamanın başlangıcından beri koruyor. Eğer onu geri getireceksek, ruhunu orada bulmamız gerekecek." Ayağa kalktı ve bir elini bana, diğerini Sha'ya uzattı. "Hadi gidip kızımızı alalım."

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldanıyorum, ama onu alıyorum ve Sha da alıyor ve saniyeler içinde gölden ayrılıp dünyanın öbür ucuna taşınıyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

T Ruhlar Havuzu daha önce gittiğim bir yer değil ama adını birçok kez duydum. Bu dünyadaki en kutsal sırlardan biri, evrenin başlangıcından beri tanrılar tarafından korunuyor. Ölüm ve yeniden doğuşla bağlantılı kadim bir büyü barındırıyor ama efendisi yok. Mors bile havuzu kontrol edemiyor, buraya adım atamıyor çünkü bir şey

Ölüm büyüünün onu karıştırdığını.

Bu bizim tek umudumuz.

önce onun ruhunu yakalamalıyız.

Önümüzde karla kaplı bir dağ duruyor, çok yüksekte olduğumuz için bulutlar etrafımızdaki her şeyi gizliyor. Görebildiğimiz tek şey, dağın yan tarafına oyulmuş siyah, esneyen bir girişe giden dar bir patika. Oradan gelen güç titreşimleri bizi uyarıyor.

Girişin üzerine tanrıların dili kazınmış ve bu kutsal yeri kirletmeye cüret edenler uyarılmıştır.

BURADA ÖLÜLER DINLENİYOR, DIKKAT EDİN BOZGUNCULAR.

"Burası ruh havuzunun olduğu yer mi?" Adder alay ediyor ama ben onun rahatsızlığını hissediyorum. Burası kadim kutsal topraklar ve o da günahkâr bir yaratık, bu yüzden ona ağır geliyor olmalı.

Ona bir bakış atıp başımı salladım. "Hadi gidelim." Patikadan yukarı çıkıyorum. Ya beni takip edecekler ya da etmeyecekler ama geri dönmeyeceğim. Ruhu orada, öyle olmalı ve onu geri getireceğim. Girişte, karanlığa dalmadan önce tereddüt etmiyorum, büyüünün üzerimizden geçtiğini hissediyorum.

Bizi ya öldürecek ya da kalplerimiz temizse girişimize izin verecektir.

Biyolüminesan, cam benzeri taşlarla kaplı taş bir mağaraya giriyorum. Mağaranın birçok katı var ama oyma basamakların aşağısında derin, parlayan bir havuz var Su, hapsolmuş bir mücevher gibi parlıyor, kendi büyü ve hareketiyle dönüyor. Daha fazla koruma bekliyordum ama sonra üzerimizde gizlenen kadim bir koruma görüyorum, sonra bir tane daha. Yine de bizi durdurmuyorlar ve havuzu korumak için değil, bize yardım etmek için burada olduklarını anlıyorum.

Onları Mors ya da daha doğrusu eşi Avea göndermiş olmalı.

Minnettarlıkla başımı sallıyorum ve Adder ile Sha tökezleyerek geçerken geri dönüyorum. Onların geçmesine izin verdiği için rahat bir nefes alıyorum. Onu geri getirmek için hepimize ihtiyaç olduğunu biliyorum.

"Şimdi ne olacak?" Adder usulca soruyor, şüphesiz buranın önemini hissediyor, bu yüzden bir kez olsun ciddi.

"Emin değilim."

Gözlerini kocaman açarak bana doğru dönüyor ve ben de başımı ovuşturuyorum.

"Bunu daha önce yapmış değilim. Sadece bir şans olduğunu biliyordum ve eğer varsa, o zaman burada olurdu."

"O haklı. Bir şans var," diye sesleniyor derin ve güçlü bir ses, boşluğu doldurarak.

Dönerek karanlık gözlerle karşılaşıyorum, o kişi -hayır, tanrı- gölgelerden çıkıp bana bakıyor.

Bir tanrı değil, düzeltiyorum,
düşmüş bir tanrı. Bu şeytanların
babası olmalı.

"Aşkın ruhunu arıyorsun, değil mi?" diye soruyor, kayaya yaslanmış bizi izlerken. "Öyle olmasaydı burada olmazdınız."

"Bir şans olduğunu söylemiştin." Adder yaklaşıyor. "Bize nasıl olduğunu anlat." Yaratıcısı olmasına rağmen rahatsız olmuş görünmüyor, yardımını talep ediyor.

Neyse ki alınmıyor ve başını eğiyor. "Benimkilerden biri olduğunuzu hissediyorum. İlginç olsa da kaybınız için üzgünüm. Kaybettiğin kişiyi ."

Adder'ın burun delikleri alevlenir. "Evet. Aşık olamayacağımı biliyorum-"

"Herkes olabilir," diye mırıldanıyor Adder'ı izlerken. "I öyleydi, sen de öylesin. Burada olmanız da bunu kanıtlıyor. Biz kötülüğün yaratıkları diğerlerinden daha derin sevmeye eğilimindeyiz. Aşkın bize sunduğu ışığa ve umuda tutunur, karanlığı ruhlarımızdan kovarız. Onu ne kadar zaman önce kaybettiniz? Bu bir fark yaratacaktır."

"Son zamanlarda," diye yanıtlıyor Adder hafifçe gevşeyerek. "Onu geri getirmek için buradayız. Eğer bizi durdurmaya çalışırsanız-"

"Seni durdurmak için burada değilim, benim kanımdan olan. Sana yardım etmek için buradayım." Kayayı itiyor. "Ölümden kurtulabilir mi?"

"Cadımızı hiçbir mezar tutamaz," diyorum ona. "O burada, biliyorum."

"Neden bize yardım ediyorsun?" Adder soruyor. "Bizi tanımıyorsun."

"Hayır, ama gözlerindeki ıstırapı biliyorum. Sevdiğin kişiyi kaybetmenin acısını biliyorum. Yardım edebileceksen, ederim."

"Kaybettiğin şey için buradasın, aşkın için," diye mırıldanıyorum.

"Benimki artık orada değil," diye mırıldanıyor, "yine de kontrol etmek için kendimi hep burada buluyorum. Ruhlar burada sonsuza kadar kalamayacağı için fazla zaman yok. Onu geri getirmek için sadece bir şansın olacak ve bunu yapacak kadar güçlü olmalısın."

"Bize nasıl olduğunu anlat," diye yalvarıyorum, başımı saygıyla eğerek. "Her şeyimi veririm. Söz konusu o olduğunda gücüm sınır tanımaz."

"Güzel, bu kararlılığa ihtiyacın olacak." Havuza bir kez daha bakar. "Kaybedileni geri getirmek için kendinden bir parça vermen gerekecek. Kimsenin onsuz yaşayamayacağı bir parça. Bir ruh alınmalı ve verilmeli ve bir ev sahibi olmalı. Bununla birlikte, eğer sizin fedakârlığınızla yeniden doğarsa, onun içinde yaşayacak ve sadece birlikte olduğunuzda bütün olacaksınız. Bu kararı vermelisiniz; ya kalbiniz ya da ruhunuz olmadan yaşayacaksınız."

"Her şeye sahip olabilir. Her şeye sahip olabilir," diyorum hiç tereddüt etmeden.

Adder ve Sha anında aynı fikirde olurlar ve o da gülümser. "Tanrılığınızı kaybedeceksiniz."

"Umurumda değil. Bunların hiçbirisi önemli değil, sadece o."

"Aşık bir tanrı gerçekten tehlikelidir. En azından bana böyle söylediler. Şahsen ben her zaman daha güçlü olduğumuzu düşünmüşümdür." Havuza bir göz atar. "Çok geç olmadan git. Sana iyi şanslar dilerim. Umarım aşkını bulursun ve yeniden bir bütün olursun."

Teşekkür ederek başımı salladım ve diğerlerine baktım. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Yalnız gidebilirim."

"Hayır, onu seven sadece sen değilsin, Tanrım," diye tersliyor Adder. "Ayrıca, doğduğu günden beri benim ruhumu taşıyor." Ben Sha'ya bakarken o usulca gülümsüyor ve merdivenlerden aşağı iniyor.

Adder'ı takip etmeden önce tek söylediği "O benim," oluyor.

Derin bir nefes alarak dönüyorum ve onları geçip basamaklardan aşağı, parlayan suya doğru yürüyorum. Ayaklarım dönen sıvının kenarına dokunduğunda, güç üzerime akıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor. Ona dokunmak yanlış geliyor, sanki yaşamın kendisini kirletiyormuşum gibi, ama daha derine adım atarken bunu görmezden geliyorum.

Görünüşüne rağmen, su sadece dizlerimize kadar geliyor ve biz onun parlayan derinliklerine batıyoruz. Orada diz çöküp birbirimize bakıyoruz. Elimi uzatıyorum ve Adder bana başıyla selam vererek elimi tutuyor, sonra diğer elimi Sha'ya uzatıyorum. O da 'inkini almadan önce kendi elini benimkinin içine yerleştiriyor. Birbirimize bağlandık ve bir olarak başlarımızı akan suyun üzerine eğdik.

Beklerken konuşmuyoruz, acımızı ve kederimizi sulara dökerken kalplerimiz açık, onun geri dönmesini istiyoruz. Bu saf güce onu bize vermesi için yalvarıyoruz ve bunu yaparken ruhlarımızdan vazgeçiyoruz.

Bizi duyuyor. Su etrafımızda yükselerek parlayan, dairesel bir su duvarı oluşturuyor ve mızrak gibi göğsümüze saplanana kadar dönüyor. Güçten sarsılıyorum, içimin derinliklerine ulaşip ruhumu oyarken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Onunla savaşmıyorum. İçimden saf acı akarken bile pes ediyorum. Ölüyorum, parçalanıyorum ama yine de durmasını istemiyorum. İstedğini almasına izin veriyorum. Her bir molekülün benden koparıldığını hissediyorum, sanki binlerce kesikten kan akıyormuş gibi. Gözlerimi aynı şeyi yapan Adder ve Sha'ya kilitliyorum.

Su mızrakları göğsümüzü delip geçtikleri yerde parlıyor ve sonra tenimiz güçle ışıldamaya başlıyor. Ben izlerken, o mızraklar kök gibi uzuyor, suya çarpıyor ve havuzun derinliklerine batıyor.

Su bir beşik gibi yükselmeye başlıyor ve Freya'm olduğunu bildiğim parlak bir küreyi içine alıyor.

Bu onun ruhu ve çok güzel.

Suyun içinden bize doğru yükseliyor, ruhlarımız onun yerine aşağı akıyor. Bizler sadece ıstırap toplarıyız, kaybolmuşuz, eskiden olduğumuz şeyin boş kabuklarıyız.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve düşmüş tanrının gölgelerin arasına geri çekildiğini görüyorum, gözleri yaşlarla parlıyor.

O yeniden doğacak ve biz onu geri alacağız, o ise izlemeye mahkum olacak.

Parlayan küre aramızdaki ışıktaki parlayana kadar yükselmeye devam ediyor ve ben huşu içinde ona bakıyorum. "Freya." Konuşuyor muyum yoksa düşünüyor muyum bilmiyorum ama sevgimi bu tek kelimeye sığdırıyorum. "Bize geri dön."

Mızraklar göğsümüzden çekiliyor ve yüzüstü suya daldığımda gördüğüm son şey, onun parlayan ruhunun genişleyerek bizimkine katılmaya başlaması oluyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

I Nerede olduğumu ya da ne olduğunu hatırlamıyorum.

Bir an her şey karanlık, bir an sonra gözlerim fal taşı gibi açılıyor, göğsüm sanki uzun zamandır nefes almamışım gibi derin bir solukla genişliyor. çok uzun bir süre.

Parlayan tavana bakarken göz kırpıyorum ve nerede hatırlamaya çalışıyorum. Uyuyakaldım mı? benim evim değil. Ne oldu?

Beynim yavaş çalışıyor ama bedenim sahip olduğumu bilmediğim bir güç ve kuvvetle uğulduyor. Başımı çevirdiğimde kaşlarımı çatıyorum, bir an için ne gördüğümü anlayamıyorum. Kolum uzanmış, parlayan bir suya dalıyor ve içinde şekiller var.

Dik oturuyorum, dehşet içinde ağzım açık manzarayı izliyorum. Adamlarım havuzda yüzüyordu.

Adder bana en yakın olanı. Yüzü bana dönük ve kuyruğu gevşek. Sha onun yanında, gözleri açık ama görmüyor ve onların ötesinde Phrixius var.

Tanrım yüzüstü yatıyor, sarı saçları bir hale gibi etrafına yayılmış.

"Hayır!" Çığlığım mağarada yankılanıyor ve kendimi suya atıyorum.

Çabucak havuza girdim. Ne yaptığımı bilmiyorum ama ellerimi suyun içine sokup onlara uzanıyorum. Önce Adder'in kolunu kavrayıp onu yukarı çekiyorum. Onu kayanın üzerine yatırıyorum. Hareketsiz ve gözleri kapalı ama endişelenecek zamanım yok. Dönüp Sha'yı kavriyorum, onu dışarı çekip Adder'in yanına yatırıyorum ve sonra havuza girip Phrixius'u yakalayıp ters çeviriyorum. Gözleri kapalı bir şekilde onu dışarı çekiyorum.

homurdanarak onu Adder ve Sha'nın yanına yatırdım. Ben ayağa kalkarken ayakları suyun içinde sallanıyor, önce Adder'a yöneliyorum. Başımı göğsüne bastırıp dinliyorum ama kalp atışı yok.

"Hayır, beni terk edemezsin." Bildiğimin ötesinde bir şey tarafından yönlendirilerek yanaklarını kavriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Aramızdan bir şey geçiyor ve yemin ederim bizi bir ip gibi birbirimize bağlayan bir şey hissediyorum.

Nefes nefese kalıyor, gözleri hızla açılıp benimkilerle çarpışıyor. O nefes alırken ben geri çekiliyorum. "Küçük cadı," diye fısıldıyor.

Sırtarak, dönüp Sha'yı öpmeden önce onu öpüyorum. Bir kez daha o tıktırtıyı hissediyorum ve bir ip daha geriliyor. Gözleri şok edici bir parlaklıkla açılıyor, ben uzaklaşana kadar dudakları dudaklarıma değiyor. Titriyor, hızla nefes alıyor.

"Sahibem," diye mırıldanıyor beni daha yakına çekmeye çalışırken, ama Phrixius'un üzerine eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce bir başka hızlı öpücükle üzerine tırmanıyorum.

Bir kez daha, benden ona bir şey geçiyor ve bir kez daha bütün olduğumu hissedene kadar başka bir iplik yerine oturuyor. Anılar beynimi bombardımana tutarken içimi bir doğruluk hissi dolduruyor, yaşamadığım şeyler de dahil, ama onları daha sonra sıralamak üzere bir kenara itiyorum.

Phrixius'un üzerine yığılıyorum ve gözleri açılmadan önce derin bir nefes aldığını hissediyorum.

"Freya," diye fısıldıyor.

"Buradayım," diye mırıldanıyorum.

"Yaşıyorsun." Beni kendine doğru çekti ve tekrar öptü.

Nefes almak için geri çekilip, diğerlerinin yaklaştığını hissettiğimde ona sırtıyorum. Adder'ın elleri sahiplenici bir şekilde aşağı kayarken, Sha'nın dudakları omuzlarımı buluyor. Hepsi bana dokunuyor ve dokunduklarında içimde bir şeyler mutlu bir şekilde titreşiyor.

Phrixius'un üzerine eğildiğimde, bir hareket bakışlarımı yukarı çekiyor ve yüzünde saf bir özlem ifadesiyle bizi izleyen bir adam buluyorum, sonra gözlerini kırıştırıp bana gülümsüyor.

"Bütün olmana sevindim."

Onun kim olduğunu ve neden acı çektiğini anında anladım. Bu daha önce sahip olduğum bir bilgi değildi ama Phrixius'ta vardı ve sanki onunla doğmuşum gibi aklıma geldi.

Karanlığa geri dönmeye başlıyor ve bir şekilde biliyorum ki şimdi giderse bu dünyada kaybolacak. Yorgun ve acı çekiyor ama dünyanın ona ihtiyacı var, bu yüzden kendimi havuza geri atıyorum, gözlerim onun üzerinde.

"Güçlerimi şimdiye kadar sadece kötülük için kullandım, ama izin verin size yardım edeyim." Havuzun derinliklerine uzandım. Yaşayan hiçbir varlığın bunu yapamayacağını biliyorum ama bir şekilde yapabileceğimi biliyorum.

Güçlerimiz içimde karışıyor.

Bir büyücünün, bir tanrının, bir iblisin ve bir yaratığın birleşik büyüğü içimi doldurarak beni dünyadaki tüm varlıklardan daha güçlü kılıyor ve elimi suya daldırdığımda çaldıklarını geri vermesini istiyorum. Ölülerin ötesine uzanıp kaybettiği kişiye seslenirken beni dinlemesini istiyorum.

Onu diğer tarafta hissediyorum, onun gibi oyalanıyor. Gözlerimi kapatarak niyetimi suyun içine itiyorum ve havuzu onun dünyasında açılmaya zorluyorum, sonra onu çekiyorum. İki elim benimkilere çarpıyor ve onları kavrayıp onu yukarı ve dışarı çekiyorum.

Gözlerim açılıyor ve nefes nefese kalmış bir kadının parlak gözbebekleriyle karşılaşıyorum. Gülümseyerek, ağzı açık kalan düşmüş tanrıya bakıyorum. "Aşkım," diye mırıldanıyor.

Başı dönüyor ve çılgılık atıyor, beni bırakıp kendini ona doğru atıyor, onun adını haykırıyor.

Tökezleyip dizlerinin üzerine çöküyor ve birbirlerine sarılıp gülüyor ve ağlıyorlar. Geriye düşüyorum, ama her zamanki gibi adamlarım beni yakalayıp kaldırıyor.

Adamlarıma yaslanıyorum, bitkin ve acı çekiyorum, ama birbirlerini bir daha asla bırakmayacakmış gibi öpüşmelerini izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Onları izledikçe kendimi daha iyi anlamaya başlıyorum.

Ölüm büyücüsü olmak kötü olmakla ilgili değildir. Tüm büyülerde olduğu gibi, niyetle ilgilidir. Kötü doğmayız, kötü yaratılırız ve içimdeki bu şey ölümü ve yıkımı arzulasa da aynı zamanda yaşamı ve kahrkabayı da arzuluyor ve ben onu her ikisiyle de besleyeceğim.

Doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü yoktur, sadece hepimizin içinde yaşadığı gri bir alan vardır ve eğer yeterince şanslıysak, bu gri alan etrafımızdakilerin renkleriyle ışıldar.

Renklerime bakıyorum ve gülümsüyorum. "Beni eve götür."

BÖLÜM 51

I Keşke ölü olmanın tuhaf olmadığını söyleyebilseydim ama hatırlayamıyorum. Ancak evime girdiğimizde adamlarımın gözlerindeki acıdan, unutmadıklarını ve yakın zamanda da unutmayacaklarını biliyorum.

"Özür dilerim-" diye başlıyorum ama Adder aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarının arasına alınca sözlerim kesiliyor. Geri çekildiğinde beni derinden öpüyor.

"Eğer bir daha bu dünyayı bensiz terk etmeye kalkarsan, seni bir kez daha geri getirir ve kendim öldürürüm, duydun mu beni küçük cadı?" diye uyarıyor ama sözlerine rağmen kuyruğu kalçama dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Tamam." Onun sıcaklığına doğru eğilirken sırtıyorum. Onun çarpan kalbini hissediyorum ve birbirimize bağlandığımızda bir şeyler doğru geliyor, yapboz parçalarının birbirine kayması gibi.

Daha fazla kol beni sarıyor ve Sha'ya doğru eğiliyorum. Yanağımı öpüyor ve ben de onu daha derinden öpmek için başımı çeviriyorum. "Sensiz var olamam, olmak da istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Ölüm sana sahip olamaz."

"Anlatacağım." Sırtıyorum ve başımı çevirip Phrixius'un bakışlarıyla buluşuyorum. Yutkundu ve ben de elimi uzattım. Mücadele ettiğini biliyorum. Benim ölümümü izledi ve kendisini suçladığını anlayacak kadar iyi tanıyorum onu. Mutlu olmasına rağmen suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor.

"Phrixius," diye sesleniyorum. "Sana ihtiyacım var."

İşte bu kadar. Beni hiçbir şeyden mahrum edemiyor, bu yüzden elimi tutuyor ve kollarını bana doluyor, dudaklarımız birleşirken hepimizi tutuyor. Geri çekildiğinde onu usulca öpüyorum. "Bunu görmek zorunda kaldığın için ve seni incittiği için üzgünüm. Sadece seni korumak istedim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Artık başka hiçbir şeyin önemi yok. Geri döndün ve şu anda tek umursadığım şey bu. Geri kalan her şey siktir olup gidebilir."

"Az önce küfür mü ettin? Görünüşe göre seni bozmuşum." Kıkırdıyorum ve onun geniş gülümsemesi iyi olacağını bilmemi sağlıyor.

"Yaptın," diye mırıldanıyor, yanaklarını kavıyor ve başını eğiyor. "Beni tekrar boz, hemen şimdi. Beni geri al, büyücüm ve beni hayata döndür."

Sha boynumu yalayarak, "Hepimizi geri getir," diye rica ediyor. "Bize burada olduğunu hatırlat ve seni kaybetmenin anılarını sil."

Elleri üzerimde kayarken nefesim onlar tarafından yutuluyor ve aramızdaki bu yeni bağla ilgili bir şey dokunuşlarıyla uyanıyor, her vuruşun zevkini artırıyor.

Başımı çeviriyorum ve çatallı bir dil dudaklarımda geziniyor. "Başka bir anlaşma yapalım; benim ruhuma karşılık senin kalbin ve bedeninin sonsuza dek."

"Anlaştık," diye mırıldanıyorum, o da inliyor ve ben kendimi onlara kaptırırken beni derinden öpüyor.

Haklılar. Ben kendimi onlara teslim ederken diğer her şey bekleyebilir.

Beni evimin zeminine yatırıyorlar, elleri üzerimde geziniyor. Dudakları her öpüyor. Biz biriz, hepimiz birbirimize , bu yüzden benim zevkim onlarınki, onlarınki de benimki. İçimizden geçerek bizi hayata döndürüyor.

Bir ağız amımla buluşuyor ve diğer ikisi meme uçlarımdan etrafını sarıyor. Başlarını kucaklamak için aşağı uzanarak haykırıyorum. Boynuzların karnıma bastırıldığını görüyorum ve Adder'ın gözleri amımı yalarken bana kilitleniyor. Bacaklarımı omuzlarına atarak yüzüne daha sert bastırıyorum, Sha ve Phrixius meme uçlarımla ısırırken ona biniyorum.

Büyüleri ve gölgeleri bir okşayış gibi üzerimde kayıyor ve yemin ederim parlıyoruz, ama tek umursadığım bana dokunmaya devam etmeleri.

Klitorisimi ısırırken Adder'ın adını haykırıyorum ve kuyruğu içime girdiğinde parçalanıyorum, uçurumun kenarına geliyorum. Zevkim içimizde patlıyor ve Adder'dan koparılıp Sha'nın üzerine oturacak şekilde yuvarlanıyorum. Beni sikinin üzerine oturtuyor ve ikimizi de inletiyor. Canım çok yanıyor ve onun aldığı zevki hissedebiliyorum.

Tırnaklarım uzamış gibi görünüyor ve onları bıçak gibi göğsüne saplıyorum, onu sürerken kaldıraç olarak kullanıyorum. Karanlığım onun her zerresine sızıyor. Ancak o zaman gücünün, hayatının, göğsündeki tırnaklarımdan bana aktığını fark ediyorum.

Ondan besleniyorum.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama elimi tutuyor. "Sizi beslemek bir onurdur, hanımefendi. Besle, kullan beni . . . Ben seninim."

Kendimi tutamıyorum. Ona daha sert biniyorum, patlayacakmışım gibi hissedene kadar besleniyorum. Onu kuruturken Sha'nın kalbinin durduğunu hissediyorum. Yüzünde bir gülümsemeyle ölüyor, Bana güveniyor ve iki kalp atışı içinde onu geri getiriyorum, ruh bağımız ve sihrim birlikte çalışıyor. İnliyor, hiçbir şey olmamış gibi içimde daha da derinleşiyor. Dokunaçlarından biri kıcıma kayıyor ve onu sahipleniyor.

Phrixius tarafından öne doğru eğildim ve Sha'nın dokunacıyla birlikte kıcımın içine bastırarak beni patlayacak kadar doldurdu, ama buna dayanabileceğimi biliyorum.

Ben onlar için yaratılmışım.

Bu yüzden başka hiç kimse beni tatmin edemedi.

Başım yukarı kalkıyor ve körü körüne uzanıp boynuzlara dokunuyorum. Adder inliyor ve beni öpüyor, Phrixius ve Sha beni sikerken çığlıklarımı yutuyor. Sonunda geri çekiliyor ve ben ağzımı açıp bekliyorum. Bunu gördüğünde gözleri ateşle parlıyor ve ağzımın içine bastırırken bir elini saçlarımın arasından kaydırıyor.

Bağlandığımızda aramızda zevk ve güç patlıyor ve hepimiz böğürüyoruz.

Dünya kararır, yer sarsılır ve biz paramparça oluruz.

Zevk, sonunda bizi serbest bırakana kadar içimizde yuvarlanıyor, hepimizi ter içinde ve nefes nefese bırakıyor.

Dudaklarımda döl tadı var ve iki deliğimde de hissediyorum. Gülmekten kendimi alamıyorum. Onlar da bana ve ben de onları daha sıkı tutuyorum, bundan sonra ne olsun kimsenin bunu bizden alamayacağını biliyorum.

Her zaman birbirimize sahip olacağız.

BÖLÜM 52

O Küçük cennetimiz sonsuza dek süremez. Beni ne kadar özlediklerini gösterdikleri iki gün boyunca evimde kilitli kalmama rağmen, gereken başka şeyler olduğunu biliyorum. Tanrılar Hayatta olduğumu bilirlerse vazgeçmezler.

Beni sonsuza dek avlayacaklar ve dahası, meclisim için bir tehlikeyim.

Uyuyan adamlarıma bakarken bir şeyi fark ediyorum: Burası artık benim evim değil, onların evi.

Burada kalırsam herkesi tehlikeye atabilirim, artık saklanmak istemediğimden ve meclisin kim ya da ne olduğumu asla kabul etmeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca adamlarımdan da uzak kalamam, bu da ayrılmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Bu beni üzüyor çünkü burası çok uzun zamandır benim sığınağım, korumam ve evim oldu ama artık gitme zamanının geldiğini biliyorum. Gerçekte kim olduğumu öğrenmenin ve hayatımın tadını çıkarmanın zamanı geldi.

Şimdilik, uğruna çok mücadele ettiğimiz sabah ışığını ve sessiz mutluluğu içime çekiyorum ve buna ihtiyaçları olacağını bilerek dinlenmelerine izin veriyorum.

Nereye gideceğimizi bilmiyorum. Sanırım bu, tanrıların gazabından kurtulup kurtulamayacağımıza bağlı ama birlikte olduğumuz sürece bunun bir önemi yok.

Haklıydım. Barışımız sonsuza dek süremezdi. Döndüğüm haberi yayıldı ve cadılar meclisi evimin önünde toplandı. Giyinip son eşyalarımı topladım, geri dönmek için zamanımız olursa diye kutuladım ve sonra onlarla yüzleşmek için dışarı çıktım.

Agatha orada duruyor ama düşmanca değil, endişeli görünüyor. Yaklaşıp ellerini tutuyorum ve arkalarından öpüyorum. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ne olduğumu bilmene rağmen beni korudun ve yanına aldın. Bunun için sana sonsuza dek hayatımı borçlu kalacağım."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sen masum bir çocuktun, bizden biriydin, ben sadece doğru olanı yaptım. Annene borçluydum-" Yutkunuyor ve gözleri doluyor. "O gücü şimdi sende görüyorum."

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum. "Kimseye zarar vermeyeceğim." Adamlarıma dönüp bakıyorum. "Bundan emin olmak için buradalar."

"Yaşamana asla izin vermeyecekler." Ellerimi sıkıyor. "Saklanmalısın."

"Hayır, artık saklanmayacağım." Ellerini bir kez daha öptükten sonra geri çekiliyorum. "Gideceğim ve geri dönmeyeceğim. Burada kimseyi tehlikeye atmayacağım ve biliyorum ki hepiniz benim tuhaf ve garip olduğumu düşünmenize rağmen beni sevdiniz, korudunuz ve benimle birlikte yaşadınız. Burayı özleyeceğim ama bana ihtiyacınız olursa burada olacağım. Çağrınıza her zaman cevap vereceğim." Agatha'ya dönüp bakıyorum. "Artık kendi evimi bulmamın ve şimdiki zamanda yaşamak yerine bir gelecek kurmamın zamanı geldi."

"Size bol şans diliyorum," diye sesleniyor parlak bir sesle. "Şehirde olanlar hakkında söylentiler yayıldı. Tehdit ortadan kalktı ve senin sayende hepimiz bir kez daha güvendeyiz. Senin için gelirlerse onlara bunu hatırlat. Onlara neyi feda ettiğini hatırlat ve onlara kötülüğün doğuştan değil, yaratılıştan olduğunu söyle. Sen, çocuğum, kötü değilsin. Bu kadar dolu bir kalple asla olmadın ve olmayacaksın. Ne zaman bir hatırlatıcıya ihtiyacın olursa, buraya geri gel. Senin için her zaman bir yuva olacak" diye söz veriyor.

Phrixius'un elini tutarak başımı sallıyorum ve gülümsüyorum; korkudan değil ama endişeden, veda etmek için geldiklerini fark ettiğim meclise bakıyorum.

Phrixius'a bir bakış atıyorum. "Bizi tanrılara götür. Buna bir son verelim ki yolumuza devam edebilelim." Meclisime dönüp bakıyorum ve gülümsüyorum. Hiçbir kelime bu hayat için ne kadar minnettar olduğumu ifade edemez. Onlar her zaman bunun bir parçası olacaklar ama gelecek için heyecanlıyım.

Soluyoruz ve kısa bir süre önce üzerinde öldüğüm kürsüde beliriyoruz.

Bu kez bileklerimde zincir yok ve tanrılar ortaya çıkıp kargaşayı çağırırken adamlarım yanımda duruyor.

Hep bir ağızdan "Nasıl?" diye sorarlar.

Ellerimi kaldırıyorum. Kaşlarımı kaldırarak, "Bu iğrenç, doğa sapığı konuşmayı burada keseceğim," diye onları uyarıyorum. "Bir anlaşma yapmak için buradayız

ve bu işi bitirelim ki hayatımıza devam edebilelim."

"Devam etmek yok. Ölümün talep ediliyor."

Gözlerimi deviriyorum ve Phrixius öne çıkıyor. "Ve onun ölümü verildi," diye karşılık veriyor. "Bunu bir daha elde edemeyeceksin. O artık bize bağlı. Ruhlarımız onun içinde yaşıyor. Eğer onu öldürürsen, hepimizi öldürmüş olursun. Bir büyücüyü, bir iblisi, hatta bir gece yaratığını öldürmekte sorun görmeyebilirsiniz ama kendinizden birini öldürebilir misiniz? Düşmüş ya da düşmemiş, ben bu dünyaya bağlıyım ve beni öldürmek onu değiştirir. Bunu biliyorsun."

Mors hariç hepsi tedirgin görünüyor, o da sırtıyor ve göz göze geldiğimizde bana göz kırıyor.

"Freya çoktan öldü, yani bedelini ödedi. Artık suç işlemeyecek. Büyümüz onun kim ve ne olduğunu kontrol etmesine yardımcı oluyor. O kötü biri değil. O sadece hayatta bir şans istiyor. Tarihi tekrarlamaya devam edemeyiz. Yeni bir geleceğin zamanı geldi. Dünya değişiyor ve biz de değişmeliyiz. Senden bizi bağışlamayı istiyorum. Bizimle bir anlaşma yapmanızı istiyorum. Karşılığında, buradan onunla birlikte ayrılacağım ve sonsuza dek onun yanında olup, onu koruyup göz kulak olacağım. Tek istediğim gitmemize izin vermeniz ve bizi takip etmemeniz."

"Onun için her şeyden vazgeçer miydin?"

"Çoktan oldum bile," diyor gururla. "Ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Ben bir sorun göremiyorum," Mors. "Teknik olarak, büyücü öldü ve orada duran şey bir tanrı, bir yaratık, bir iblis ve bir cadının karışımı."

"Eğer onun yaşamasına izin verirsek, o zaman büyücülerin doğmasına ve yaşamasına göz yumduğumuzu ilan etmiş oluruz" diyor bir başkası.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Mors karşılık veriyor. "Karanlık savaşlar sona erdi, bu yüzden onları geçmişte bırakın. Ben derim ki büyücülere bir şans daha verelim. Sizi şaşırtabilirler. Ayrıca, bu dünyanın gerçek kötülükle savaşmak için biraz daha fazla kara büyüye ihtiyacı var."

"Küfür!"

"Kapa çeneni Vanessa," diye tersliyor Mors. "Beni sıkıyorsun. Her zamanki gibi kötülerini öldüreceğiz ama masumların yaşamasına izin vereceğiz. Bana adil bir anlaşma gibi geliyor." Mors ayağa kalkar. "Şimdi acele et ve anlaşmayı yap. Eşimin yanına dönmek istiyorum. Onu yatakta bıraktım ve döndüğümde çok kızacak." Bu konuda fazlasıyla mutlu görünüyor.

Tanrılar bakışlarını paylaşıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bu şans gerçekten kucaklayabilecekler mi, yoksa tüm bunlar bir hiç uğruna mı olacak?

"Eğer -ki bu büyük bir ihtimal- bu anlaşmaya izin verirsek, o zaman meclisinize geri dönemezsiniz. Çok fazla risk altındasın."

"Öyle bir niyetim yok," diye yanıtlıyorum, "kimseye zarar vermek de istemiyorum. Sadece herkesle aynı fırsatın bana da verilmesini ve gözümün arkada kalmadan bir hayat sürmeyi istiyorum."

"Sanırım başka seçeneğimiz yok," diye mırıldandı Vanessa. "Phrixius'u , o haklı, bu yüzden bir anlaşma yapacağız. Bu bir gecede değişmeyecek çünkü büyücülerle çok fazla geçmişimiz var ama belki de onlara bir şans vermeliyiz, tek bir şans. Eğer bir daha aramızda yaşayamayacaklarını kanıtlarlarsa, o zaman sen de dahil olmak üzere onların türünü sona erdirmekte tereddüt etmeyiz." Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Buna gerek kalmayacak." Buna gerçekten inanıyorum çünkü her şey bir insanı nasıl şekillendirdiğinizle ilgili. Bizler doğuştan kötü değiliz ve

Onlara bunu göster. Yeniden doğacağız.

"O zaman burayı terk edin ve geri dönmeyin. Takip etmeyeceğiz ama siz dinsizleri izliyor olacağız."

Sırıtlıyorum ve adamlarıma bakıyorum. "Heathens, bunu sevdim." "Fikrimizi değiştirmeden gidin," diye biri.

"Bana iki kere söylemene gerek yok," diye mırıldanıyor Adder ve sırtımama neden oluyor.

Ben Phrixius'un elini bir kez daha tutarken, arkamızı dönerek pavyonun sonuna doğru ilerliyoruz. Adder benim boştaki elimi, Sha da Adder'inkini tutuyor.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Sha bize bakarak soruyor.

"Geri dönmeyeceğiz," diye mırıldanıyorum, birleşmiş ellerimize bakıp onlara gülümsüyorum. "İleriye gideceğiz ve evimiz olacak yeni bir yer bulacağız."

BÖLÜM 53

"Well?" Adder yanımdan endişeyle soruyor. Phrixius arkamızda duruyor ve Sha da solumda. boş araziye bakan küçük bir tepenin üzerindeyiz. Sağ tarafta parlayan bir göl var.

Güneşin altında pırıl pırıl parlıyor ve arkada kırmızı uçlu bir dağa doğru uzanan bir orman. Sol tarafta unutulmuş ve terk edilmiş eski bir kilise ve o kadar geniş bir yeşil alan var ki sırtımdan kendimi alamıyorum. Daha önce gördüğümüz kemerli karşılama tabelası patikanın aşağısında duruyor.

Orayla ilgili bir şey beni çağırıyor. Yaşam ve ölümün mükemmel bir karışımı, tıpkı bizim gibi unutulmuş ve istismar edilmiş bir yer.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve onun rahatlamış gülümsemesini görmek için ona geniş bir sırtış atıyorum. Sha ve Phrixius rahatlayarak iç çektiler. Onları suçlamıyorum. Haftalardır mükemmel bir yer arıyordum. Her seferinde boş döndüğümüzde, her şeyi geride bıraktığım için çok zorlandıklarını biliyorum. Anlamadıkları şey, ihtiyacım olan her şeyin burada yanımda olduğu ve şimdi yeni bir başlangıç yapma zamanının geldiği.

Burası hepimiz için yeni bir yuva olacak, aynı zamanda benim gibi doğuştan yetenekleri olan ve dışlananlar için de. Burası öğrenmenin, kahkahanın, sevginin ve ölümün yuvası olacak.

Büyücüleri gün ışığına çıkarmanın ve onlara da herkes gibi bir mahkeme vermenin zamanı geldi.

Kafirler mahkemesi.

Bu sefer yer üstünde olacak çünkü artık saklanmıyoruz.

İlk adımı atarak tepeden aşağı iniyorum, ellerimi iki yana . Büyü parmak uçlarımdan akıyor, yaşam ve ölümü birleştiriyor ve

yeni bir şey çiçek açıyor. Mor ve kırmızıyla karışık siyah çiçekler otların arasından sıyrılıyor ve ben yürürken iki yanımdan fişkırıyor. Ayaklarımın altında bir patika oluşuyor, toprağın kalbine doğru ilerliyor, orada durup dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi toprağa sokuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Niyetimi içine akıtıyorum ve doğrulup geri çekildiğimde, kökler topraktan fişkırmadan önce toprağın derinliklerine iniyor ve biz izlerken büyük bir ağaç büyüyor. Barınak ve hatıra sunmak için gökyüzüne kadar uzanıyor. Bittiğinde, elime bir bıçak alıyorum ve sokağa doğru adım atıyorum. Geri adım atmadan önce sessizce oymaya başlıyorum. Üç isim sonsuza dek oraya kazındı.

William Great-Ölüm büyücüsü.

Serenity Great-karısı.

Ryan Great, onların çocuğu.

Ne olursa olsun, hatırlanmaları gerekir. İşte bu yer, kaybedilenler için bir anıt ve suçluluk duymadan yas tutulabilecek bir yer olacak.

"Ne düşünüyorsun?" Körü körüne onlara uzanırken soruyorum.

Ellerimi tutuyorlar ve beni çevreleyip ağaca bakarken omuzlarıma daha fazla baskı yapıyorlar. "Bu mükemmel." Adder boynumu öpüyor.

"Hoşuma gitti," diye ekliyor Phrixius.

Sha, "Şimdi sıra bir ev inşa etmekte," diyor.

Gülümseyerek gözlerimi kapatıyorum ve gücümü topraklarımıza gönderiyorum. Kök saldığını ve değiştiğini hissediyorum. Gözlerimi açtığımda, bizim için sevebileceğimiz, gülebileceğimiz ve birlikte olabileceğimiz yeni bir yuva büyümüş olacak.

Ona baktığımda ağlamak istiyorum. Burası artık bir mağara değil, büyük bir kulübe ve toprak beni eve çağırana kadar burada yaşayacağımı biliyorum. Zamanım geldiğinde, adamlarım yanımdayken dinleneceğim yer burası olacak.

Adamlarıma dönüp sırtıyorum. "Bu haberi dünyanın dört bir yanına yayın. Benim gibi olanlara hoş geldiniz deyin. Onların eve dönme vakti geldi."

Üç Ay Sonra

Evimiz son birkaç ay içinde genişledi. Bu arazide o kadar çok yeni ev var ki sayısını unuttum. Haber çabuk yayıldı ama ilk kişinin buraya adım atması haftalar sürdü. Gözlerinde korku gördüm ama aynı zamanda umut da vardı. Onları karşıladık ve o zamandan beri her gün bir başkası geliyor.

Hayat burada yeniden başlıyor. Gelen her kişinin kendi hayatta kalma hikayesi var. Bazıları genç, bazıları yaşlı ama hepimizin ortak bir noktası var: ne olduğumuz ve ne kaybettiğimiz.

Ağacın kabuğunda şimdi o kadar çok isim var ki, onları gördüğümde içim acıyor, gelen her insan daha fazlasını ekliyor, kayıplarını ve derslerini ekliyor. O ağaç gibi biz de dimdik ayakta duracak, yeni kökler yaratacak ve sığınaklar sunacağız.

Topraklarımızın hareketlenmesini ve büyümesini izlerken, buraya gelmenin ne kadar zor olduğunu ve ne kadar çok şey kaybettiğimi düşünmeden edemiyorum, ancak kazandığımı her şey buna çok daha fazla değdi.

Yol boyunca kendimi kaybettim ama onlar beni tekrar buldular ve biliyorum ki her zaman da bulacaklar.

Bir homurtu duydum ve Teddy'nin yine çocuklarla oynayacağını bildiğim için gülümsedim. Mağarama döndüm ve onu geri getirdim, ne de olsa o bizim. İyi bir evcil hayvan olur. Evcil zombimiz. Adder'ın elini tutmasına bile izin verdim Bobby ve şu anda mutfakta pişiyor.

Parmaklarımı şıklatarak su balonunun havada süzülüşünü ve Phrixius'un kafasının arkasına çarpışını izliyorum. Bana doğru dönüyor, Adder onu balonlarla kovaladığı için gözleri şok içinde büyüyor.

Bana başını hafifçe sallıyor ama ben ona sırtınca gülümsemesi genişliyor. "Sakın sen de katılma, bu hile yapmaktır!" diye sesleniyor, gülerken bile Adder'ın ulaşamayacağı bir yere doğru eğiliyor.

Sha aniden önlerinde beliriyor ve bana doğru koşup arkama saklanmadan önce tanrımın üzerine bir kova dolusu su döküyor. Phrixius hışımla yanıma gelirken yüksek sesle gülerek kollarına yaslanıyorum.

"Böyle mi oluyor?" diye homurdanıyor, ağzındaki ıslak saçları üfleyerek. Beni tutuyor ve beni daha da yaklaştırıp sıırsıklam ederken ciyaklıyorum ama kısa süre sonra beni öperken inlemeye dönüşüyor. Geri çekildiğinde, bambaşka bir nedenden ötürü gülümsüyorum.

Tanrılığını kaybettiği için pişman olacağından endişe ediyordum ama onun bu hayatı kucakladığını ve o kadar mutlu olduğunu gördüm ki pişman olmadığını biliyorum. Amacını bizimle birlikte buldu.

Adder aniden belirir ve geri dans etmeden önce dudaklarını Phrixius'un yanağına bastırır. Phrixius inler ve dudaklarını siler. "İblis," diye uyarır.

"Yakalayabilirsen yakala beni, tanrım," alay ediyor ve sonra bana göz kırpıp kaçıyor, düşmüş bir tanrı ve bir canavar peşinden koşuyor.

"Geliyor musun?" Adder sesleniyor. Üçünün de sırtan yüzlerine bakarken, yardım edemiyorum ama sevgiyle dolup taşıyorum.

"Geliyorum," diye cevap veriyorum peşlerinden koşarken.

Bir büyücü olarak doğmuş olabilirim ama ben daha önemli bir şey olmayı seçtim, onların olmayı.

OceanofPDF.com

EPILOG

L Başıımı halsizce salladığımda, nefesimle birlikte ayrılmış dudaklarımdan kan damladığını hissediyorum. Kaburgalarım kesinlikle kırık - en az iki, belki de daha fazla. Güvendiğim adamlara bakarken ihanet dilime dolanıyor.

Hayatımla, ruhumla ve geleceğimle.

Biz bir aileyiz. Yıllardır birlikteyiz. Yöntemlerine her zaman katılmamış olabilirim ama sonuçlarına katılıyordum - ta ki şimdiye kadar ... ta ki buna kadar.

Türümüzün en seçkinleri olarak, birbirimize güvenerek ve omuz omuza savaşarak başkalarının hayatta kalamadığı şeylerden kurtulduk, ama şimdi onlara bakarken tek gördüğüm masumlara zarar vermeye istekli yabancılar - istediklerini elde etmek için kendilerinden biri olan bana işkence etmeye ve hapsetmeye istekli yabancılar.

Onlar yozlaşmış. Bunu görmem çok uzun sürdü ve şimdi hiçbir seçeneğim ya da özgürlüğüm kalmadı. İnşa ettiğimiz her şey paramparça oldu ve türümüze, yaptıklarımıza olan inancım yok oldu.

Hayallerim ve umutlarım bedenimle birlikte kırıldı.

"Özür dilerim Tate," diyor en genç ve en yeni acemilerimizden biri olan Eric, hücre kapısına doğru yürürken.

"Olacaksın," diye tükürdüm.

"Buradan canlı çıkmayı başaramayacaksın," diyor Çavuş Black, bıçağını kanımdan temizlerken ve bana sırtırken. Onunla ilk karşılaştığımda kötülük yapabileceğini biliyordum ama artık yapamayana kadar doğru yöne yönelmişti.

"Bunu göreceğiz." Gülümsüyorum, acı içinde kıvrınmasına neden olsa bile Ben.

Bana sadece iğrenmiş bir bakış attı. "Birlikte harika olabilirdik Tate, durdurulamaz bir birlik olabilirdik. Ne büyük kayıp. Şimdi bize izin verersen, yapmamız gereken bir av var." Onun uzaklaşmasını izliyorum ve nefreti o kadar güçlü hissediyorum ki, bir alev gibi tenini yaladığını hissetmemesine şaşıyorum.

Dış kapı Black'in alaycı kahkahasıyla kapanıyor ve ben de öfkemin içimi doldurmasına izin veriyorum.

Bundan kurtulamayacaklar.

Evimizdeki her bir kötülüğü avlayıp yok edeceğim.

He

psi Onları avlamak yerine bir canavara dönüşme vaktim geldi.

. Bazen kötülükle savaşmak için kötülük gerekir ve bu sona ermeden önce ruhum

onlarınkı kadar siyah olacak.

OceanofPDF.com

K.A. KNIGHT HAKKINDA

K.A Knight, nefret etmeyi sevdiğiniz canavarları yazarak, kafasındaki tüm hik yeleri ve karakterleri dışarı  alışan USA Today  oksatan bağımsız bir yazardır. Okumayı seviyor ve eline geçen her kitabı yutuyor ve ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak ge irdiğiakin bir İngiliz kasabasında  ifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber b ltenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLoj>

OceanofPDF.com

K.A. KNIGHT'IN DİĞER KİTAPLARI

ÇAĞDAŞ

EFSANELER VE AŞK) ÇAĞDAŞ RH

[İsyan](#)

[AsAya](#)

[klanm](#)

[ai](#)

GÜZEL YALANCILAR ÇAĞDAŞ RH

[Durdurulamaz](#)

[Kırılmaz](#)

PINE VALLEY COLLEGE ÇAĞDAŞ

[Yarış Kalpleri](#)

ENGEREKLER DENİZİ EVRENİ STANDALONE'LARI

[Scarlett Limerence](#) ÇAĞDAŞ [Nadia'nın](#)

[Kurtuluşu](#) ÇAĞDAŞ [Alena'nın](#)

[İntikamı](#) (ÇAĞDAŞ)

[Den of\) \(Vipers](#) ÇAĞDAŞ RH

[Gangsterler ve Silahlar ÇAĞDAŞ](#) (Loxley Savage ile birlikte yazılmıştır) 0RH

YASAK OKUMALAR (STANDALONE)

[\(Babasının\) \(Melek\)](#) ÇAĞDAŞ

[Üvey Kardeşlerin Sevgilisi](#) (ÇAĞDAŞ) (RH)

STANDALONLAR

[Bekleme](#) ÇAĞDAŞ

[\(Dalgıç\) \(Kalp\)](#) ÇAĞDAŞ RH

DYSTOPIAN

THEIR CHAMPION SERİSİ *Distopik RH*

[Çorak Zirve](#)

[Şehirler](#)

[Uluslar](#)

[Onların Şampiyonu Boyama Kitabı](#)

[Onların Şampiyonu - omnibus](#)

[Kayıplar](#)

[Lanetliler](#)

[Onların Şampiyon Yoldaşı - çok amaçlı kitap](#)

PARANORMAL

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ *(PNR) (RH)*

[Aurora'nın Cadılar](#)

[Meclisi Aurora'nın](#)

[İhaneti](#) 3. Kitap - çok

yakında...

HER MONSTERS SERİSİ *PNR RH*

[Öfke](#)

[Nefret](#)

Kitap 3 - *yakında..*

MAHKEMELER VE KRALLAR *(PNR) (RH)*

[Kabuslar Mahkemesi](#)

[Kâfirler Ölüm](#)

Mahkemesi

[Canavarlar](#)

Mahkemesi

Mahkemesi

Kötülük Mahkemesi - yakında...

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ ^{PNR}

[Pretty Painful](#)

[Pretty Bloody](#)

[Pretty Stormy](#)

[Wild Pretty](#)

[Hot Pretty](#)

[Faces Pretty](#)

[Spelled](#)

[Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 1](#)

[Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 2](#)

UNUTULMUŞ ŞEHİR ^{PNR}

[Korkunç Yalanlar](#)

[Korkunç Korkunç](#)

[SonlarGerçekler](#)

BİLİM KURGU

DAWNBREAKER SERİSİ ^{SCI FI RH}

[Ayama'ya Yolculuk](#)

[Ayama'yı Düşlemek](#)

STANDALONLAR

[Yıldızların Tacı](#) ^{SCI (FI) RH}

ORTAK DÜNYA PROJELERİ

[Blade of Iris](#) - Mafya Savaşları (ÇAĞDAŞ) ^(RH)

ORTAK YAZILAR

ORTAK PROJELER - *Erin O'Kane*

HER FREAKS SERİSİ ^{PNR Distopik}

[Sirk Kurtar Beni 1](#)

[RingmasterEvcilleştirmek](#)

['İpte Yürümek](#)

[Her Freaks Serisi - çoklu kitap](#)

VAHŞİ ÇOCUKLAR SERİSİ ^{ÇAĞDAŞ RH}

[The Wild Röportajı](#)

[Wild Turu](#)

[Vahşi Final](#)

[Vahşi Çocuklar](#) - Omnibus

STANDALONLAR

[Taçlar ve Hançerler Krallığı](#) ^{Karanlık (Fantezi) RH}

[Kahraman Kompleksi](#) ^{(PNR) (RH)}

[Dark Temptations](#) ^{Kısa Öyküler Koleksiyonu, ft. Sadece Bir Gece & Sirk Noel'i Kurtarır}

ORTAK PROJELER - *Ivy Fox*

Ölümçül Aşk Serisi ^{ÇAĞDAŞ}

[Ölümçül İlişki](#)

[Ölümçül Ölümçül](#)

[KarşılaşmaMaç](#)

ORTAK PROJELER - *Kendra Moreno*

STANDALONLAR

[Stolen Trophy](#) ^{ÇAĞDAŞ RH} [Kırık](#)

[Gölgeler](#) ^{PNR RH} [Gölgeli Kalp](#)

[Yak Beni](#) ^{PNR}

[Cirque Obscurum](#) ^{(PNR) (RH)}

ORTAK PROJELER - *Loxley Savage*

TERK EDİLMİŞLER SERİSİ ^{SCI FI RH}

[Carmen'in Yakalanması](#)

[Shiloh'un Çalınması](#)

[BarındırılmasıHarlow'u](#)

[n](#)

STANDALONLAR

[Gangsterler \(ve\) Silahlar](#) ^{ÇAĞDAŞ, VIPERS'IN EVRENİNİN DENİNDE}

DIĞER ORTAK YAZARLAR

[Shipwreck Souls](#) ^(Kendra Moreno & Poppy Woods ile)

[The Horror Emporium](#) ^(Kendra Moreno & Poppy Woods ile)

AUDIOBOOKS

[Çorak Zirve](#)

[Şehirler](#)

Uluslar - çok yakında

[Öfke](#)

[Nefret](#)

[Engerekler Denizi](#) ^(Podium Audio'dan)

[Gangsterler ve Silahlar](#) ^{(Podium}

Audio'[Babamın Meleği](#) "ddan) (Podium

Audiolan) [Üvey Kardeşlerin Sevgilisi](#)

(Podium Audiolan) [İris'in Kılıcı](#) (Podium

Audio'an)

Deadly [Affair](#) ^(From Podium Audio) [Deadly](#)

[Deadly Encounter Match](#) ^{(From Podium}

Audio) (From Podium Audio) [Stolen Trophy](#)

^(From Podium Audio)

[Yıldızların Tacı](#) (Podium Audio'dan)

[Korkunç Yalanlar](#) (Podium Audio'dan)

[Korkunç Gerçekler Korkunç](#) (Podium

Audio'dan) [Sonlar](#) Podium Audio'dan)

[Kabuslar Mahkemesi](#) (Podium Audio'dan)

[Ölüm Mahkemesi](#) (Podium Audio'dan)

[Durdurulamaz](#) (Podium Audio'dan) [Kırılmaz](#)

(Podium Audio'dan)

[Parçalanmış Gölgele](#) (Podium Audio'dan)

[Gölgeli Kalp](#) (Podium Audio'[İsyan](#) ddan)

(Podium Audio'an)

[Asi](#) (Podium Audio'dan) - çok yakında

[OceanofPDF.com](#)

HATA BULMAK?

Lütfen bu bilgileri thenuttyformatter1@gmail.com adresine e-posta ile gönderin:

- *yazar adı*
- *KİTABIN BAŞLIĞI*
- *hatanın ekran görüntüsü*
- *önerilen düzeltme*

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

